E TIMPUL SĂ FUGI!

NUM3RE

RACHEL WARD

Atunci când vezi numerele tuturor, viața nu este ușoară. Jem nu a știut întotdeauna ce înseamnă acele numere, însă acum patru ani, moartea mamei sale în urma unei supradoze de heroină a facut ca totul să fie mai clar. Numărul pe care Jem îl vede atunci când privește pe cineva în ochi nu este nimic altceva decât data morții acelei persoane. Nu e de mirare că Jem a dus o viață de izolare până să îl cunoască pe Spider, un băiat cu totul haotic, dar care e dispus să lupte pentru ea.

În timpul unei excursii la Londra, Jem vede moartea în ochii unor turiști, chiar în acea zi. Groaza care o cuprinde odată cu această realizare o face să fugă cât mai departe de acel loc, însă decizia pripită îi propulsează atât pe ea, cât și pe Spider în capul listei de suspecți ai atacului terorist ce a urmat imediat. Un thriller de debut captivant, îndrăzneț, cu un final complet imprevizibil.

1S

editura rao

ISBN 978-606-609-153-4

www.rao.ro
www.raobooks.com

Fiecare dintre noi are unul, dar eu sunt singura care le poate vedea. Bine, de fapt, nu „le văd” ca pe ceva ce plutește în aer; îmi apar pur și simplu în minte. Le simt undeva în spatele ochilor.
Însă sunt adevărate. Nu-mi pasă dacă nu mă credeți – n-aveți decât, dar eu știu că sunt adevărate. Și le cunosc semnificația. Am descifrat-o în ziua în care a murit mama mea. Numerele mi-au apărut în minte de când mă știu. Am crezut că toată lumea le vede. Dacă mergeam pe stradă și privirea mea o întâlnea pe a altei persoane, îi vedeam și numărul. Obișnuiam să i le spun mamei mele în timp ce mă plimba cu căruciorul. Am crezut că îi făcea plăcere acest lucru. Că mă va considera isteață. Da, vezi să nu! Ne aflam pe High Street și ne îndreptam în grabă către Departamentul Serviciului Social de unde mama urma să-și ridice alocația săptămânală. De obicei ziua de joi era una bună.
Curând, foarte curând, putea să-și cumpere chestia aia dintr-o casă dărăpănată de pe strada noastră și să fie fericită preț de câteva ore. Fiecare mușchi din corp îi va fi relaxat, va vorbi cu mine, ba chiar îmi va citi ceva. În timp ce înaintam în grabă, eu strigam numerele oamenilor pe lângă care treceam.
– Zero, doi, unu, patru, doi, zero, unu, nouă! Zero, șapte, zero, doi, doi, zero, patru, șase!

RACHEL WARD este o autoare britanică de romane pentru tineri. Romanul său de debut *Numere* (2009) a fost nominalizat pentru Waterstones Childrens Book Prize și Carnegie Medal.
Alte două titluri deja apărute (2010, respectiv 2011) continuă povestea începută a lui Jem.
Rachel Ward locuiește în prezent în Bath, alături de soțul și copiii ei.

biblioteca rao

NUM3RE

RACHEL WARD

editura rao

Descrierea CIP a bibliotecii Naţionale a României
WARD, RACHEL
Numere / Rachel Ward; trad.:Lingua Connexion. --
Bucureşti: Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-153-4

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

RACHEL WARD
Numbers
Copyright text © Rachel Ward, 2009

Publicată pentru prima dată în limba engleză în 2008
sub titlul „Numbers" de către The Chicken House,
2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS

Numele locurilor şi personajelor care apar în această carte sunt
© Rachel Ward (2009)
şi nu pot fi folosite fără permisiune.

Dreptul moral al autorului a fost recunoscut.

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Lingua Connexion

© Editura RAO, 2008
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-153-4

Pentru
Ozzy, Ali și Peter

082013 23122
82064 210420
82032 220720
3122
206
20720
420
0720
312
3122 23
04
2072
3122
6
22 07 2
122
420
072 0
312 2
312
420
0720 2
312
20 6
7202 0
3122
42
0 72 0
0420
2072
2 1 131
082032
013 23122

Capitolul 1

Există anumite locuri unde merg copii ca mine. Acei copii triști, plictisiți și singuratici – copii care sunt diferiți. Indiferent de zilele săptămânii, dacă știi unde să cauți, ne vei găsi: în spatele magazinelor, pe străduțe dosnice, sub poduri care traversează canalele, în spatele garajelor, prin barăci și pe terenuri părăsite. Suntem cu miile. Asta dacă vrei să dai de noi, deoarece mulți oameni nu-și doresc acest lucru. Dacă ne zăresc, își mută privirea în altă parte, prefăcându-se că nu ne văd. E mai simplu așa. Să nu credeți în toate prostiile de genul „fiecare merită o șansă" – când ne văd, se bucură că nu mergem la aceeași școală cu copiii lor, că nu le deranjăm orele, că nu le facem viața un calvar. Și profesorii se bucură. Credeți că sunt dezamăgiți că nu mergem să ne înscriem la școală? Ia mai lăsați-mă în pace! Profesorii râd nu-și doresc astfel de elevi în clasele lor, iar noi nu vrem să fim acolo.

Majoritatea acestor copii se țin departe de școală și formează grupuri de câte doi sau de câte trei. În ceea ce mă privește, mie îmi place să stau singură. Îmi place să găsesc locuri pe unde nu trece nimeni unde nu sunt nevoită să mă uit în ochii oamenilor și să le văd numerele.

Tocmai de aceea m-am supărat când am ajuns la ascunzătoarea mea de lângă canal și am descoperit că cineva mi-o luase înainte. Dacă ar fi fost vreun vagabond sau vreun drogat, m-aș fi dus în altă parte, însă, spre norocul meu, era unul dintre copiii care se aflau în

clasa „specială“ a domnului McNulty: era unul neastâmpărat, lungan şi vorbăreţ căruia i se spunea Spider[1].

Când m-a văzut, a început să râdă. A venit ţintă la mine şi şi-a fluturat degetul în faţa mea.

Neascultătoare, neascultătoare! Ce cauţi aici, drăguţo?

Am ridicat din umeri şi mi-am coborât privirea.

A continuat el în locul meu:

Nu l-ai mai suportat pe Ţicnit? Nici nu te condamn, Jem e un psihopat. N-ar trebui să fie în libertate, nu-i aşa?

Spider este vânjos, înalt. Este genul care îţi suflă în ceafă, care uită să păstreze distanţa. Cred că de aceea se încaieră tot timpul la şcoală. E mereu în faţa ta, poţi să-i simţi mirosul. Chiar dacă te întorci, el e tot acolo – nu înţelege deloc semnalele, nu pricepe aluziile. Nu-l vedeam în întregime din cauza glugii pe care o aveam trasă pe cap, însă, când s-a aplecat spre mine şi m-am dat în spate din reflex, privirile noastre s-au întâlnit şi a apărut numărul lui: 12152010. Acesta era un alt motiv pentru care mă simţeam stingherită în prezenţa lui. Bietul nătărău n-are nici o şansă cu un astfel de număr, nu-i aşa?

Fiecare dintre noi are unul, dar eu sunt singura care le poate vedea. Bine, de fapt, nu „le văd“ ca pe ceva ce pluteşte în aer; îmi apar pur şi simplu în minte. Le simt undeva în spatele ochilor. Însă sunt adevărate. Nu-mi pasă dacă nu mă credeţi – n-aveţi decât, dar eu ştiu că sunt adevărate. Şi le cunosc semnificaţia. Am descifrat-o în ziua în care a murit mama mea.

Numerele mi-au apărut în minte de când mă ştiu. Am crezut că toată lumea le vede. Dacă mergeam pe stradă şi privirea mea o întâlnea pe a altei persoane, îi vedeam şi numărul. Obişnuiam să i le spun mamei mele în timp ce mă plimba cu căruciorul. Am crezut că îi făcea plăcere acest lucru. Că mă va considera isteaţă. Da, vezi să nu!

Ne aflam pe High Street şi ne îndreptam în grabă către Departamentul Serviciului Social de unde mama urma să-şi ridice alocaţia săptămânală. De obicei ziua de joi era una bună. Curând,

---

[1] Păianjen (n.tr.)

foarte curând, putea să-și cumpere chestia aia dintr-o casă dărăpănată de pe strada noastră și să fie fericită preț de câteva ore. Fiecare mușchi din corp îi va fi relaxat, va vorbi cu mine, ba chiar îmi va citi ceva. În timp ce înaintam în grabă, eu strigam numerele oamenilor pe lângă care treceam.

Zero, doi, unu, patru, doi, zero, unu, nouă! Zero, șapte, zero, doi, doi, zero, patru, șase!

Mama a oprit brusc căruciorul și l-a rotit, astfel încât ne aflam față în față. S-a aplecat și și-a așezat ambele mâini de o parte și de alta a căruciorului, închizându-mă ca într-o cușcă. Strângea de marginile căruciorului cu atâta putere, încât îi vedeam mai clar ca oricând venele care stăteau să pocnească, vânătăile și împunsăturile lăsate de ace. M-a privit în ochi furioasă.

– Ascultă, Jem, mi-a zis, împroșcându-mă cu stropi de salivă, nu știu ce tot bombăni acolo, dar vreau să te oprești! Mă scoți din sărite! N-am chef azi. Ai înțeles? N-am chef, așa că taci naibii din gură!

Cuvintele ei împungeau precum un roi de albine furioase, iar veninul lor îmi invada trupul. Și tot timpul cât am stat așa, față în față, numărul ei era acolo, întipărit în mintea mea: 10102001.

Patru ani mai târziu, priveam cum un bărbat, care purta un costum învechit, scria pe o bucată de hârtie: *Data morții*: 10.10.2001. O găsisem dimineața. M-am trezit la ora obișnuită, m-am îmbrăcat în uniforma de școală și mi-am pus niște cereale. Fără lapte, deoarece se stricase în frigider. Am lăsat deoparte cutia cu lapte și am pus niște apă la fiert, mâncând în tot acest timp cerealele Coco Pops. Apoi i-am făcut mamei o ceașcă de cafea neagră și i-am dus-o în cameră. Era încă în pat, întoarsă pe o parte. Avea ochii deschiși, iar așternuturile din fața ei erau pătate de vomă. Am așezat ceașca de cafea jos, lângă ac.

Mamă? am zis eu, cu toate că știam că nu îmi va răspunde.

Nu mai era nimeni acolo. Murise, iar numărul dispăruse. Mi-l aminteam, dar când m-am uitat în ochii ei goi nu l-am mai văzut.

Am stat acolo câteva minute, câteva ore, nu mai știu, apoi am coborât cu un etaj mai jos și i-am spus doamnei care locuia în

apartamentul de sub noi. Aceasta a urcat să vadă. Mi-a spus să aștept afară, de parcă nu aș fi văzut deja scena. Idioata, n-a lipsit decât vreo treizeci de secunde, după care a ieșit în grabă din apartament, a trecut pe lângă mine și a vomat pe casa scării. După ce a terminat, s-a șters la gură cu batista, m-a dus la ea în apartament și a chemat ambulanța. Apoi au venit mulți oameni: oameni în uniformă polițiști, paramedici, oameni în costume – cum era și bărbatul acela care ținea în mână mapa și scria pe foaia de hârtie; și o doamnă care îmi vorbea de parcă aș fi fost retardată și care m-a luat pur și simplu de acolo, din singurul loc pe care îl cunoşteam.

În timp ce ne îndreptam cu mașina Dumnezeu știe încotro, repetam întruna în gând. Însă nu erau numere, ci cuvinte. Două cuvinte: *Data morții. Data morții.* Dacă aș fi știut semnificația acestora, i-aș fi putut spune, aș fi putut-o opri, nu știu. Oare ar fi avut vreo importanță? Dacă ar fi știut că mai aveam doar șase ani împreună? Ar fi contat? La naiba, tot o drogată ar fi rămas! Nimic pe lumea aceasta nu ar fi putut-o opri. Era dependentă.

Nu-mi plăcea că mă aflam acolo, sub pod, împreună cu Spider. Știu că eram în aer liber, însă tot mă simțeam îngrădită, prinsă în capcană. Umplea spațiul cu brațele și picioarele lui lungane pe care și le mișca întruna, aproape contorsionându-se. Și mirosul acela. M-am eschivat pe lângă el și am luat-o pe cărare de-a lungul canalului.

– Unde pleci? strigă în urma mea, iar glasul lui răsună în interiorul zidurilor de beton.

– Mă plimb doar, am bombănit eu.

– Am înțeles, zise el, ajungându-mă din urmă. Te plimbi și vorbești, zise el, te plimbi și vorbești.

Ajunse lângă mine, prea aproape de umărul meu și se frecă de el. Mi-am continuat drumul, cu ochii în pământ și cu gluga pe cap. Tenișii mei striveau pietrișul amestecat cu mizerie. Înainta cu pași mari alături de mine. Cred că formam o pereche haioasă: eu, mică de înălțime pentru cei cincisprezece ani ai mei, iar el, ca o girafă neagră și drogată. A încercat să sporovăiască o vreme, însă eu nu l-am băgat în seamă. Speram să renunțe și să mă lase în pace. Nici

o şansă. Cred că trebuia să-i spună omul verde în faţă să dispară şi nici atunci nu ar fi făcut-o.

Aşadar, eşti nouă pe-aici, nu? m-a întrebat el ridicând din umeri. Te-au dat afară de la cealaltă şcoală? Ai fost neascultătoare, nu?

Fusesem dată afară de la şcoală, dată afară din ultima mea „casă" şi din cealaltă, şi tot aşa. Oamenii pur şi simplu nu mă înţeleg. Nu-şi dau seama că am nevoie de libertate. Îmi spun mereu ce să fac. Ei cred că regulile, rutina, mâinile curate şi comportamentul adecvat sunt îndeajuns. Habar n-au de nimic.

Spider îşi vârî mâna în buzunar.

Vrei să fumezi? Am nişte ţigări, uite!

M-am oprit şi l-am privit cum scoate din buzunar un pachet de ţigări mototolit.

Haide, ia!

Mi-a dat o ţigară şi şi-a aprins bricheta. M-am aplecat şi am tras din ea până s-a aprins, am inhalat fumul. M-am dat repede în spate şi am dat fumul afară.

– Pa!

El trase din ţigara lui ca şi cum ar fi fost cel mai bun lucru din lume, apoi dădu fumul afară afectat şi zâmbi. M-am gândit: „Mai are trei luni, atât. Băiatul ăsta nu face altceva decât să chiulească de la şcoală şi să fumeze pe malul canalului. Halal viaţă, nu-i aşa?"

M-am aşezat pe o grămăjoară de traverse pentru calea ferată. Nicotina mă făcea să fiu mai puţin agitată, însă pe Spider nimic nu reuşea să îl calmeze. Era când ici, când colo, se căţăra pe traverse, apoi cobora de pe ele, făcea echilibristică pe marginea canalului în vârful picioarelor, apoi sărea înapoi pe drum. Mi-am zis: „Aşa va muri, nătărăul, sărind de pe ceva şi rupându-şi nenorocitul ăla de gât".

Nu stai niciodată locului? l-am întrebat.

– Nu, doar nu-s vreo statuie. Nu-s vreo figură de ceară de la „Madame Tussauds". Am atâta energie, frate!

Dădu o mică reprezentaţie acolo, în mijlocul drumului. M-a făcut să zâmbesc, nu m-am putut abţine. Nu mai făcusem asta de ani buni. Mi-a zâmbit la rândul lui.

– Ai un zâmbet frumos, mi-a zis.

Atâta mi-a trebuit. Nu-mi plac complimentele.

Dispari, Spider! i-am zis. Dispari!

Liniștește-te! N-am nici un fel de intenție cu asta.

– În regulă, dar... nu-mi place.

Nici să te uiți la oameni nu-ți place, nu?

Am ridicat din umeri.

Oamenii cred că ești cu nasul pe sus. Nu privești niciodată în sus, nu privești pe nimeni în ochi.

Ei bine, asta-i treaba mea. Am eu motivele mele.

S-a întors și a aruncat o piatră în apa canalului.

– Cum zici tu. Ascultă, n-am să-ți mai fac niciodată vreun compliment. În regulă?

– În regulă, am răspuns eu.

Am început să mă agit. O parte din mine își dorea acest lucru mai mult decât orice pe lume – să am pe cineva cu care să-mi petrec timpul, ca și ceilalți tineri. Cealaltă parte din mine urla să plec naibii de acolo, să nu mă las influențată. Te obișnuiești cu cineva, ba începe să îți și placă, apoi pleacă. În cele din urmă toți pleacă. Îl priveam cum țopăia de colo-colo, cum culegea niște pietricele de pe jos și le azvârlea în apă. „Nici să nu te gândești, Jem, mi-am zis. În câteva luni nu va mai fi."

În timp ce el stătea cu spatele, m-am ridicat fără zgomot de pe grămăjoara de traverse și am luat-o la fugă. Fără explicații, fără să-mi iau rămas-bun.

Îl auzeam strigând în urma mea:

Hei, unde pleci?

Îmi doream să rămână pe loc, să nu mă urmeze. Vocea lui devenea din ce în ce mai slabă, iar distanța dintre noi, din ce în ce mai mare.

– Fă cum vrei, comportă-te așa! Ne vedem mâine, drăguțo!

Capitolul 2

Țicnitul tuna și fulgera. Hotărât lucru, cineva îl scosese din sărite și-acum se răzbuna pe noi. N-aveam voie să ne mişcăm, n-aveam voie să povestim, trebuia să ne ținem ochii pe testul de limba engleză. Aveam la dispoziție treizeci de minute. Ideea e că atunci când cineva îmi impune să fac ceva am o problemă. Îmi vine să îi zic să dispară, pentru că voi face acel lucru când voi avea eu chef. Chiar când vine vorba să fac ceva ce îmi face plăcere. Iar în acel moment n-aveam chef. Să nu mă înțelegeți greșit, știu să citesc, oarecum, însă nu foarte repede. Creierul meu are nevoie de timp să distingă cuvintele. Dacă încerc să citesc repede, totul devine confuz, iar cuvintele nu mai au nici un înțeles.

Oricum, de data aceasta, îmi dădeam toată osteneala. Chiar încercam din greu. Karen, mama mea adoptivă, îmi ținuse deja o prelegere în legătură cu faptul că chiulisem de la şcoală. Știți povestea, nu? „A venit timpul să te pui pe treabă... este important să obții o diplomă... viața nu este o repetiție." Vorbise cu cei de la şcoală, cu asistenta mea socială, cu toate persoanele implicate, şi m-am gândit că nu avea rost să îmi mai bat capul. Le voi cânta în strună, voi sta liniștită o vreme ca să mă lase toată lumea în pace.

Toți elevii stăteau liniştiți. Își dăduseră seama că Țicnitul era prost dispus și nu voiau să întindă coarda. Mai erau câțiva care se foiau și suspinau, însă, în general, toți stăteau liniștiți și rezolvau testul sau se prefăceau doar, când, pe neaşteptate, ceva întrerupse liniştea în încăpere. Uşa fu trântită de perete, gata să iasă din balamale, şi Spider dădu buzna înăuntru de parcă ar fi țâșnit dintr-un

tun, împleticindu-se, gata să cadă. Cât ai clipi, vraja fu ruptă. Copiii începură să aplaude, să râdă de el și să îl strige în toate felurile.

Țicnitul nu se lăsă impresionat.

Cum îndrăznești să dai buzna înăuntru așa? Ieși pe coridor și intră în clasă ca un om civilizat!

Spider înaintă în clasă cu un oftat teatral și-și dădu ochii peste cap.

– Haideți, domnule profesor, doar am intrat deja, nu? Sunt aici.

McNulty vorbea pe un ton jos, dar apăsat, dacă înțelegeți ce vreau să spun, încercând să țină situația sub control.

Fă cum ți-am spus și o vom lua de la capăt.

De ce faceți asta, domnule? Nu vreau să fiu aici, dar am venit. Sunt pregătit să învăț, domnule. Apoi ne aruncă o privire batjocoritoare care fu întâmpinată de sarcasmul nostru. De ce vreți să mă chinuiți?

Țicnitul inspiră adânc.

Nu știu ce te-a determinat să ni te alături azi, oi fi având tu motivele tale. Și-acum, dacă vrei să participi la oră, și sper că asta vrei, trebuie să ieși și să intri în liniște, așa cum te-am rugat. Apoi vom relua lecția.

Se așternu un moment de tăcere. Cei doi continuau să se privească în ochi. Noi, ceilalți, am păstrat tăcerea, curioși să vedem cum avea să se termine totul. Ca niciodată, Spider rămase nemișcat, uitându-se la Țicnit. Își scutura numai un picior. Apoi se întoarse și ieși pur și simplu din încăpere. Toate privirile din clasă îl urmăriră când ieși, rămânând ațintite asupra ușii. Oare plecase de tot? Se auzi un murmur ușor când el își făcu din nou apariția, umplând cadrul ușii cu înălțimea lui. Era mai calm ca niciodată. Se opri în prag.

– 'Neața, domnule profesor! zise el, salutându-l din cap pe Țicnit.

– Bună dimineața, Dawson!

În privirea lui McNulty se citea îngrijorarea, deoarece nu știa cum să interpreteze supunerea aparentă a lui Spider. Era îngrijorat că obținuse victoria prea ușor. Așeză pe banca lui Spider o hârtie care conținea testul, niște ciorne și un creion.

– Stai jos, băiete, și străduiește-te să faci cât mai bine.

Spider se îndreptă agale către banca lui, în timp ce McNulty se întoarse în fața clasei și se uită la noi.

– În regulă. Voi, ceilalți, liniștiți-vă! Mai aveți douăzeci și cinci de minute. Să vedem de ce sunteți în stare.

Însă apariția neașteptată a lui Spider ne alungase concentrarea. Eram agitați și șușoteam întruna. Toată lumea se foia. În spatele clasei elevii vorbeau între ei. Picioarele scaunelor zgâriau pardoseala. McNulty încerca să ne atragă atenția, încerca să rămână stăpân pe situație.

– Ochii pe test, vă rog! Nu vă mai foiți!

Nu avea nici o șansă.

Cât despre mine, cuvintele din fața mea parcă dansau. Nu aveau nici un înțeles, erau doar niște rânduri, nimic mai mult, de parc-ar fi fost în chineză sau în arabă. Și asta pentru că nu mă puteam abține să nu mă întreb dacă nu cumva Spider venise pentru mine. Când eram pe malul canalului, am simțit că se înfiripa o oarecare legătură între noi, iar acest lucru mă speriase. Îl evitasem de-atunci și nu avusesem nici un motiv să cred că Spider s-ar fi gândit la mine, nu până în acel moment. Aș fi putut să jur că, în timp ce se îndrepta către banca lui, mi-a făcut cu ochiul. Cât tupeu! Cine se credea?

După prânz, Țicnitul ajunsese la capătul răbdării. Pe un fundal de gălăgie, râsete, sporovăială, s-a oprit brusc.

Prea bine, puneți-vă cărțile, creioanele și hârtiile deoparte. Toată lumea. Acum! Ce-avea de gând? Haideți, mai repede! Puteți-vă lucrurile deoparte. Trebuie să stăm de vorbă.

Noi am dat ochii peste cap, am căscat – bine, am priceput, ne va face morală. Ne-am pus lucrurile în genți sau le-am vârât în buzunare, apoi am așteptat să înceapă dojana de rigoare: „Comportament inacceptabil... V-ați lăsat pe tânjală... Lipsă de respect..." Însă nu s-a întâmplat așa.

În schimb, a început să se plimbe printre bănci, oprindu-se și spunând ceva fiecăruia dintre noi înainte să treacă la următorul:

Șomer. Vânzătoare. Gunoier. Când a ajuns în dreptul meu, nu a avut nici o ezitare. Menajeră, a zis el și a trecut mai departe. S-a dus în fața clasei și s-a întors cu fața la noi. Prea bine, cum vă simțiți acum?

Unii priveau în jos, alții, pe fereastră. Reușise să ne facă să ne simțim exact așa cum intenționase de la bun început. Ca niște ratați. Ştiam cu toții ce viitor ne aștepta după ce vom termina şcoala, nu era nevoie ca un umflat ca el să ne aducă aminte despre asta.

Atunci se auzi vocea lui Spider:

– Pe mine nu mă deranjează, domnule profesor. Este doar părerea dumneavoastră, nu-i așa? N-are nici o importanță. Pot să fac ce vreau, nu?

– Nu, Dawson, tocmai asta-i problema, şi-aş vrea să mă ascultați cu atenție. În acest moment, ținând seama de atitudinea pe care o aveți cu toții, vă îndreptați într-o direcție greșită. Cu toate acestea, dacă vă veți strădui mai mult, dacă vă veți concentra, dacă veți profita din plin de acest ultim an de şcoală, lucrurile ar putea fi altfel. Dacă veți obține niște calificări, dacă veți obține note bune și credite pentru o diplomă, puteți realiza mult mai multe.

– Mama mea este vânzătoare, se auzi vocea lui Charmaine, care stătea la două bănci depărtare de mine.

Așa este, și nu e nimic rău în asta, dar tu, Charmaine, ai putea fi administratorul magazinului dacă ți-ai dori acest lucru. Trebuie să priviți în perspectivă, să vă dați seama că puteți realiza multe. Ce vă vedeți făcând? Haideți, ce veți face peste un an, peste doi ani, peste cinci ani? Laura, începe tu.

Profesorul începu să se plimbe prin clasă. Majoritatea copiilor habar n-aveau. Sau, mai degrabă, își dădură seama că prima lui evaluare fusese destul de precisă. Când a ajuns la Spider, mi-am ținut respirația. Băiatul fără nici un viitor ce-avea oare de zis?

Bineînțeles, el făcu față provocării. Se așeză pe spătarul scaunului, ca și când ar fi urmat să se adreseze unei mulțimi.

– Peste cinci ani, mă voi plimba pe străzi într-un BMW negru, cu muzica dată la maximum și cu buzunarele doldora de parale.

Ceilalți băieți începură să aclame.

McNulty îi aruncă o privire severă.

Și cum ai de gând să faci asta, Dawson?

– Un pic de ici, un pic de colo, domnule. Cumpăr și vând.

Expresia de pe chipul lui McNulty se schimbă.

Furt, Dawson? Trafic de droguri? zise el cu răceală şi clătină din cap. M-ai lăsat fără cuvinte, Dawson. Să încalci legea, să te afunzi în mocirlă. La asta aspiri tu?

Este singura cale prin care noi putem face rost de bani, frate. Dumneavoastră ce maşină conduceţi? Astra aia mică şi roşie din parcare? Predaţi de vreo douăzeci de ani? Eu n-am de gând să conduc o Astra.

Aşază-te pe scaun, Dawson, şi taci din gură! Altcineva, vă rog. Jem, tu ce părere ai?

De unde să ştiu eu ce avea să se întâmple cu mine? Nici măcar nu ştiam unde aveam să locuiesc peste un an. De ce ne chinuia omul acesta, de ce ne făcea să ne zbatem în halul acesta? Am tras adânc aer în piept şi am răspuns pe un ton cât se poate de calm:

Eu, domnule? Eu ştiu ce vreau.

– Ah, bine. Continuă!

L-am privit în ochi. 12252023. Câţi ani avea acum? Patruzeci şi opt? Patruzeci şi nouă? Avea să părăsească această lume când ieşea la pensie. Chiar de Crăciun. Viaţa e nemiloasă, nu-i aşa? Avea să strice Crăciunul membrilor familiei sale pentru totdeauna. Aşa-i trebuia, ticălosul!

Domnule, am continuat eu, aş vrea să fiu exact ca... dumneavoastră.

Chipul i se lumină pentru o secundă, zâmbi pe jumătate, apoi îşi dădu seama că îl luam peste picior. Se întristă şi clătină din cap. Luă o mină serioasă şi i-am putut vedea oasele maxilarului când şi-l încleştă.

Scoateţi-vă cărţile de matematică! strigă el. Îmi pierd vremea cu voi, adăugă bombănind. Îmi pierd vremea cu voi.

Când am ieşit din clasă, Spider mi-a cerut să batem palma. Nu făceam de obicei asta, însă mâna mea s-a ridicat mecanic pentru a o întâlni pe a lui, ca şi cum ar fi avut o minte proprie.

– Îmi place stilul tău, drăguţo! mi-a zis el încuviinţând din cap. I-ai venit de hac. Pe cuvânt!

– Mulţumesc, i-am răspuns eu. Spider?

– Da.

Nu iei droguri, nu-i așa?

Nu iau droguri grele. Am vrut doar să-l enervez. E atât de ușor câteodată, nu? Mergi pe jos acasă?

– Nu, sunt pedepsită.

Simțeam nevoia să rămân în urmă, să las mulțimea de elevi să se risipească. Karen mă aștepta la poartă. Mă însoțea de la școală până acasă și de acasă până la școală până când aveam să-i „câștig încrederea". Nici în ruptul capului nu aveam de gând să-i las pe ceilalți să mă vadă în compania ei.

- Pe curând, atunci!

Mda, pe curând!

Și-a azvârlit geanta de școală prin ușa deschisă a clasei și apoi s-a lansat după ea. Și, în timp ce îl urmăream cu privirea, mi-am zis: „Ține-te departe de droguri, Spider, pentru numele lui Dumnezeu. Sunt periculoase".

Capitolul 3

Era una din acele zile mohorâte de octombrie. Ploaia nu cădea cu putere, dar era acolo, omniprezentă, acoperind totul. Simţeam cum îmi pătrunde prin haină, udându-mi umerii şi ceafa. Mi-era frig. Ne aflam în spatele centrului comercial, în locul unde dalele de beton ale pereţilor se uneau cu fâşia verde de lângă canal.

– Ar trebui să intrăm prin magazine, cel puţin n-o să ne ude ploaia, am sugerat eu.

Spider a ridicat din umeri şi a strâmbat din nas. Până şi mişcările lui erau mai domoale, ca şi când ploaia l-ar fi secat de energie.

– N-am nici un ban. Şi oricum tipii ăia de la securitate sunt cu ochii pe mine.

Eu nu stau aici. E frig, umed şi plictisitor.

Spider se uită la mine.

Şi altceva?

– E nasol.

M-a aprobat printr-un pufnet, apoi a făcut stânga-mprejur şi a luat-o de-a lungul drumului care mărginea canalul.

– Hai să mergem la mine acasă! Nu-i decât bunică-mea şi e femeie de treabă.

Am ezitat. Ajunseserăm să ne petrecem timpul împreună după ore şi în weekenduri de când Karen îmi acordase o oarecare libertate. Dar nu eram împreună mereu. Uneori Spider îşi petrecea timpul cu o gaşcă de băieţi de la şcoală. Din câte mi-am dat eu seama, obişnuia să stea cu ei până când aceştia dădeau de bucluc sau se încăierau; atunci se ţinea departe de ei o perioadă. Băieţii au

întotdeauna câte ceva de împărțit. Parc-ar fi niște sălbatici, nu-i așa? Niște maimuțe sau niște lei care încearcă să stabilească o ierarhie în cadrul haitei. Cine va fi șeful? Oricum, dintr-un motiv sau altul, în acea sâmbătă el nu se afla cu ei, ci cu mine și ne plictiseam de moarte. Nu aveam nimic de făcut.

Să merg la cineva acasă era pentru mine ceva nou. Nu mai fusesem invitată de nimeni până atunci. Chiar și când eram mică nu obișnuiam niciodată să ies din sala de clasă ținându-mă de mână cu altă colegă, chicotind entuziasmată. Nici nu invitam pe nimeni la mine la un ceai, deoarece așa ceva nu se potrivea cu stilul de viață al mamei mele.

– Nu știu ce să zic, am răspuns eu ezitând.

Ca de obicei, îmi făceam griji când venea vorba să cunosc persoane noi, neștiind dacă să le privesc în ochi sau nu. Oamenii cred că sunt timidă pentru că nu îi privesc în ochi, dar, de fapt, nu vreau decât să mă țin departe de viețile lor – prea multe informații.

Fă cum vrei, mi-a zis el, vârându-și mâinile în buzunare și pornind la drum de unul singur.

Ploaia îmi bătea în față, înfuriindu-mă de-a dreptul.

Hei, așteaptă-mă! am strigat eu și am fugit ca să-l ajung din urmă.

Mergeam unul lângă celălalt, cu glugile trase pe cap, cu capetele plecate, înaintând prin nenorocita aia de ploaie măruntă specifică Londrei.

Ne-a luat cam cinci minute să ajungem la el acasă. Era una dintre acele căsuțe din zona rezidențială Park Estate. Se afla în mijlocul unui rând de case. Era joasă, iar în față avea o mică grădină pătrată. Grădina era aparte niște iarbă și câteva flori –, însă ce o făcea deosebită erau acele statuete care înfățișau gnomi, animale. Era veselă.

- Super grădină! am zis eu, mai în glumă, mai în serios.

Spider făcu o grimasă.

– E a bunică-mii, mi-a zis el. E nebună.

Sări peste zidul jos și își croi drum printre statuetele din piatră. Dădu să lovească cu piciorul capul unui gnom îngrozitor de urât.

– Nu face asta! am strigat eu.

Rămase cu piciorul în aer.

– Sunt drăguți. Nu-i strica!

– Of, Doamne, nu începe și tu!

Clătină din cap și așteptă să deschid poarta scorojită din metal și să intru pe alee. Apoi împinse ușa de la intrare – cred că fusese deja deschisă – și strigă:

Sunt eu, bunico! Am venit cu o prietenă.

Cu toate că eram agitată, am remarcat faptul că folosise cuvântul „prietenă". Și mi-a plăcut.

Am trecut printr-un coridor îngust care dădea direct în camera de zi. Fiecare raft, fiecare centimetru de suprafață era acoperit cu tot felul de chestii: animale mici din porțelan, farfurii, vaze. Imaginați-vă toate târgurile de vechituri pe care le-ați vizitat, toate lucrurile rămase nevândute, pentru că nimeni nu le vrea, și veți înțelege ce vreau să spun. Mirosul puternic de fum de țigară făcea aerul greu de respirat. Bineînțeles nici o fereastră nu era deschisă. O dâră de fum venea înspre noi dintr-o încăpere alăturată. L-am urmat pe Spider în direcția aceea. Bunica lui ședea cocoțată pe un taburet la o masă de bar, cu un ziar în fața ei, cu o ceașcă de cafea în mână și cu țigara aprinsă. Nu semăna deloc cu nepotul ei. Era mică de statură, cu pielea albă, ca mine, iar părul era tuns scurt și vopsit într-o nuanță purpurie. Pe fața ridată avea întipărită o expresie severă. L-am privit cum s-a aplecat să o sărute pe obraz. Dacă cineva i-ar fi văzut împreună pe stradă, n-ar fi zis că sunt rude. Dar așa se poartă în zilele noastre, nu? Vremurile fotografiilor de familie mama, tata, doi copii, îmbrăcați cu toții elegant, arătând la fel – au apus de mult. Oare se mai face așa ceva? Pe aici, în nici un caz. Familiile pe aici sunt așa cum sunt o ai doar pe bunica, așa, ca Spider, sau ești singur, așa, ca mine – negru, alb, mulatru, galben. Așa stau lucrurile.

Când Spider s-a ridicat, bunica lui s-a uitat la mine.

Bună, eu sunt Val!

Am încercat să nu mă uit la ea, însă dintr-un motiv sau altul mi-am ridicat privirea, iar ea s-a uitat fix în ochii mei. Avea niște

ochi căprui minunați, înconjurați de un alb curat, în ciuda faptului că fuma. Ea nu se uita pur și simplu la mine, așa cum face toată lumea. Nu, ea mă analiza, mă vedea cu adevărat. I-am reperat numărul: 02202054: mai avea patruzeci și patru de ani de trăit și era fumătoare înrăită. Jos pălăria!

Tu cine ești? m-a întrebat ea pe un ton aspru, cu toate că nu cred că asta i-a fost intenția.

Nu puteam gândi limpede, nici măcar nu-mi aduceam aminte cum mă cheamă. Eram ca un iepure prins în mrejele acelor ochi luminoși.

Spider mi-a sărit în ajutor.

– O cheamă Jem. O să ne uităm la televizor.

– Mai târziu. Nu te grăbi. Șezi aici puțin, Jem.

A făcut semn cu capul către un taburet de lângă ea.

– Bunico, las-o în pace! Nu te lua de ea!

Ai grijă cum vorbești, Terry! Nu-l băga în seamă. Șezi aici.

A bătut ușor cu palma taburetul. Avea mâini mici care se terminau cu niște unghii lungi, galbene. M-am așezat supusă. Bunica lui Spider nu era genul de persoană căreia să i te împotrivești, și-apoi se petrecea un lucru ciudat. Între noi se crease un soi de magnetism care plutea în aer. Era un sentiment înspăimântător, dar și incitant în același timp. Nu mi-am luat privirea de la ea și, după ce m-am așezat pe taburet, ea a pus țigara jos și mi-a luat mâna. Știți că nu-mi place să fiu atinsă, însă nu mi-am retras-o. Nu puteam. Amândouă am simțit acele furnicături în momentul în care mâna ei a atins-o pe a mea.

Mirosul urât de țigară emanat de respirația ei îmi umplea nările. Îmi era puțin greață. Și mie îmi place să mai pufăi câte o țigară, cum face toată lumea, dar nu să inhalez mirosul de țigară al altcuiva.

– Nu am mai întâlnit pe nimeni ca tine, mi-a zis ea.

„Chiar așa este, mi-am zis eu, dar cum ți-ai dat seama?"

– Ai auzit de aură? m-a întrebat.

Auzind întrebarea, Spider, care își făcea de lucru prin încăpere, pufni batjocoritor.

Las-o baltă, bunico! Las-o în pace, vrăjitoareo!

Ia mai taci din gură! Apoi s-a întors către mine, iar cuvintele ei, rostite pe un ton calm, grijuliu, mă pătrunseră ca şi când aş fi ascultat-o cu întregul meu corp, nu doar cu urechile. Ai cea mai uimitoare aură din câte am văzut. Purpuriu cu alb. Te înconjoară. Purpuriul arată energia ta spirituală, iar albul, că ești capabilă să acumulezi această energie. Este remarcabil n-am mai întâlnit pe nimeni care să aibă o aură atât de puternică așa cum este a ta.

Habar nu aveam despre ce vorbea, dar voiam să aflu mai multe.

- Aura ta, Jem, reprezintă energia pe care o ai în tine. Radiază în jurul tău în culori diferite. Aura spune multe despre o persoană. Toată lumea are așa ceva, dar nu oricine poate să o vadă. Doar noi, cei norocoși. Își miji ochii. Și tu o vezi, nu-i așa?

Nu, am răspuns eu cu sinceritate. Habar n-am despre ce vorbiți.

Vorbește vrute și nevrute! strigă Spider.

M-am cam săturat de tine, băiete! Mai taci din gură! Se apleca înspre mine și continuă cu vocea înceată: Mie poți să-mi spui, Jem. Eu înțeleg. E un har, dar şi un blestem. Știu, uneori afli mai multe decât ai vrea să știi.

Am simțit un nod în stomac. Ea ştia. Era pentru prima dată când întâlneam pe cineva care înțelegea. Dumnezeule, cât de mult îmi doream să-i spun, numai că cincisprezece ani de tăcere înseamnă ceva. Mă obişnuisem să nu spun nimic despre asta. Știam că, dacă începeam să vorbesc despre asta, fie și cu cineva ca bunica lui Spider, totul avea să se schimbe. Iar eu nu eram pregătită. Nu încă.

Nu e cine știe ce, am bombănit eu.

Am reușit să-mi dezlipesc ochii de la privirea ei pătrunzătoare, clarvăzătoare. Ea s-a lăsat pe spate oftând.

Cum vrei, mi-a zis, aprinzându-și o altă țigară. Acum știi unde mă găsești. Voi fi aici. Sunt mereu aici.

Și, în timp ce mă scurgeam de pe scaun și mă îndreptam către Spider, îi simțeam privirea sfredelindu-mi ceafa.

Spider ședea tolănit într-un fotoliu cu picioarele-i lungi atârnând peste margine și își rotea labele picioarelor.

– N-o băga în seamă. Îi lipsește o doagă de mulți ani. Nu-i așa? strigă el. Ne uităm la sport sau la altceva? m-a întrebat în timp ce schimba canalele.

Am ridicat din umeri, apoi am dat cu ochii de o cutie neagră ce zăcea pe jos.

PlayStation?

S-a ridicat din fotoliu, s-a trântit pe jos și a început să scotocească prin grămada de jocuri.

Mda, *Grand Theft Auto?*

Am încuviințat din cap.

N-ai nici o șansă, m-a avertizat. Am antrenament. Mă pricep așa de bine, încât o să te fac praf!

Și așa s-a și întâmplat. Trebuia să-mi dau seama. Băieții ca el știau și să conducă, și să tragă. Au în sânge asta, nu-i așa? N-aveam de gând să-l las să mă învingă, dar era foarte îndemânatic era foarte rapid și agresiv în mișcări. Își dădea toată osteneala, concentrându-se de parcă ar fi fost un joc pe viață și pe moarte care necesita întregul său trup. Eu m-am opus, dar, cu toate acestea, am fost învinsă.

Nu-i rău pentru o fată, mă tachină el.

I-am arătat degetul. El mi-a zâmbit, iar eu am avut impresia că locul meu era pe strada Carlton Villas, numărul 32.

Ne-am mai uitat puțin la televizor, dar nu era nimic interesant: nenorocitul acela de spectacol „Marea Britanie are talent" sau ceva de genul ăsta. Mii de pierde-vară care se îmbulzeau ca vitele ore în șir, sperând că vor da lovitura. Idioții! Până și cei care aveau voce. Chiar credeau că lumea îi va întâmpina cu brațele deschise? Că vor deveni faimoși și bogați? Oamenii ca Simon Cowell fac o grămadă de bani de pe urma lor și apoi îi trimit de unde au venit. Halal viitor, nu? Nu e decât o experiență de viață. Fraierii! Cu toate acestea, Spider și cu mine ne-am distrat de minune pe seama lor. Se părea că ne amuzau aceleași lucruri. Mă simțeam confortabil acolo, în ciuda fumului de țigară și a mirosului rânced care îl însoțea pe Spider pretutindeni și a faptului că bunica lui ședea în continuare cocoțată pe scaun în bucătărie, asemenea unei păsări – un șoim sau

un uliu, sau ceva de genul acesta. Un vultur care stătea la pândă, ascultând ce vorbeam noi.

– E timpul să plec, am zis eu într-un târziu.

Spider s-a ridicat din fotoliu.

– Te însoțesc.

– Nu, e în regulă. Ajung repede.

– Te-aş putea duce cu maşina dacă aş avea una. Făcu o pauză. Cred că aş putea face rost de una.

M-am uitat la el. Avea o mină serioasă, cred că încerca să mă impresioneze. M-am îndreptat spre uşă. Nu voiam să mă implic în aşa ceva. N-aveam nevoie de bătăi de cap. O auzeam pe bunica lui Spider foindu-se prin bucătărie, trântind uşa de la cuptorul cu microunde. Butoanele sunară în momentul în care ea potrivi cronometrul.

Cina e aproape gata. Ne mai vedem! strigă ea.

– Pe curând! i-am răspuns eu de la uşă.

Nu voiam să intru în bucătărie şi să stau la poveşti cu ea. Ea îşi făcu apariția în prag. Distanța dintre noi parcă se micşoră în momentul în care privirile noastre se întâlniră. Ce era cu femeia asta?

La revedere, scumpo! Ne mai vedem.

Vorbea serios.

Capitolul 4

– Vreau să descrieți cea mai frumoasă zi din viața voastră. Nu vă faceți griji în privința ortografiei și a punctuației. Scrieți din inimă.

O altă dovadă de cruzime din partea Țicnitului prin care ne aducea aminte ce vieți jalnice și fără viitor aveam. La ce se aștepta? „Ziua în care tata mi-a cumpărat un ponei"? „Vacanța noastră în Bahamas"? Mie, uneia, nu îmi place să privesc în urmă. Ce rost are? Ce-a fost a fost, nu mai puteam face nimic în această privință. Mi-era imposibil să aleg o zi și să spun că a fost cea mai frumoasă. Mi-era mai ușor să o aleg pe cea mai rea, aici aveam de unde alege nu că aveam de gând să-i povestesc Țicnitului despre vreuna dintre acestea. Nu era treaba lui. Mă gândeam să stau pur și simplu și să nu scriu nimic. Ce putea să-mi facă? Apoi ceva în interiorul meu m-a făcut să-mi zic: „Nu, îi voi povesti eu cum stă treaba dacă asta vrea cu adevărat".

Am luat stiloul în mână și am început să scriu.

– Timpul a expirat! Se auziră proteste. Nu mai scrieți, vă rog. Nu contează dacă nu ați terminat. Și-acum, în loc să mi le dați mie, le veți citi cu voce tare.

Toată lumea se revoltă – se auziră strigăte de genul „în nici un caz" și „dispari". Eu am rămas nepăsătoare, știam că făcusem o greșeală.

– Vreau să vă ridicați în picioare și să citiți cu voce tare ceea ce ați scris. Nimeni nu va râde de voi. Sunteți toți în aceeași situație. Haideți, încercați!

Protestele încetară.

– Amber, începe tu. Vino în față. Nu vrei? Bine, atunci ridică-te în picioare și citește cu voce tare, răspicată ca să te putem auzi cu toții.

Ne-a luat pe toți la rând: vacanțe, zile de naștere, zile libere. Nimic neobișnuit. Apoi unul dintre copii, Joel, descrise ziua în care s-a născut frățiorul lui, iar atmosfera în clasă se schimbă. Brusc toată lumea asculta în timp ce el ne povestea despre cum o ajuta pe mama lui să-i facă baie, despre cum îl înfășura pe micuț într-un prosop vechi. După ce termină, câteva fete scoaseră un „O!“, prietenii lui bătură palma cu el în timp ce se îndrepta spre locul lui din spatele clasei. Bravo lui, făcuse un lucru bun, însă eu simțeam că mi se face rău doar gândindu-mă la acea vulnerabilitate și inocență a lor, la faptul că știam că sfârșitul le este pecetluit încă din prima zi de viață era prea mult pentru mine. Nu mă ocupam de copii.

Fu rândul lui Spider. Se duse cu pași șovăielnici în fața clasei, apoi se opri și își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul, privind foaia de hârtie din fața lui. Se vedea limpede că își dorea să fie în altă parte și nu în clasă.

Of, frate, chiar trebuie să fac treaba asta? întrebă el lovindu-se cu hârtia peste picior și privind către tavan.

– Trebuie, răspunse cu fermitate McNulty. Haide, te ascultăm.

Și, într-adevăr, avea dreptate. Elevii așteptau în liniște, pătrunși de acel moment.

– Bine. Spider ridică foaia de hârtie astfel încât nu ne putea vedea nici el pe noi, dar nici noi pe el. „Cea mai frumoasă zi a mea a fost atunci când bunica m-a dus pe țărmul mării. Avea un nume minunat, «Weston-Super-nu-știu-cum». Am călătorit cu autobuzul ore în șir, iar eu am adormit. Când am ajuns acolo, am văzut un spațiu atât de întins cum nu mai văzusem niciodată. Marea se întindea la nesfârșit, iar plaja era uriașă. Am mâncat niște cartofi prăjiți și înghețată. Mai erau acolo și niște măgăruși. Am călărit și eu unul – un sentiment ciudat, dar minunat. Ne-am cazat undeva și am stat vreo două zile acolo, doar eu și cu bunica mea. Al naibii de bine a fost!“

Câțiva copii din rândurile din spate începură să aclame entuziasmați. Spider își coborî umerii, relaxându-se ușor. Odată treaba terminată, se întoarse la locul său. Și, în cele din urmă, a venit și

rândul meu. Simţeam furnicături prin piele şi fiecare muşchi din corp îmi era încordat aşteptând ca McNulty să-mi rostească numele. Şi, în cele din urmă...

– Jem, cred că a venit rândul tău.

În timp ce ieşeam în faţa clasei mă simţeam de parcă aş fi fost dezbrăcată. M-am întors cu faţa spre clasă, dar mi-am ţinut privirea în pământ, deoarece nu voiam să văd privirile celorlalţi aţintite asupra mea. Poate ar fi fost mai bine să inventez ceva pe loc, să mă prefac că sunt ca toţi ceilalţi, să brodez o povestioară drăguţă despre Crăciunul perfect, cu cadouri în jurul bradului, ceva de genul acesta. Însă eu am o gândire mai înceată, mai ales atunci când mă aflu în centrul atenţiei. Vouă nu vi se întâmplă ca numai după ce a trecut momentul să vă gândiţi la ce ar fi trebuit să spuneţi, să vă vină acel răspuns inspirat care să închidă gura celorlalţi? Însă, cuprinsă fiind de teamă, de panică, n-am găsit altă soluţie decât să citesc ceea ce scrisesem pe foaie. Am inspirat adânc şi am început să vorbesc.

– „Cea mai frumoasă zi din viaţa mea. M-am trezit. Am luat micul dejun. M-am plictisit, ca de obicei. Aş vrea să nu mă aflu aici, ca de obicei. Copiii mă ignoră, n-au decât. Stau împreună cu ceilalţi idioţi – suntem atât de speciali. Îmi irosesc timpul. Ieri a fost la fel şi-a trecut. Poate nu mai apuc ziua de mâine. Nu există decât ziua de azi. Aceasta este şi cea mai frumoasă, dar şi cea mai proastă zi. De fapt e cam nasoală."

Nimeni nu scoase o vorbă după ce am terminat de vorbit. Nu mi-am ridicat privirea, ci am continuat să stau rezemată de tabla albă. Mă simţeam atât de ruşinată! Linştea îmi umplea urechile, asurzindu-mă. Apoi cineva a strigat:

Fruntea sus, drăguţo! S-ar putea nici să nu mai apuci sfârşitul zilei!

Apoi izbucniră bine cunoscutele râsete şi huiduieli.

Un sunet puternic mă făcu să ridic privirea. Spider sărea peste rândurile de bănci şi scaune. Când ajunse la cel care făcuse gluma, un puşti pe care îl chema Jordan, îşi luă avânt şi îi trase un pumn în faţă. Tăcerea din clasă fu întreruptă în momentul în care Jordan ripostă. Ceilalţi copii se adunară plini de entuziasm în jurul lor,

formând un cerc strâns. McNulty alergă în spatele clasei, croindu-și cu greu loc printre ei.

Am mototolit foaia de hârtie și am aruncat-o pe jos, apoi m-am furișat din încăpere și-am luat-o de-a lungul coridorului. Aveam un singur gând să mă fac nevăzută, să găsesc un loc unde să fiu singură. Nu voiam să mă mai întorc în camera aceea de tortură. Am rătăcit ore în șir prin locuri unde nimeni nu te vede sau nu îi pasă de acest lucru până când am obosit să mă tot plimb prin întuneric.

Am ajuns la Karen acasă și am intrat pe ușa de la bucătărie. Am crezut că doarme la ora aceea, deoarece era trecut de miezul nopții, însă ea ședea la masă, cu o ceașcă de ceai în față și cu o expresie obosită întipărită pe față. Avusese parte de multe Karen: nou-născuți, puști, adolescenți „problemă" cum eram și eu. Avusese grijă de douăzeci și doi de copii orfani care o epuizaseră. I-am văzut din nou numărul: 07142013. Mai avea de trăit doar trei ani.

-Jem! zise ea. Ești bine? Pe unde ai umblat?

Pe-afară, i-am răspuns eu. Nu-mi stătea în fire să dau explicații. Cu ce să încep?

Intră, Jem. Ia loc.

Nu părea supărată, doar obosită.

– Vreau să merg la culcare.

Deschise gura, ca și cum ar fi vrut să-mi spună ceva, apoi se răzgândi, lăsând să-i scape un oftat. Încuviință din cap.

– Bine, vom vorbi mâine-dimineață. Chiar vom sta de vorbă. Era o amenințare, nu o promisiune. Ar trebui să sun la poliție te-am dat dispărută. Poftim, ia asta cu tine.

Mi-a întins ceașca de ceai care era aproape plină.

Am urcat la etaj, am așezat ceașca pe noptieră și m-am vârât sub pătură fără să mă dezbrac. Mi-am ridicat perna și m-am întins după ceașcă. Doar atunci când lichidul cald și dulce mi-a invadat trupul mi-am dat seama cât de frig îmi era și cât de goală pe dinăuntru mă simțeam.

Eram frântă de oboseală, dar nu puteam adormi. Am stat trează toată noaptea, acoperită până la gât până când lumina zilei a început să se furișeze prin crăpăturile draperiei. Și în acea stare de veghe mi-am dat seama că începea o nouă zi posomorâtă.

Capitolul 5

Toți elevii erau încă agitați din cauza celor întâmplate în timpul orei lui McNulty. A trebuit să le țin piept de una singură, deoarece Spider fusese suspendat de la școală pentru trei săptămâni. În cele din urmă nici nu s-a mai întors la școală. Cred că, dacă ar fi știut acest lucru, l-ar fi cotonogit mai tare pe Jordan și nu s-ar fi mulțumit doar să-i învinețească un ochi și să-i spargă buza. Se zvonea că ar fi interogat de poliție și că Jordan își va lua revanșa când se vor reîntâlni. Dar pentru moment se mulțumeau să se lege de mine.

Ce-o să te faci fără prietenul tău care nu mai e aici să-ți apere onoarea?

Jem și Spider stau într-un copac și se sărută.

Bineînțeles că i-am trimis undeva, dar asta nu i-a făcut să înceteze. Erau asemenea unei haite de câini care a găsit un os. I-am înfruntat câteva zile, apoi n-am mai rezistat. Plecam la școală ca de obicei, apoi o luam prin spatele magazinelor și mă îndreptam către parc sau către malul canalului unde stăteam de una singură. Să nu mă compătimiți, deoarece așa sunt eu. La fel m-am comportat oriunde am locuit, indiferent de școala la care am mers. Am rezistat cât am rezistat, dar am ajuns în punctul în care nu am mai putut. La un moment dat, simți nevoia să te detașezi de toate. Mulți copii simt asta, mai ales eu. La școală sunt tot felul de oameni, unii mai înguști la minte și, după cum bine știți, mie nu-mi place să fiu în preajma lor. E mai bine dacă mă țin departe de ei.

În acea perioadă am reușit să mă țin departe și de Spider. L-am văzut de câteva ori, dar am avut grijă ca el să nu mă vadă. Întâmplarea

de la școală mă făcuse să mă simt stânjenită. Cine se credea? De ce se amestecase și făcuse atâta tam-tam în legătură cu noi doi? Mă întristam când mă gândeam la acea întâmplare. Timp de câteva săptămâni avusesem un prieten. Dar, cum se întâmplă întotdeauna, lucrurile se complicaseră și trebuia să pun punct. Incidentul cu Jordan îmi dezvăluise un lucru pe care îl știam deja: Spider era genul care crea probleme, iar eu nu aveam nevoie de așa ceva. Cu toate acestea îi simțeam lipsa.

Și ce să vezi? N-am reușit să-l scot din viața mea. Spider își făcu în curând apariția ca un miros urât de care nu poți scăpa sau ca o gumă de mestecat care ți se lipește de pantof. Veți spune că nu am reușit să mă descotorosesc de el sau că eram făcuți unul pentru celălalt.

Oricum în acea zi de miercuri uitasem de gândul care mă frământa. Urmăream pe cineva. Era un vagabond în vârstă. Mă acostase cu zece minute în urmă, cerându-mi niște bani, iar eu pornisem în urma lui pe stradă. El scormonea într-un tomberon care se afla pe partea cealaltă a străzii, iar eu stăteam rezemată de un perete, urmărindu-l cu privirea, când un iz rânced bine cunoscut mi-a umplut nările și cineva mi-a șoptit în ureche:

– Ce faci?

Fără a-mi lua ochii de la vagabond, l-am întrebat liniștită ca și cum ne-am fi văzut acum cinci minute:

Spider, ce dată e azi?

Habar n-am. Douăzeci și cinci?

Vagabondul cel bătrân scoase ceva din tomberon. Era o jumătate de hamburger înfășurat în ambalaj. Aruncă repede o privire în jur să se asigure că nu pusese nimeni ochii pe el, iar privirile noastre se întâlniră pentru o secundă. Atunci i-am văzut numărul: 11252010.

Vârî hamburgerul sub braț, își încrucișă brațele și apoi o luă în jos, pe stradă. Am pornit în urma lui.

– Unde pleci? m-a întrebat Spider nedumerit.

Vreau s-o iau pe aici.

M-a ajuns din urmă.

De ce?

M-am oprit fără să-mi iau privirea de la bătrânul care își croia drum prin mulțime și i-am zis în șoaptă:

– Vreau să-l urmăresc pe individul ăla, bătrânul îmbrăcat în pulover.

– Ce pui la cale? Știi, nu-i nevoie să jefuim pe nimeni, Jem. Am eu bani. S-a lovit ușor peste buzunar. Dacă ai nevoie, spune-mi.

– Nu, nu vreau să-l jefuiesc, vreau doar să-l urmărim. Ca și cum am fi niște detectivi, am zis eu repede încercând să transform totul într-un joc.

Expresia de pe chipul lui zicea ceva de genul: „Te-ai țicnit", însă s-a mulțumit să ridice din umeri și mi-a spus:

– Bine.

Așadar, am continuat să-l urmărim, mărind pasul când vagabondul bătrân dispăru după colț. O luase pe o străduță lăturalnică. Nu prea era circulată. Când am ajuns la vreo zece metri de el, s-a întors și s-a uitat fix la noi. Știa că îl văzusem când luase hamburgerul din tomberon. Speriat, se întoarse și se îndepărtă de noi cu pași repezi.

– Ne-a observat, zise Spider. Ce vrei să facem acum?

Eram curioasă să văd ce urma să i se întâmple, dar nu voiam să îl sperii pe bătrân în ultima zi din viața lui.

Hai să stăm aici o vreme. Merge în parc, nu? Să-l lăsăm să ajungă acolo și-apoi mergem și noi. Vrei o țigară?

Ne-am aprins câte o țigară și am luat-o agale spre parc. Vagabondul se îndrepta cu pași repezi către capătul străzii. Ajunse la drumul principal lângă care se afla și parcul. Se uită sub braț, da, hamburgerul era încă acolo, apoi aruncă o privire peste umăr. Cu toate că noi eram departe în urma lui, știam că ne putea vedea, că începea să se agite. Eram pe punctul să-i spun lui Spider să ne oprim când, aruncând o privire peste umăr, bătrânul păși pe drumul principal.

Fu izbit din plin de o mașină și aruncat în aer. Parcă vizionam unul dintre acele spoturi publicitare de la televizor în care se folosesc manechine. Numai că de astă dată era adevărat – un corp adevărat cu membre care se zvârcoleau și capul care se bălăbănea

în toate direcțiile. Apoi, în cele din urmă, bătrânul ateriză în mijlocul drumului.

Noi am rămas nemișcați câteva secunde, încercând să ne dezmeticim. Oamenii țipau și se adunau în jurul lui. Spider se îndreptă în fugă într-acolo.

– Hai să vedem dacă a pățit ceva!

Am rămas pe loc. Nu voiam să văd. Dacă nu murise pe loc, atunci cu siguranță avea să-și dea duhul până la miezul nopții. Era ultima lui zi. Nu se mai putea face nimic.

Spider ajunsese la capătul străzii și încerca să privească peste mulțimea adunată acolo. Am ajuns în spatele lui. Lângă mine cineva țipa încontinuu. Era o femeie împreună cu prietenul ei. Puteam zări printre oamenii strânși acolo o grămadă de haine boțite care ascundeau pe cineva înăuntru. De fapt nu mai era nimeni. Oricine ar fi fost, acum nu mai exista. Plecase acolo unde pleacă de obicei oamenii, unde se afla și mama mea. Oare în rai? Mama era mai degrabă în iad. Sau în neant. Oricum, nu mai exista.

Mi-am așezat mâna pe brațul lui Spider.

– Să plecăm!

S-a desprins de mulțime și am luat-o împreună către casa lui. Afectat, Spider clătină din cap.

– L-am speriat. Îi era teamă de noi.

Știu, am zis eu în șoaptă.

Cuvintele lui își găsiră ecoul în mintea mea: „Noi am fost de vină". Eu îl urmărisem pe stradă. Dacă n-aş fi fost eu, s-ar fi așezat pe o bancă în parc şi şi-ar fi mâncat hamburgerul stricat. Poate şi-ar fi găsit sfârşitul înecându-se cu o bucată de carne sau chiflă. Poate ar fi suferit un atac de cord. Apoi apăru gândul pe care încercam să-l îndepărtez şi care îmi revenea mereu: „Poate asta nu trebuia să fie ultima zi din viața lui. Dacă întâlnirea cu mine l-a dus la pieire?"

Până să mă dezmeticesc, am şi ajuns acasă la Spider. M-am oprit în fața porții.

– Cred că mă voi întoarce acasă la Karen, i-am zis eu.

Aveam nevoie de spațiu ca să-mi pun ordine în gânduri.

Nu, dragă, intră puțin. Nu vrei să fii singură după toate cele întâmplate.

Eu aveam un alt motiv pentru care ezitam. Acei doi ochi căprui care îmi descoperiseră secretele.

Ca de obicei, Val ședea cocoțată pe taburet în bucătărie. Spider se aplecă și o sărută pe obraz.

– Ai scăpat mai repede de la școală, nu? îl întrebă ea aruncând o privire la ceasul care se afla în bucătărie.

– Ce? Doar știi c-am fost suspendat, bunico. Ce-i cu tine? Începi să uiți? Iar Jem a venit pentru... meditații.

El rânji, iar Val îi zâmbi. Știa cum stăteau lucrurile.

– Atunci o să stați liniștiți și-o să citiți niște cărți, nu?

El își întoarse privirea către mine – mă privea fix, n-aveam cum să mă ascund.

– De fapt o să pierdem vremea un pic. Doar ce-am văzut un vagabond bătrân care a fost lovit de o mașină.

Ea lăsă jos țigara.

– A pățit ceva?

Da, a murit. Și-a dat duhul pe loc, pe drumul de lângă parc. Am văzut totul.

Vocea îi tremură ușor. Nu era atât de dur cum voia să lase impresia. Val se ridică de pe taburet și se duse să ia ceainicul.

– Zău? Ia luați loc aici. O să vă fac niște ceai. Un ceai bun și dulce, de-asta aveți nevoie acum. Nenorocitul ăsta de trafic! Nici nu mai poți trece strada liniștit.

Se învârtea de colo-colo pregătind ceaiul, iar noi ne-am dus și ne-am așezat în camera de zi. Apoi veni și ea ținând în mână o tavă pe care se aflau trei cești de ceai și o cutie de biscuiți. Așeză tava pe un scăunel care se afla în mijlocul încăperii și se lăsă într-un fotoliu, pufăind din țigară.

– Nu-s prea bune fotoliile astea pentru spatele meu. Haideți, beți-vă ceaiul!

Eu sorbeam din ceaiul meu în timp ce Spider și bunica lui ronțăiau biscuiți și luau înghițituri mari de ceai.

– Și ziceți că vă plimbați când ați văzut accidentul?

I-am aruncat o privire lui Spider. N-aveam de ce să-mi fac griji. Nici unul din noi nu voia ca ea să afle că bătrânul își petrecuse ultimele minute din viață îngrozit că aveam de gând să-l jefuim.

– Da, așa e.

– Îngrozitor, nu? Niciodată nu știi ce te-așteaptă.

Spider ieși din încăpere, lăsându-mă singură cu bunica lui. Aceasta se aplecă în față:

– Ești bine, Jem? Așa ceva te cam zdruncină, nu?

Am încuviințat din cap.

Mda.

– Ai mai văzut vreodată un cadavru? Sau e pentru prima oară?

La naiba, n-avea de gând să renunțe. Trebuia să-i spun că nu voiam să discut despre asta. Dar, după cum am spus, avea ceva aparte – era inutil să încerci să i te opui.

– Am văzut-o pe mama, am zis eu încet.

Își rotunji buzele și încuviință din cap de parcă ar fi știut deja răspunsul. Mi-a plăcut asta mi-a plăcut faptul că nu s-a simțit stingherită și nici nu a început să reverse cuvinte de compătimire asupra mea. Doar dădea din cap. Am continuat: Eu am găsit-o. A murit în pat. Supradoză. Nu a vrut. Adică nu cred că a vrut. A avut doar ghinion.

Ea încuviință din nou din cap.

Ghinion. Ca Cyril al meu. A murit la patruzeci și unu de ani de atac de cord. Dumnezeu să-l aibă în pază! Nimeni nu a știut că avea probleme. S-a întâmplat fără nici un avertisment. Uite-l, e acolo pe polița căminului.

Mi-am îndreptat privirea către raftul de lemn de deasupra vetrei. Și, printre câinii de porțelan și sfeșnicele de bronz, am zărit o poză înrămată. Era o poză alb-negru făcută în studio, care îl înfățișa de la umeri în sus. Era un bărbat chipeș, cu o licărire în privire. Nu era decât o bucată de hârtie înrămată, însă avea acea putere de a te înduioșa, de a te face să-i zâmbești.

Adu-l încoace, drăguțo, haide!

Ezitând, m-am îndreptat timid către raft.

Haide, ia-l de-acolo!

Mi-am întins mâna către poza înrămată.

– Nu fotografia, Jem, mi-a zis ea cu asprime, cenușa care se află în cutie. Uite!

Ce naiba...?

Și, într-adevăr, fotografia era așezată lângă o cutie solidă din lemn. Am ezitat.

– Haide, nu te mușcă!

Am înlăturat câteva bibelouri și am luat cutia. Era neașteptat de grea – groasă, din lemn șlefuit și cu o plăcuță de metal pe capac: „Cyril Dawson, *Data morții* 12 ianuarie 1992, 41 de ani". Am adus-o cu grijă și am așezat-o pe scăunel, lângă tavă. Val s-a aplecat în față și a mângâiat ușor capacul.

Toată lumea spune că este un lucru îngrozitor să mori tânăr, dar el a avut o viață minunată. Viața unui tânăr, fără dureri continue care coboară tot mai jos – își duse mâna la spate. Nu, el și-a trăit viața din plin, ca un leu și s-a stins ca o luminiță. Pur și simplu. Pocni din degete. Nu-i un lucru rău. Își așeză din nou mâna pe cutie, bătând cu degetul mare pe plăcuța de metal. Numai că le simți tare mult lipsa. Celor care pleacă. Ți-e dor de ei.

Spider se dezlipi de tocul ușii de care stătuse rezemat, se apropie de ea și o cuprinse cu brațele.

Așa o înveselești tu pe Jem, prostuțo?

– Ia uite ce-ți dau eu ție! Își întinse mâna ca să-l plesnească. El o apucă înainte ca să apuce să-l atingă și-i dădu un sărut pe obraz. După ce-i dădu drumul la mână, ea îl mângâie drăgăstos pe obraz. Nu-i băiat rău, Jem. Nu-i băiat rău. Pune-l pe bunicu-tău la locul lui, fiule.

Val, m-am pomenit eu vorbind, ce fel de aură a avut Cyril?

Păru surprinsă, apoi zâmbi, dezvelindu-și dinții strâmbi și galbeni.

– Știi, mi-ar fi plăcut să aflu. Am început să le văd după moartea lui, draga mea. Cred că suferința a scos la iveală latura mea spirituală. Înainte nu le vedeam. Apoi, brusc, vocea ei deveni o șoaptă: Tu ce vezi, Jem? M-am dat înapoi pe canapea. Ce vezi? Știu că vezi ceva. Suntem la fel, Jem. Știm ce înseamnă să pierzi pe cineva.

Mă luase prin surprindere. Voiam atât de mult să-i spun! Am simțit imboldul să-i iau mâinile osoase într-ale mele, să-i simt puterea. Știam că îmi va da crezare. Puteam să-i împărtășesc acest lucru, să mă eliberez de singurătatea pe care o simțeam în mine. Mă aflam pe marginea prăpastiei, iar ea mă trăgea înspre ea. Avea să se întâmple...

– Bunico, dacă o să te comporți așa cu cei pe care-i aduc aici, o să rămân fără prieteni. Las-o în pace, pentru numele lui Dumnezeu! Vocea lui Spider risipi brusc vraja dintre noi. M-am ridicat în picioare, eliberată parcă. Vreau să-ți arăt noua mea combină muzicală. Haide, o să te dau pe spate!

M-a condus la etaj, în camera lui.

Am aruncat o privire peste umăr în timp ce ieșeam din camera de zi. Val nu își luă privirea de la mine nici când își scoase o țigară din pachet și o aprinse.

Capitolul 6

Muzica bubuia pe casa scărilor. Mi-am croit drum prin învălmășeala aceea de picioare și trupuri. Cei prezenți nici nu mă băgau în seamă: erau din ce în ce mai beți, din ce în ce mai săltăreți și din ce în ce mai amorezați.

Îl căutam pe Spider.

Baz dă o petrecere sâmbătă seara, îmi spusese el a doua zi după incidentul cu vagabondul mort. Ne aflam pe malul canalului și aruncam cu pietre într-o conservă. Eu merg. Se-nțelege. Poți veni când vrei după ora zece. În Nightingale House, la al treilea etaj.

Nu știam ce să răspund. Cu toate că rostise aceste cuvinte pe un ton relaxat, o invitație la o petrecere sâmbătă seara te ducea cu gândul la o întâlnire amoroasă, iar pe mine nu mă interesa așa ceva. De-abia mă obișnuisem să am pe cineva cu care să-mi petrec timpul. Orice altceva era un pas uriaș pentru mine. Și oricum, deși nu o spun cu voce tare, acel cineva trebuie să fie o persoană decentă. Ori de câte ori mă gândesc la asta, și o fac destul de rar, îmi imaginez un băiat chipeș nu chiar de nota zece, dar măcar de opt. În nici un caz unul ca Spider – lungan, deșirat, zvăpăiat și certat cu apa și cu săpunul. Plus că mai avea doar câteva săptămâni de trăit.

Trebuia să-l descos, să aflu dacă idioții ăia de la școală avuseseră dreptate. Însă voiam să fac acest lucru cu grijă, ca să nu părem ridicoli nici unul din noi. Nu sunt chiar o scorpie.

Spider? am zis eu cu un glas întrebător.

Da.

– Știi, la școală... de ce te-ai comportat așa? De ce l-ai luat la pumni?

Spider se încruntă.

Pentru că a fost nerușinat, Jem. Ceea ce-ai zis tu... mi-am dat seama că era adevărat. Ai scris exact ce-ai simțit. N-avea nici un drept să te ia peste picior.

– Da, știu, e un nemernic, dar nu era treaba ta. Te-ai dat în spectacol, iar pe mine m-ai făcut să par o caraghioasă.

N-am vrut să-l las să scape așa de ușor.

– Da, numai că eu n-am nevoie de un cavaler care să mă salveze. Pot să-mi port și singură de grijă. Zâmbea, iar eu am tăcut câteva secunde. Nu-i amuzant, frate. N-ai făcut decât să înrăutățești lucrurile, i-am zis încet. Acum toți vorbesc despre noi doi și fac comentarii răutăcioase.

El își luă privirea de la mine și începu să-și studieze mâinile. Încheieturile degetelor de la mâna dreaptă erau aproape vindecate. Gura mi se uscase, dar trebuia să lămurim lucrurile:

Știi că nu suntem împreună, nu, Spider?

Se uită la mine.

Poftim?

– Noi doi nu formăm... un cuplu. Suntem doar amici.

El îmi răspunse pe un ton posac:

Da, bineînțeles. Doar amici. E bine și așa.

Asta m-a făcut să cred că el nu gândea la fel ca mine. Eram neliniștită și blestemam ziua în care ne cunoscuserăm sub pod. Oamenii puteau fi al naibii de dificili. Oare de ce m-am implicat de la bun început?

Se ridică în picioare și veni către mine cu un braț întins. Mi-am zis: „La naiba, acum o să mă îmbrățișeze. Oare n-a priceput nimic din ce i-am zis?" Însă el își strânse pumnul și mă lovi ușor în braț.

Ascultă, te cunosc eu. Ți-am spus că n-o să-ți mai fac complimente. Acum că m-ai pus la punct, n-o să-ți mai iau niciodată apărarea. Bine? Dacă cineva te înjosește, n-am să zic nimic. Dacă o să fii jefuită pe stradă, o să trec pe lângă tine. Dacă iei foc, nici măcar n-o să urinez pe tine. Bine?

Am zâmbit și am început să mă relaxez. Era mai bine   puțin umor, puțină distanță. Avea dreptate, începuse să mă cunoască. Nimeni nu reușise să mă tachineze, să mă facă să zâmbesc. Încercând să-l țin la distanță, simțeam de fapt nevoia să-l îmbrățișez, să

stabilesc acea legătură. Fu cât pe ce, dar bineînțeles că nu am făcut-o. În schimb ne-am atins mâinile, cu pumnii strânși.

E în regulă, frate?

Da, Spider, e în regulă, am zis eu.

Deci vii sâmbătă? Nu e o întâlnire, prostuțo, doar distracție. Ca între prieteni.

Nu știu. Mă mai gândesc.

Am stat pe gânduri mult timp aproape în fiecare minut din momentul în care m-a invitat și până am ajuns să urc acele scări, două zile mai târziu. Hotărâsem de sute de ori să nu mă duc. Nu era o idee prea bună, din mai multe motive. În primul rând, nu-mi plăceau oamenii, iar ei nu mă plăceau pe mine. În al doilea rând, Baz era un psihopat notoriu, un tip periculos pe care nu ți-l doreai prin preajmă. Și-apoi Karen nu avea să mă lase să ies din casă la o oră atât de târzie. Pe de altă parte, nu mai fusesem niciodată invitată la o petrecere și o parte din mine își dorea să fie acolo, să se comporte ca un adolescent normal. M-am gândit să merg, să stau puțin pe-acolo, să văd cum este. Nu eram obligată să rămân dacă nu-mi plăcea. Cât despre Karen, era mai bine ca ea să nu afle.

Desculță și cu pantofii în mâini, ca să nu fac zgomot când am coborât scările, m-am furișat prin bucătărie în timp ce ea se uita la televizor în camera de zi. Am mers repede, cu gluga trasă pe ochi. Mi-am vârât mâna în buzunar și am pipăit mânerul fin de plastic al cuțitului. Îl luasem din bucătărie ca să îmi fac curaj. N-aveam de gând să-l folosesc, știți bine că nu sunt o persoană agresivă, dar m-am gândit că, dacă aveam să dau de bucluc, vederea lamei cuțitului i-ar speria pe atacatori, iar eu aș avea timp să o iau la fugă. Oricum, știind că-l aveam asupra mea am ieșit pe ușă în întunericul nopții. Încă un secret care să mă ajute să fac față acelei seri.

Nu mi-a fost greu să găsesc casa lui Baz. Muzica se auzea din ce în ce mai tare pe măsură ce urcam scările și înaintam pe coridor, iar mulțimea de adolescenți amețiți era din ce în ce mai densă. Sperasem să-l zăresc pe Spider pe palier, dar nu era acolo. Trebuia să intru. Având în vedere mulțimea de oameni care se afla acolo, știam că nu puteam să intru pur și simplu, ci eram nevoită să-mi croiesc drum printre ei. Nu cunoșteam pe nimeni și nici nu-mi plăcea

apropierea fizică, astfel încât acesta era un moment important pentru mine și eram hotărâtă să-i fac față. Oricum, fiind mică de înălțime pentru vârsta mea, mi-a fost destul de ușor să mă strecor printre cei prezenți acolo, care nu păreau deranjați de prezența mea.

Când am intrat, atmosfera era și mai încărcată decât îmi imaginasem eu. Parcă te aflai într-o saună atât era de cald, muzica era dată la maximum de nici nu puteai să-ți auzi gândurile, oamenii erau înghesuiți unul într-altul, mirosul rânced de transpirație îți muta nasul, iar fumul de țigară și de narcotice plutea peste tot. Și, în tot acest timp, numerele îmi apăreau în fața ochilor. N-aveam nici o scăpare.

Se spune că media de viață este din ce în ce mai ridicată, dar cred că asta nu se aplică și în cazul puștanilor din cartierul Greater London. Majoritatea dintre ei n-aveau să trăiască decât până la vârsta de patruzeci sau cincizeci de ani; mulți dintre ei aveau să plece mult mai devreme. Presupun că erau victimele modului de trai actual: mașini, băutură, droguri, stres. Aș fi preferat să nu le văd numerele, dar n-aveam cum să le șterg.

Înaintasem vreo 3 metri în încăpere și a început să mă cuprindă panica atunci când m-am trezit prinsă între un tip, al cărui tricou era complet ud de transpirație, și prietena lui, care mirosea a fixativ și a parfum. Nu mai aveam nici o cale de scăpare, deoarece mă aflam în mijlocul mulțimii. Simțeam că nu mai pot să respir, iar gălăgia era atât de mare, încât aveam impresia că îmi bubuie capul. Eram amețită și simțeam că nu mai puteam să mă țin pe picioare, dar nici nu era nevoie, căci trupurile lipite de mine mă susțineau.

Prin învălmășeala de trupuri am zărit un logo bine cunoscut întipărit pe spatele unui tricou galben, care sărea în sus și în jos pe ritmul muzicii. Era Spider! Am inspirat adânc și m-am lăsat jos, târându-mă prin pădurea de picioare. M-am ridicat în picioare lângă Spider și l-am bătut ușor pe umăr.

El se întoarse pe jumătate, îmi zâmbi și își întinse brațul lung peste spatele meu, ținându-mă de talie. În ciuda discuției avute anterior, nu m-am împotrivit. Mă trase către el, iar mirosul emanat de corpul lui era aproape reconfortant. Simțindu-i brațul în jurul meu, am început să mă mai relaxez și să suflu ușurată.

Îmi zise ceva, dar nu am auzit nimic. Se aplecă înspre mine și strigă:

– Atmosferă beton! Aici...

Îmi oferi o țigară răsucită. Obosită și amețită din cauza drumului parcurs până acolo, am luat-o fără să mă gândesc.

Trage! îmi strigă în ureche. E marfă bună.

M-am uitat la țigara cu marijuana pe care o țineam între degete și din care ieșea fum albastru. Nu era decât marijuana. nimic periculos. Apoi m-am gândit la mama și la felul în care o găsisem în acea dimineață. Oare așa începuse și ea? Cu un fum nevinovat? Nici gând să o apuc și eu pe același drum. I-am dat-o înapoi lui Spider.

- Ce s-a întâmplat? mă întrebă el.

Nimic. E cam cald aici, înăuntru. Aș bea ceva.

Dă-ți jos puloverul, Jem, altfel o să te topești.

Avea dreptate. Simțeam broboane de sudoare pe frunte. Mi-am dat jos puloverul, având grijă să nu lovesc cu coatele pe cei din jurul meu când mi l-am scos pe cap. Bineînțeles că uitasem de cuțit. Acesta căzu pe pardoseală. Mi-am ținut respirația, gândindu-mă cum va reacționa lumea. Doar câțiva îl observaseră și începură să râdă.

Hei, nu-i nevoie de așa ceva aici. E o chestiune de onoare între hoți, nu?

Cineva se aplecă, luă cuțitul și mi-l dădu.

– Spider, cine este prietena ta? E beton.

Un semn cu ochiul mă făcu să-mi dau seama că eram luată peste picior. Aveam cincisprezece ani și 1, 52 înălțime, așadar, nu reprezentam nici o amenințare.

Spider rânji.

– Ea este Jem. N-ați vrea să vă faceți de lucru cu ea. E mică, dar rea.

În general nu-mi plăcea ca oamenii să vorbească despre mine, dar cum mă aflam în mijlocul acelei îmbulzeli, aveam impresia că se vorbea despre altcineva. N-avea nici o importanță.

După un timp, se apropie de noi un individ mătăhălos și-i spuse ceva lui Spider. Era plin de tatuaje, acoperit peste tot: pe brațe, pe gât, pe față. Cele de pe față m-au înspăimântat de-a dreptul. Nu mai văzusem niciodată ceva mai extravagant. Spider se apleacă înspre mine și strigă:

– Am puțină treabă. Mă întorc imediat.

I-am urmărit cu privirea până când aceștia dispărură într-o încăpere dosnică. Încercam să înțeleg. Tipul cu tatuaje mă analizase de sus până jos când se apropiase de Spider. Numărul lui îmi rămăsese întipărit în minte și încercam să înțeleg. Chiar dacă nu pufăisem din țigara lui Spider, cred că inhalasem totuși fumul. Mintea mea nu funcționa așa cum trebuia   nu încetasem să gândesc, dar îmi lua ceva mai mult să procesez informația: 12112010. Ce naiba însemna asta? Încetul cu încetul am reușit să mă concentrez. Era data de unsprezece decembrie, anul curent. Era ziua în care *Tatuatul* avea să moară. Cu patru zile înaintea lui Spider. Ce naiba se întâmpla?

Fără Spider lângă mine și cu numerele astea în minte, care îmi dădeau dureri de cap, am început să mă agit. Rămăsesem cu prietenii lui Spider, pe care nu-i cunoșteam și care nu mă cunoșteau. Am închis ochii și m-am prefăcut că mă las pătrunsă de muzică. Mă întrebam cât mai puteam rezista fără ca Spider să observe sau să-i pese că eu plecasem înainte ca el să se întoarcă.

Ceva mă făcu să-mi deschid ochii   era un alt zgomot, cineva se împinse în mine, nu știu. În partea cealaltă a încăperii era agitație. Un grup de băieți, inclusiv tipul tatuat, îmbrâncea pe cineva   o mulțime de mâini, umeri și coate. Și, în mijlocul îmbulzelii, l-am zărit pe Spider. Deși îi depășea în înălțime, era evident ce se petrecea: băieții îl îmbrânceau, încercând să-l intimideze. Își ținea mâinile ridicate, de parc-ar fi vrut să spună: „Stați puțin, băieți!", în timp ce aceștia îi dădeau târcoale ca niște hiene. Spider era înalt, dar cam deșirat. Am simțit un nod în stomac când l-am văzut așa, fără apărare.

După câteva minute, cineva își făcu apariția din încăperea dosnică, purtând o șapcă pe cap și ochelari de soare la ochi. Nu era cine știe ce apariție, dar avea ceva în atitudinea lui care îți atrăgea atenția. N-aveam nevoie de nici o prezentare: era Baz, „șeful" locului. El rosti câteva cuvinte, iar ceilalți îl lăsară în pace pe Spider. Acesta îi mulțumi tipului și se vedea limpede că exagera, prin faptul că dădea încontinuu din cap. Apoi se întoarse la mine.

– Haide, Jem! E timpul să plecăm.

Mă apucă de mână și, în loc să mă desprind din strânsoarea lui, l-am lăsat să mă conducă spre ușă, bucuroasă că plecam de acolo. Chiar regretam că mersesem acolo.

– Ești bine? l-am întrebat.

Mda, bineînțeles. Totul e în regulă. Totul e în regulă. Să ieșim de-aici!

În timp ce ne croiam drum prin mulțime, el continua să dea din cap și să bombăne. Nu era nevoie să ne facem loc printre cei prezenți acolo, deoarece aceştia se dăduseră la o parte. Toți observaseră îmbulzeala din colțul încăperii. Spider părea afectat.

Aerul nopții era șocant de rece în comparație cu sauna din apartamentul lui Baz. Am coborât scările în tăcere. Spider nu dădea nici un semn c-ar fi vrut să-mi povestească despre ce era vorba, așa că l-am întrebat fără ocolișuri:

Ce dracu' se întâmplă?

– Nimic.

Nu sunt proastă, Spider. Brusc, de nicăieri, ai o combină muzicală nouă, ai bani de buzunar și ești invitat la petrecerea lui Baz, un individ care acum trei săptămâni nici măcar nu te-ar fi băgat în seamă. I-am văzut pe tipii care s-au adunat în jurul tău. În ce te-ai băgat? Ai probleme?

Nu, Jem, n-am nici o problemă. Nu-i nimic grav. Voiau doar să se asigure că n-o dau în bară. Nici n-am de gând. O să fie bine. Nu trebuie decât să duc un pachet undeva și să aduc altul înapoi.

Un pachet? Eram dezamăgită. Dumnezeule, Spider, ce te-au pus să faci?

– Nu fac decât să-i ajut, atâta tot.

Înaintam de-a lungul străzii principale. Aruncă o privire în spate, apoi se retrase repede lângă ușa unui magazin și-mi făcu semn cu degetul. Părea un şmecher dat naibii. Era de-a dreptul ilar. Dacă v-aş fi cerut să alegeți pe cineva de pe stradă pus pe rele, cu siguranță l-ați fi ales pe el.

M-am înghesuit lângă el. Și-a deschis haina, iar duhoarea lui bine cunoscută îmi umplu nările.

– Ce faci?

Afișă un zâmbet cu subînțeles, își vârî mâna în buzunar și scoase un plic. Apoi se aplecă înspre mine și îmi zise în șoaptă:

– Am două mii de lire sterline aici.

Mi-am scos capul din ascunzătoare pentru o secundă. Nu era nimeni pe stradă.

– Taci! i-am zis.

Spider pufni.

– Nu, pe bune. Două mii. Vezi tu, Jem, au încredere în mine.

– Și dacă-ți fură cineva banii ăștia?

Cu toate că era întuneric, puteam să-i zăresc zâmbetul larg.

N-o să pățesc nimic. Te am pe tine. O să mă aperi cu cuțitul. Poți fi garda mea de corp.

Încetează! i-am zis. Mă simțeam prost. L-am luat pentru că era noapte afară. M-am simțit mai în siguranță așa.

– Nu te critic, dragă. E super. Și eu am unul.

– Ascunde naibii plicul ăla să nu ne vadă cineva! Hai să plecăm de-aici!

După ce vârî plicul în buzunar, o luarăm din nou la picior. Pășea țanțoș de parcă tocmai ar fi pus mâna pe o comoară. N-am vrut să stric momentul, însă doream să-i atrag atenția înainte să intre mai tare în bucluc.

Spider, știi că Baz se folosește de tine. Dacă nu ar fi fost riscant, ar fi făcut treaba asta chiar el. Tu vei fi cel prins. Mai gândește-te!

– Nu, o să fie bine. Am eu grijă. O să fac treaba asta doar câteva luni. În câțiva ani o să scap de-aici. Poți ajunge departe dacă ai bani în buzunar.

Am simțit un fior rece pe șira spinării gândindu-mă: „Nu vei pleca nicăieri, amice. Mai ai câteva săptămâni de stat în văgăuna asta, cam atât“. Acest gând mă întristă foarte mult. Se întâmpla ceva ciudat între mine și Spider. Pentru prima dată în viață nu rămâneam doar un simplu observator. Începusem să mă implic. Începusem să sper că numărul lui era greșit, că îmi imaginasem doar, că nu era adevărat. Însă știam că era real. Într-un fel sau altul, avea să părăsească această lume. Numai Dumnezeu știa cât de mult îmi doream să-l ajut. Mai mult decât atât, îmi doream să-l salvez.

Capitolul 7

Când am ajuns acasă, Karen mă aștepta și, bineînțeles, am primit lecția de morală obișnuită. Ca să o liniștesc, m-am întors la școală, însă după o săptămână lucrurile începură să se agite, rău de tot. Ca să fiu sinceră, majoritatea copiilor care mă chinuiseră înainte acum mă lăsau în pace. Fusesem văzută la petrecere, iar asocierea cu Baz îi făcea să tacă din gură. Aveam prieteni influenți. Din când în când mai făceau comentarii despre mine și Spider și despre anturajul nostru, însă nu erau decât tachinări; nu erau răutăcioase și, în plus, se simțea și o umbră de respect.

N-o necăjiți pe Jem. Acum e o răufăcătoare! E mafiotă!

Începeam să înțeleg de ce Spider umbla țanțoș. Era un sentiment plăcut să nu mai fii desconsiderat.

Însă pe lângă asta mai erau Jordan și tovarășii lui. Își făcuse din nou apariția la școală luni, după petrecerea lui Baz, și se ținuse departe de mine, însă eu știam că mă urmărea. Aștepta momentul potrivit. Mă treceau fiori numai când mă gândeam că mă țintuia cu privirea din locul unde stătea, trei bănci în spatele meu.

Și, într-o dimineață, în timpul pauzei, acesta acționă. Mă plimbam prin laborator când mi-am dat seama că sunt încolțită. Am privit în jur și i-am văzut pe doi dintre amicii lui Jordan. Mi-am zis: „La naiba, n-am de gând să fug!“ și-am continuat să mă plimb. Am ocolit o bancă și am dat nas în nas cu Jordan. Acesta își întinse mâna și mă împinse.

Unde crezi că pleci, mafioato?

Nu-i treaba ta. Lasă-mă să trec!

– Nu, vreau să vorbesc cu tine.

– N-am nimic să-ți spun.

Cu toate că voiam să par dură, mă simțeam prinsă în capcană, iar inima îmi bătea să-mi sară din piept. Mă îngrămădiseră într-un colț; erau cinci în total. N-aveam nici o șansă dacă nu apelam la prietenul meu secret. Țineam strâns mânerul cuțitului pe care îl aveam în buzunar.

– Nu-mi place de tine, Jem, nici de iubitul tău.

Nu este iubitul...

Taci! Acum vorbesc eu.

Îi plăcea acest sentiment de putere. Mă enerva faptul că o lepădătură ca el îi avea alături pe acei băieți ca să mă intimideze. Știam că era mai bine să nu-l privesc, să nu spun nimic, poate chiar să îndur un pumn sau două, să las lucrurile să decurgă în mod firesc. Însă reușise să mă scoată din sărite și nu mai puteam gândi limpede.

Am scos cuțitul și am luat o poziție de apărare.

Nu, tu să taci din gură! N-am chef de povești. Nu vreau decât să mă lași în pace.

Încremeniră cu toții, cu ochii pe lama cuțitului. Simțindu-mă în avantaj, m-am strecurat pe lângă Jordan. Acesta nu se împotrivi. Timp de o secundă m-am simțit ușurată până când am dat nas în nas cu McNulty. El mă prinse brusc de încheietura mâinii și strânse atât de tare, încât cuțitul căzu. Ținându-mă în continuare de mână, scoase din buzunar o batistă, apoi se aplecă și luă cuțitul de jos cu ajutorul ei. Parc-ar fi fost un polițist dintr-un film, care adună probe. Atitudinea lui victorioasă era evidentă. Reușise să mă prindă. Avea și dovada. Idiotul!

– Gata, îndată va suna clopoțelul. Mergeți la ore! tună el. Tu vii cu mine! îmi zise el cu satisfacție în glas.

Ținându-mă strâns de încheietura mâinii, mă duse în biroul directorului. Nu am așteptat afară ca de obicei. McNulty trecu pe lângă biroul secretarei, bătu la ușa biroului directorului și intră cu un aer important.

– Domnule director, avem o problemă serioasă. Am prins-o pe Jem Marsh amenințând un alt elev cu acest cuțit și asta în interiorul școlii.

Puse cuțitul pe biroul acestuia.

Directorul, care în acel moment semna niște hârtii, se dădu brusc în spate ca și când McNulty așezase pe biroul lui o bombă cu ceas.

– Aha, am înțeles, zise el, aruncându-ne câte o privire rapidă amândurora. Apoi ridică receptorul. Domnișoară Lester, te rog sună la poliție și spune-le să vină aici. Avem un elev cu un cuțit. Da. Mulțumesc. Și sună la numărul de telefon de contact al domnișoarei Marsh. Ar fi bine să vină și ai ei aici.

Și-apoi începură întrebările, dojenile, acuzațiile, deziluziile. Și toate acestea nu numai din partea directorului și a poliției; fuseseră chemate atât Karen, cât și asistenta socială care se ocupa de cazul meu, Sue. Când ajunseră cu toții în încăpere, nu mai aveai loc să arunci un ac.

Nu cred că-ți dai seama cât de gravă e situația: porți la tine o armă albă, ai un comportament periculos și, pe lângă toate acestea, deranjezi orele, ești insolentă, obraznică...

Și lista continuă. Am încercat să mă detașez; stăteam nemișcată și îi lăsam să vorbească. Voiam să cred că, dacă tăceam pur și simplu din gură, vor obosi în cele din urmă și totul va lua sfârșit. Dar de data aceasta nu avea rost să mă amăgesc. Cuțitul zăcea pe birou, în fața mea – un martor tăcut. „Mare greșeală am făcut că l-am adus la școală, îmi ziceam eu. Mare greșeală." Situația era destul de gravă. Eram îngropată în rahat până la gât.

În cele din urmă, se luă hotărârea ca interogatoriul să continue la secția de poliție. Toți elevii au fost încântați în momentul în care am fost escortată la mașina de poliție. Unii stăteau îmbulziți pe la geamuri, alții în cadrul ușilor. În timp ce mă conduceau afară, mi-am zis: „Probabil asta este ultima oară când voi mai fi pe-aici". Însă nu-mi păsa de școală sau de elevi. Dar, în momentul în care m-am gândit la Spider, am simțit un junghi puternic în stomac. Dacă mă vor închide acum, oare am să-l mai văd vreodată pe Spider?

Totul a decurs în mod oficial: m-au reținut, m-au percheziționat, mi-au luat amprentele. Cred că făceau asta ca să mă sperie, însă nu-mi păsa deloc. Mă rupsesem de realitate. Eram acolo, însă nu

reacționam în nici un fel – eram atentă la tot ce se petrecea, însă nu simțeam nimic.

Mă supuneam, nu mă opuneam, dar nici nu le spuneam nimic. Au încercat să fie drăguți:

Trebuie să înțelegi că este foarte periculos să ai asupra ta un cuțit. Poate fi folosit și împotriva ta. Hai să bem o ceașcă de ceai și să lămurim lucrurile.

Au încercat să mă amenințe:

Vei face închisoare dacă se va ajunge la tribunal. Se iau măsuri drastice împotriva micilor agresori ca tine.

Nu obținură nimic de la mine.

Karen și Sue au stat cu mine pe rând. Și ele au încercat să mă facă să vorbesc. Karen era disperată să mă convingă să vorbesc, însă nu reuși. Nu era obișnuită cu eșecul.

– Jem, este important să ne spui tot ceea ce poți. Nu cred că ești o persoană violentă. Acasă nu te comporți astfel. S-a întâmplat ceva, nu-i așa? Dacă ne spui, ne vei ajuta să înțelegem mai bine.

Cuvintele ei începură să pătrundă prin zidul de tăcere cu care mă înconjurasem, strecurându-se în mintea mea. Începea să mă convingă, să mă facă să cred că erau dispuși să mă asculte, dar cu ce să încep? Cu Jordan, cu McNulty, cu Spider și cu petrecerea, cu mama, cu faptul că nu te simți niciodată în siguranță oriunde ai fi și că totul va lua sfârșit azi, mâine sau în altă zi? Nu puteam s-o fac – îmi era foarte greu să las cuvintele libere. De îndată ce aveam să le rostesc, aveam să rămân lipsită de apărare. Priveam în pământ, încercând să nu mă las influențată, să rămân tare pe poziție.

După cinci ore lungi și obositoare, am fost dată în grija lui Karen. Peste trei zile trebuia să mă prezint din nou la secția de poliție să mi se spună dacă urma să fiu acuzată sau nu. Pe lângă toate acestea, eram suspendată de la școală timp de o lună. Trebuia să stau la Karen până când cei de la Serviciul de Asistență Socială îmi hotărau soarta. N-aveam decât să stau și să aștept următoarea mișcare, „un nou început“, undeva departe de acel cartier, departe de Spider, singurul prieten pe care mi-l făcusem.

Stăteam închisă în camera mea, indignată din cauza nedreptăţii ce mi se făcuse. Pe Jordan de ce nu-l trăseseră la răspundere? De ce se legaseră de mine când eu nu făcusem nimic altceva decât să mă apăr? De ce credeau că îmi va fi mai bine în altă parte? Faptul că te muţi în altă parte nu este o rezolvare pentru probleme tale nu înseamnă decât să cazi din lac în puţ.

Am lovit cu pumnul în pat. N-a făcut nici un zgomot, doar a ricoşat – un gest demn de milă. M-am ridicat în picioare şi am măturat cu braţul partea de sus a dulapului cu rafturi. Peria mea de păr, cerceii şi câteva cărţi au zburat în partea cealaltă a odăii. Nu m-am liniştit. Am sfârtecat un tricou. Era ceva mai bine. Am rupt tot ce mi-a venit la mână, împrăştiind resturile peste tot. Din CD player răsuna puternic o melodie a celor de la *Chili Peppers*. L-am înşfăcat, l-am smuls din priză şi l-am azvârlit cât am putut de tare către oglindă. Aceasta se făcu ţăndări, însă CD player-ul rămase intact. L-am cules din nou de pe jos şi l-am izbit de perete. Se desprinseră câteva bucăţi de plastic, însă aparatul funcţiona încă. Cât ai clipi am deschis fereastra şi l-am aruncat cât de departe am putut. Când acesta ateriză pe aleea din faţă, se făcu ţăndări.

Karen deschise brusc uşa. În loc să izbucnească într-o criză de nervi, ea încremeni când văzu dezastrul din camera mea.

Prostuţo, zise ea. Acum ce ţi-a mai rămas?

Şi plecă. Îi auzeam paşii greoi coborând scările. M-am lăsat în jos şi m-am ghemuit, sprijinindu-mă cu spatele de perete. Nu avusesem prea multe lucruri, însă acum erau toate distruse, mai puţin hainele de pe mine – cam atât. Nu mai rămăsese cine ştie ce.

Eram sătulă de mine, de tot ce îndurasem în decursul anilor, departe de oameni, doar eu singură. Şi tocmai când lucrurile începuseră să intre pe făgaşul normal, totul se dusese de râpă. Stăteam ghemuită, în întuneric. Apoi un gând ciudat de reconfortant luă naştere – nu mai aveam nimic şi nu puteam face nimic în această privinţă. Nimic din ceea ce voiam să fac. Ce mai aveam de pierdut?

Capitolul 8

Când m-am trezit, eram întinsă pe jos, înconjurată de lucrurile pe care le stricasem   lucrurile mele. Aveam în continuare în minte ultimul gând cu care adormisem: „N-am nimic de pierdut“. Ce altceva mai puteau să-mi facă?

M-am uitat la ceasul de pe mână care încă mai funcționa, cu toate că sticla era crăpată: era ora șapte și douăzeci de minute dimineața. Mi-am întins picioarele, căci îmi înțepeniseră, m-am ridicat de jos și m-am îndreptat către ușă. Am ieșit pe palier și am coborât scările cu grijă. Am luat câteva înghițituri de suc de portocale direct din cutia de carton și-am vârât o felie de pâine în prăjitor; după ce s-a prăjit, am uns-o cu unt de arahide și am ieșit din casă, mâncând-o pe drum.

Nu era prea multă lume pe-afară, dar zgomotul de fundal era acolo. Este omniprezent în Londra. Am traversat aleea unei case și am luat o sticlă de lapte care se afla în fața ușii: ceva care să mă ajute să înghit mai bine pâinea prăjită.

Nu mă mai simțisem atât de bine de mult timp. Știam că mă vor găsi, că îmi vor ține o predică, poate mă vor închide sau mă vor trimite altundeva, însă în acea clipă eram liberă.

Cu sticla de lapte în mână, m-am îndreptat către canal. L-am băut cocoțată pe traversele unde avusesem prima conversație cu Spider. Lumina se furișa încet printre nori. Pe măsură ce se intensifica, totul devenea gri: clădirile, zidurile, apa, cerul. Chiar dacă ai fi făcut o poză color, ai fi zis că e una alb-negru. Se potrivea cu starea mea de spirit – eram liniștită, posacă, trăiam clipa nefăcând nimic special.

După ce am băut aproape tot laptele, am așezat sticla pe marginea apei și am cules de jos un pumn de pietricele. Le-am aruncat rând pe rând către țintă. Unele treceau pe lângă sticlă și cădeau în apă – *pleosc!* Atunci când nimeream sticla, aceasta se clătina, gata să cadă în apă, însă rămânea locului. Am scormonit pământul cu tenișii, căutând pietre mai mari. Am găsit vreo câteva și m-am concentrat. Prima rată ținta și ateriză în apă. A doua nimeri gâtul sticlei, iar aceasta se prăvăli pur și simplu dincolo de margine, căzând în apă. M-am ridicat în picioare și am aruncat o privire. Sticla plutea pe-o parte, îndreptându-se către Tamisa, iar laptele rămas se legăna lovindu-se de pereții acesteia. „Trebuia să pun înăuntru un mesaj", mi-am zis. Dintr-un motiv sau altul, acest gând mă făcu să zâmbesc: îmi imaginam cum un puști din Franța sau Olanda găsește sticla și scoate din ea o bucată de hârtie cu următorul mesaj: „Du-te naibii!" Urări din Anglia.

Sticla se afla acum la o distanță de vreo douăzeci de metri. Îmi trecuse prin minte să o urmez, ca să văd până unde vom ajunge, dar nu așa doream să-mi petrec ultimele ore de libertate. Voiam să-mi iau rămas-bun de la singurul meu prieten. Am luat-o pe cărăruia care ducea la magazine și m-am îndreptat către casa lui Spider. Era șapte și jumătate și nici o mișcare pe stradă. Am ajuns în fața ușii, dar am ezitat să sun la sonerie. Nu eram sigură. Mi-era teamă să nu par disperată, neputincioasă, făcându-mi apariția neanunțată, atât de devreme. Am apăsat ușor pe clanță, din curiozitate. Aceasta se deschise și mirosul de fum de țigară ieși prin crăpătură.

Am deschis ușa larg și am intrat. Era în bucătărie. Val ședea cocoțată pe scaun, cu o ceașcă de cafea într-o mână și cu o țigară aprinsă în cealaltă. Fir-ar să fie! Femeia asta dormea acolo?

Ești bine, draga mea? mă întrebă ea, de parcă m-ar fi așteptat. Intră. Am pătruns în încăpere. Ești matinală. Ai probleme? Am încuviințat din cap. Găsești niște ceai în ceainic. Ia-ți o ceașcă din chiuvetă, drăguțo, și vino aici.

Astfel ne găsi Spider când își făcu apariția pe la ora nouă: șezând una lângă cealaltă la masă, cu al doilea ceainic pe aragaz și cu o grămadă de scrum de țigară pe farfurioara care se afla între noi.

Intră în bucătărie târșâindu-și picioarele. Purta niște pantaloni de trening și un tricou vechi și pătat. Ochii îi erau umflați de somn, de parcă ar fi dormit vreme de o sută de ani. De cele mai multe ori umbla neîngrijit, dar de data aceasta arăta altfel. Parcă cineva l-ar fi boțit și aruncat cât colo.

– Ce-nseamnă asta? întrebă el, după ce-și reveni din șocul de a găsi în bucătărie pe altcineva în afară de bunica lui.

– Jem a venit să te vadă. Are niște probleme, nu-i așa?

El se uită la mine, iar eu i-am spus:

– Sunt în rahat, Spider. Iar vor să mă trimită altundeva.

Am simțit cum îmi tremură bărbia când m-am uitat la el. Apoi mi-am luat repede privirea de la el; eram stânjenită. El rosti cuvintele potrivite, fie binecuvântat:

– Dă-i naibii, Jem! Hai să ieșim. Am niște bani. Auzind acestea, Val îi aruncă o privire întrebătoare. O să te caute și aici. Hai să ieșim în oraș! Începu să țopăie în vârful picioarelor plin de energie. Bătu din palme. În regulă, hai să plecăm! Toarnă-mi niște ceai, bunico, până îmi iau eu tenișii în picioare.

– Cred că ai timp să faci un duș și să îmbraci niște haine curate, Terry. Găsești o grămadă în antreu.

Pe chipul lui Spider apăru o expresie de disperare și dezgust.

Sunt bine așa, bunico. Nu mă mai tot bate la cap!

Nu ești bine așa. Poți tăia aerul din jurul tău cu cuțitul, puturosule! zise ea, aprinzându-și o țigară. Apoi se întoarse către mine. Băieții ăștia! N-ai ce-i face.

În ciuda protestelor lui, Spider ieși din încăpere și, când reveni, purta o pereche de blugi și un tricou curat. Era limpede că nu făcuse duș, n-avea cum așa de repede. Își sorbi ceaiul și se aplecă să o sărute pe Val.

– Presupun c-ar trebui să vă spun să mergeți la școală, năzdrăvanilor, dar având în vedere că ați fost amândoi suspendați, ne făcu cu ochiul – acel ochi căprui și pătrunzător –, mergeți și distrați-vă în oraș. N-o să suflu o vorbă dacă cineva o să vină pe-aici.

Se uită la mine. Nu îmi zâmbi, însă simțeam o căldură în privirea ei și mi-am zis: „Spider, prostănacule, ce norocos ești că ai o

asemenea bunică!" Dacă aş fi avut pe cineva ca ea în viața mea, lucrurile ar fi putut sta altfel.

Își luă în grabă flanela cu glugă şi strigă în timp ce ieșeam pe ușă:

– Pa, bunico, ne vedem mai târziu!

Totul prinsese viață. Traficul era infernal, iar oamenii mişunau de colo-colo. Mai devreme avusesem senzația că oraşul era numai al meu; fusesem stăpâna păcii și a liniştii. Însă acum eu şi Spider nu eram decât niște furnici în mijlocul unui furnicar, nimic mai mult. Soarele se ridicase pe cer de-a binelea. Era una din acele zile luminoase şi geroase de iarnă.

Nu trebuie să mergem pe jos azi, putem lua metroul. Ba chiar putem lua un taxi dacă vrei.

– Câți bani ai, Spider?

Șaizeci de lire sterline doar ale mele. Rânji. Dar trebuie să mă întorc în seara asta. Mai am ceva treabă. Restul zilei ni-l petrecem împreună, zise el întinzându-şi brațele și învârtindu-se în cerc. Unde vrei să mergem?

Nu ştiu. Pe Oxford Street?

– Bine. Se îndreptă de spate, apoi își întinse un braț în fața mea, ca și cum ar fi vrut să-mi arate drumul. Apoi, pe un ton pompos şi zgomotos, îmi zise: Micile cumpărături sunt pe gustul dumneavoastră, doamnă?

Oamenii din jurul nostru se uitau la noi.

Taci din gură, Spider!

El o lăsă mai moale.

Haide, rușinoasă mică, e o idee nemaipomenită! Hai să mergem!

Am luat-o la fugă înspre stația de metrou, iar el fu lângă mine într-o secundă şi, datorită picioarelor lui lungi, mă întrecu și ajunse primul la ghişeul de bilete.

E jaf la drumu' mare, frate, asta e! Șaisprezece lire sterline ca să urci în chestia aia?

Își agită mâna către roata *Ochiul Londrei*. Cheltuisem majoritatea banilor în Oxford Street pe ochelari de soare caraghioși, pălării și

mâncare fast-food. Nu ajungi prea departe în Londra cu șaizeci de lire sterline.

Oamenii începură să se holbeze la noi. Bănuiesc că, dacă nu erai obișnuit cu el, aveai motiv să te holbezi: un negru înalt de 1,90 m, care face pe grozavul pe stradă. Cei care stăteau la coadă se uitau la el cu gura căscată, de parcă ar fi fost un clovn care se afla acolo special ca să-i amuze. „În curând o să arunce cu monede în el", mi-am zis eu. Unii își dădeau coate, vorbind între ei în șoaptă și râzând. Nerușinați, așa cum fusese și Jordan cu mine.

Las-o baltă, atunci! am zis eu încercând să-l potolesc. Oricum nu vreau să urc în porcăria aia. Hai să mergem în altă parte!

Însă era de neoprit.

Totul în orașul ăsta e numai pentru nenorociții ăștia de turiști. Și cu noi cum rămâne? Cum rămâne cu oamenii normali care n-au șaisprezece lire sterline să dea pe o tură într-o mașinărie atât de pretențioasă?

Câțiva privitori începură să se simtă stânjeniți și se îndepărtară încet de el, aruncându-și priviri îngrijorate. Eu mă amuzam pe seama reacției lor. Spider le cam spunea verde-n față.

Am aruncat o privire spre oamenii care stăteau la coadă – mda, începeau să se agite. Doi turiști japonezi care purtau hanorace albastre, căciuli de lână și mănuși priviră în direcția noastră. În acea fracțiune de secundă în care privirile noastre se întâlniră, le-am zărit numerele și m-a cuprins un fior rece. Aveau același număr. Ciudat că aveau aceeași dată a morții, m-am gândit eu care erau șansele? Apoi semnificația numărului mă lovi din plin: 12082010. Azi. Ce dracu'...?

Mi-am aruncat din nou privirea spre ei, însă bufoneriile lui Spider deveniseră deja enervante. Ei se întoarseră cu spatele la noi, în speranța că vom pleca de-acolo. „Cred că m-am înșelat", mi-am zis. Trebuia să verific. Am început să mă îndrept înspre capătul rândului, cu gândul de a face un ocol ca să pot să arunc din nou o privire. Spider nici măcar nu observă că plecasem – îl auzeam înjurând, prea pătruns de propria furie.

Coada era destul de compactă. Mi-am făcut loc printre un tânăr în trening, cu un rucsac în spate, și o doamnă mai în vârstă, îmbrăcată într-o haină de stofă, care ținea în mână o geantă din paie.

– Mă scuzați, am zis eu când am ajuns lângă doamna în vârstă. Nu era nevoie să spun nimic, căci ea îmi făcuse deja loc. Mulțumesc, am zis eu în timp ce încercam să-mi fac loc.

Ea schiță un zâmbet și își strânse geanta la piept. Când privirile noastre s-au întâlnit pentru o secundă, am observat îngrijorarea de pe chipul ei. Dar i-am observat și numărul am rămas țintuită locului. Nu puteam să mă abțin să nu mă holbez: 12082010.

Nu-mi venea să cred. Oare ce însemna asta? Simțeam cum încep să transpir. Stăteam nemișcată și o priveam insistent. Doamna în vârstă inspiră adânc. Pupilele i se măriseră de frică.

– N-am prea mulți bani, zise ea în șoaptă, cu voce tremurândă.

Își ținea geanta atât de strâns la piept, încât încheieturile degetelor i se albiseră.

Poftim?

N-am prea mulți bani. Acesta e un cadou pe care mi l-am făcut eu mi-am economisit banii de pensie...

Brusc, mi-am dat seama: biata bătrână credea că aveam de gând să o jefuiesc.

Nu, am zis eu, făcând un pas în spate. Nu vreau banii dumneavoastră. Nu, nici gând. Îmi cer scuze.

Mă lovisem din greșeală de tipul din fața noastră, iar când acesta se întoarse, un colț al rucsacului său se agăță de haina mea. „Dumnezeule, o să mă cotonogească“, mi-am zis. Am început să mă retrag cu spatele către locul unde se afla Spider.

– Hei, îmi cer scuze, am zis eu, cu capul plecat și mâinile vârâte în buzunare. N-am vrut.

– E în regulă. Nu e nici o problemă.

Accentul lui puternic mi-a atras atenția. Am aruncat o privire către el de sub glugă. Ciudat, părea la fel de speriat ca și mine. Avea broboane de sudoare pe frunte, iar părul negru îi era ud în jurul tâmplelor.

E în regulă, zise el încuviinţând din cap şi determinându-mă să-l aprob.

– Desigur, totul e în regulă, am răspuns eu, uimită că mai puteam articula un cuvânt.

Însă vocea mea interioară urla acum – simţeam cum mă sfâşie un ţipăt de groază. Vedeţi voi, îl avea şi el – numărul: 12082010.

Ceva urma să li se întâmple acestor oameni.

Azi.

Aici.

Am făcut stânga-mprejur şi m-am îndreptat împleticindu-mă către locul unde se afla Spider, care înjura în continuare ca un birjar.

– Spider, trebuie să plecăm! Acum!

Nici nu mă băgă în seamă, atât era de înfierbântat. L-am înşfăcat de mânecă.

– Ascultă-mă, te rog. Trebuie să plecăm de-aici.

Oare nu simţea frica din vocea mea? Oare nu simţea cum îmi tremura mâna pe braţul lui?

– Nu plec nicăieri, frate. N-am terminat încă.

Ba da, Spider. Nu mai contează. Trebuie să plecăm de-aici.

Fiecare secundă petrecută acolo ne apropia de momentul în care urma să se întâmple ceva ce avea să-i distrugă pe toţi oamenii aceia. Inima îmi bătea atât de tare, încât aveam senzaţia că avea să-mi sară din piept.

Mă duc să vorbesc cu cei care se ocupă de locul ăsta. Cineva trebuie să le zică, să-i pună la punct. E dezgustător. Auzi, să jecmăneşti în halul ăsta oamenii! N-ar trebui să mai acceptăm aşa ceva.

Pur şi simplu nu mă auzea. N-aveam cum să-l fac să mă asculte.

– Prea închidem ochii la toate în ţara asta. Suntem trataţi cu toţii de parc-am fi nişte proşti. Trebuie...

Fără să gândesc, mi-am ridicat mâna şi i-am tras o palmă zdravănă peste faţă. L-am lovit cât am putut de tare. *Pleosc!* El se opri în mijlocul frazei, uluit. Apoi îşi duse mâna la obraz.

– Ce dracu' te-a apucat?

– Vreau să mă asculţi. Trebuie să plecăm de-aici. Te rog, te rog, Spider, scoate-mă de-aici. Haide!

L-am apucat de cealaltă mână şi am tras de el până când, în cele din urmă, se urni din loc. Am început să fug, târându-l oarecum după mine până când a început să fugă şi el. Entuziasmându-se, îmi dădu drumul la mână şi ţâşni în faţa mea, luându-şi avânt cu braţele. După câteva secunde se opri ca să mă aştepte şi am început să alergăm alături de-a lungul falezei, luând-o apoi pe Podul Hungerford. Pe la mijlocul podului, am încetinit până am ajuns la pas, apoi ne-am oprit şi am privit către locul de unde veniserăm. Totul părea neschimbat, nu se întâmplase nimic.

– Ce se întâmplă, Jem? Ce-a fost asta?

– Nimic. Doar că-i deranjai pe oameni. Cineva ar fi chemat poliţia în cele din urmă.

Era o posibilitate, nu? Dar, chiar şi aşa, ştiam că era o scuză jalnică şi că nu-l puteam păcăli pe Spider.

Nu, nu ăsta-i motivul. Uită-te la tine, ceva s-a întâmplat. Arăţi ca o stafie, frate. Eşti mai albă decât de obicei. Ce-i cu tine?

Cum stăteam aşa, privind Tamisa şi oraşul care îşi continua activitatea ca în orice altă zi, mi-am dat seama că mă făcusem de râs. Cuvintele care îmi treceau prin minte nu mi se păreau reale nici chiar mic – *numere, data morţii, nenorocire.* Era ridicol, o fantezie caraghioasă. Şi poate doar asta era – mintea îmi juca feste.

– Nu-i nimic, Spider. Am avut un presentiment acolo, un atac de panică. Acum mă simt bine, adică mai bine. Am încercat să schimb subiectul. Îmi pare rău că te-am lovit. Mi-am aşezat palma pe obrazul lui şi-am rămas aşa câteva clipe. Te mai doare?

El zâmbi trist.

Mă mai furnică puţin. Niciodată n-aş fi crezut că eşti în stare să mă pocneşti aşa de tare. Strâmbă din nas şi clătină din cap. I-ai cam da de furcă lui Mike Tyson.

Îmi pare rău, mi-am cerut eu din nou scuze.

Nu-ţi bate capul, zise el continuând să zâmbească.

Stăteam rezemaţi de balustrada podului şi priveam râul când, dintr-odată, am auzit o bubuitură şi am văzut cum *Ochiul Londrei* explodează sub privirile noastre.

Capitolul 9

Incidentul a fost difuzat la televizor de nenumărate ori, așa că știți ce am văzut în acea zi: o explozie neașteptată, resturi zburând în toate direcțiile, o dâră de fum ridicându-se în aer, o rozetă a roții de observație complet distrusă, altele avariate și deformate din cauza exploziei. În jurul nostru oamenii se opriseră din drum și se întorseseră cu fața la *Ochiul Londrei*. Țipetele răzbăteau de pe malul celălalt al râului.

Spider și cu mine am spus deodată: „Dumnezeule!“, aceeași exclamație se auzi în jurul nostru – poate pentru unii oameni este un fel de rugăciune, însă pentru majoritatea dintre noi nu este decât un cuvânt rostit în urma unui șoc. Am rămas nemișcați și am privit scena preț de un minut sau două. Praful începea să cadă pe pământ, iar sirenele să urle. Parcă eram amorțită. Începusem să mă îndoiesc de numere, în speranța că nu erau reale, că nu era decât o festă pe care mi-o juca mintea. Numerele erau însă reale eram fata care cunoștea destinele oamenilor și așa voi rămâne pentru totdeauna. M-am înfiorat.

– Să plecăm de-aici, Spider! am zis. Hai să mergem acasă!

Indiferent ce mă aștepta la Karen acasă, era mult mai bine decât să văd cum Londra își adună morții. M-am întors cu gândul de a traversa podul, însă Spider rămase pe loc.

– Haide! Să mergem! am zis eu.

Sprijinit încă de balustrada podului, el își întoarse privirea către mine și se încruntă. În ochii lui se putea citi nedumerirea, dar și

învinuirea. Ştiam ce avea să urmeze. Nu aveam cum să scap. Privindu-mă în ochi, rosti cuvintele:

Ai ştiut. Ai ştiut ce se va întâmpla.

Ne aflam la o distanţă de cinci metri unul de celălalt. Rosti cuvintele îndeajuns de tare încât să le aud şi eu, dar şi câţiva oameni din apropiere. Vreo doi îşi întoarseră repede capetele ca să se uite la noi.

Taci din gură, Spider! am zis eu printre dinţi.

El scutură din cap.

Nu, nu vreau să tac. Ai ştiut ce va urma. Ce dracu' se întâmplă, Jem?

Reveni în poziţie verticală şi începu să vină către mine.

Nimic. Taci din gură!

Acum era aproape de mine şi dădu să mă înşface. Eu m-am ferit şi am început să fug. Pe pod erau mulţi oameni, iar eu eram nevoită să alerg în zigzag printre ei. Spider era mult mai sprinten decât mine, dar înalt şi stângaci, şi-i auzeam pe oameni strigând în timp ce el se lovea de ei în urma mea. Am ajuns pe partea cealaltă şi am început să fug fără nici o ţintă pe străduţe. Nu-i luă mult timp lui Spider să mă ajungă din urmă. Mă apucă de braţ şi mă întoarse cu faţa la el.

De unde ai ştiut că aşa se va întâmpla, Jem?

Amândoi gâfâiam.

– N-am ştiut. N-am ştiut nimic.

Ba da, Jem, ai ştiut. Ai ştiut. Ce se întâmplă?

Am încercat să mă desprind de el, însă mă ţinea strâns. Mă copleşea cu înălţimea lui, cu forţa şi cu mirosul lui, iar eu nu puteam fugi. Am încercat să-l lovesc, însă acum mă ţinea strâns de ambele braţe. Am încercat să-l lovesc cu capul, însă el anticipase acest lucru şi mă îndepărtă de el, neslăbind strânsoarea. Nu mai suportam. Am dat cu piciorul şi l-am lovit în tibie. El se dădu înapoi, însă nu mă eliberă.

– Nici gând, frate! O să-mi spui ce se întâmplă.

Oamenii se holbau la noi. Am încetat să mă mai zbat şi am rămas moale în braţele lui. „Nu mai vreau să fac asta de una singură, mi-am zis. Nu mai pot de una singură."

– Bine, m-am învoit. Dar nu aici. Putem merge pe malul canalului?

Am mers până la Edgeware Road şi, în curând, am găsit un drum care trecea prin spatele magazinelor și care ducea înspre canal. În sfârșit eram departe de oameni. Eram stoarsă de putere, simțeam că mi se înmoaie picioarele.

– Trebuie să mă așez, am zis eu fără vlagă şi m-am lăsat pe o bancă ruptă.

Una dintre scânduri lipsea şi aveam impresia că voi cădea prin ea. Spider se aşează lângă mine.

– Ai o culoare ciudată. Vâră-ți capul între genunchi, fă ceva.

M-am aplecat în faţă, căci simţeam că-mi vâjâie urechile. Am simțit o fierbințeală, apoi totul deveni negru.

Hei, uşurel!

Auzeam vocea lui Spider ca prin vis, de parcă ar fi fost la celălalt capăt al unui tunel. Când mi-am deschis ochii, totul era cu fundul în sus. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că eram întinsă pe jos. Mă scursesem printre scândurile băncii. Sub cap aveam o pernă. Mirosea a rânced, dar era moale: haina lui Spider. El se plimba în sus şi-n jos pe cărarea de-a lungul canalului, clătinând din cap, pocnind din degete şi bombănind.

Hei! am zis eu cu vocea stinsă.

El se opri şi se aplecă lângă mine.

- Te simți bine? mă întrebă.

– Cred că da.

Mă ajută să mă ridic, apoi se aşează lângă mine. Tremuram. El își luă haina și o întinse.

– Poftim, îmbracă-te cu ea.

– Nu, sunt bine.

Nu voiam ca mirosul acela urât să ajungă pe hainele mele, pe pielea mea. Am început din nou să tremur, iar el se întinse spre mine. Nu ştiam ce avea de gând să facă şi eram pe punctul să-l trimit la plimbare, când mi-am dat seama că îmi aşeza haina pe umeri. M-a înfăşurat în ea. Asta m-a dus cu gândul la mama mea şi la zilele când ne înfășuram amândouă într-o pătură și ne cuibăream pe canapea atunci când în apartament era frig. Când era într-una

din zilele ei bune. Ceva îmi încețoşa privirea: mă ustura, mă împungea, era cald. Apoi începu să-mi şiroiască pe obraji. La naiba, plângeam. Eu nu plâng niciodată. Pur şi simplu n-o fac. Mi-am tras nasul cu putere și mi-am şters obrajii cu dosul palmei.

O să-mi spui acum?

Mi-am coborât privirea. Spider era cel mai apropiat prieten al meu. Oare puteam avea încredere în el? Am inspirat adânc.

Da, am răspuns.

Și am început să-i povestesc.

Capitolul 10

Între noi se așternu tăcerea - nu era un vid, ci multe gânduri şi sentimente, cuvinte nerostite și emoții. Stăteam nemişcaţi în timp ce, de la un kilometru depărtare, zgomotele răzbăteau din orașul cuprins de haos: sirenele urlau, claxoanele nu mai conteneau, elicopterele se învârteau în cerc. Eram buimăcită – încercam încă să depăn în minte cele întâmplate; eram șocată că mărturisisem cuiva. Trupul și mintea nu mă mai ascultau. Nici nu mă uitasem la Spider în tot acest timp îmi ținusem ochii în pământ în timp ce mă destăinuisem. Era ireal, parcă vorbea altcineva.

El şezuse aplecat în față, cu coatele pe genunchi, sprijinit în ele, şi ascultase. Era pentru prima oară când stătea atât de nemișcat de când îl ştiam. În cele din urmă expiră prelung printre buzele țuguiate.

Nu se poate, frate, nu se poate!

Părea derutat, aproape speriat.

Este adevărat, Spider. Totul este adevărat. Ştiam că urma să se întâmple ceva, pentru că toate numerele lor erau identice. Și s-a întâmplat.

Ah, e prea ciudat. Mă sperii!

– Știu. Trăiesc cu asta de cincisprezece ani.

Lacrimile acelea idioate voiau să-și facă din nou apariția. Brusc, se lovi cu palma peste frunte.

– Vagabondul ăla bătrân, care a fost lovit de mașină, i-ai văzut numărul, nu-i așa? De aceea voiai să-l urmărești.

Am încuviințat din cap. Apoi se aşternu din nou tăcerea pentru o vreme.

Bunica știe de tine, nu-i așa? Tu și ea sunteți la fel, nu? Scutură din cap. Și eu, în tot acest timp, am crezut că bate câmpii, știi, ca să se amuze. Dar ea știa că ești diferită. Sunteți două vrăjitoare! Rahat!

M-am ridicat mai sus, încercând să respir cât mai regulat. De-a lungul canalului înotau două rațe, două chestii micuțe, maro și uituce. Le urmăream cu privirea cum înotau agale în susul apei. Ce ușor este să fii pasăre sau animal, să trăiești de la o zi la alta, neștiind că ești în viață, neștiind că într-o bună zi vei muri.

Spider se ridicase în picioare și acum se plimba încet încoace și-ncolo pe marginea de piatră a canalului. Bombănea – nu înțelegeam ce spunea – și încerca să rumege cele auzite de la mine, bănuiesc. Culese de pe jos un pumn de pietriș și începu să arunce cu el în rațe. Cred că a nimerit-o pe una din ele, deoarece acestea își luară brusc zborul   niște aripioare maronii fâlfâitoare.

El se roti pe călcâie.

Vezi numărul oricui?

Mi-am lăsat din nou privirea în pământ. Știam ce avea să urmeze.

Da, doar dacă mă uit în ochii lor.

– Atunci îl știi și pe al meu, zise el în șoaptă. Nu i-am răspuns. Îl știi și pe al meu, insistă el.

– Da.

La naiba! Nu știu dacă vreau să-l aflu sau nu.

Se așeză jos, ghemuindu-se și ținându-și capul între mâini.

„Nu mă întreba, mi-am zis. Să nu mă întrebi niciodată asta, Spider."

– N-am să ți-l spun, am zis eu repede. N-aș putea. Nu e bine. N-am să spun niciodată nimănui.

Ce vrei să spui?

Se uită la mine. Privirile noastre se întâlniră și numărul acela nenorocit apăru din nou: 12152010. Voiam să mi-l scot din minte, să-l șterg ca și cum nu l-aș fi văzut niciodată.

– O să te răvășească, o să te înspăimânte. Nu e bine.

Și dacă cineva nu mai are mult de trăit? Dacă ar ști, ar avea ocazia să facă lucruri pe care și le-a dorit întotdeauna.

Am înghițit în sec.

Da, dar ar fi ca și când ți-ai aștepta rândul pe scaunul electric, nu? Cu fiecare zi care trece, suntem cu un pas mai aproape. În nici un caz, frate. Nimeni n-ar trebui să trăiască cu acest gând. Numai că îl avem. Cu toții știm dimineața când ne trezim că, pe zi ce trece, ne apropiem de sfârșit. Însă ne amăgim că nu se va întâmpla.

Spider se ridică în picioare, se scărpină în cap și aruncă din nou cu pietriș în apă.

– Trebuie să mă gândesc la asta. M-ai zăpăcit azi. Pe o străduță din apropiere se auzi o sirenă. Să plecăm de-aici!

I-am dat înapoi haina și am pornit-o pe cărarea de-a lungul canalului. Pietrișul scrâșnea sub picioarele noastre în timp ce treceam pe lângă zidurile pline de graffiti, care mărgineau cărarea. Multe clădiri erau abandonate, însă, pe ici, pe colo, unele fuseseră renovate și transformate în birouri elegante, restaurante sau crame – insule strălucitoare într-o mare întunecată. Pe măsură ce ne îndepărtam, urletul sirenelor se diminua. În aer plutea o liniște ciudată de parcă totul s-ar fi oprit în loc.

Când ne-am apropiat de case, am luat-o către drumul principal. Câțiva oameni se opriseră în fața vitrinei unui magazin de aparate electronice. De partea cealaltă se aflau câteva televizoare, toate la fel. *Ochiul Londrei* nu se mai învârtea. Lipsea o bucată din roată, de parcă cineva ar fi mușcat din ea: o rozetă lipsea, celelalte erau fie răsucite, fie distruse, iar pe pământ erau împrăștiate tot felul de deșeuri. Numai că nu erau deșeuri, ci rămășițele oamenilor și lucrurile acestora. În imagine se vedea un material albastru zdrențuit – o bucată din jacheta cuiva și ceva ce flutura în vânt: un capăt pliat dintr-o geantă de paie, care fusese făcută ferfeniță în timpul exploziei. În partea de jos a ecranului se derulau următoarele cuvinte: „ATAC TERORIST ASUPRA *OCHIULUI LONDREI*... NUMĂRUL MORȚILOR ȘI AL RĂNIȚILOR NECUNOSCUT... POLIȚIA AVERTIZEAZĂ CETĂȚENII SĂ FIE ATENȚI LA ALTE ATACURI..."

Am privit ore în șir. Spider, care se afla lângă mine, repeta întruna: „La naiba, frate! Dumnezeule!" Buletinul de știri difuza mereu aceleași imagini. În timp ce stăteam acolo, am simțit că mi se face rău. M-am luptat să nu vărs, dar, în cele din urmă, m-am

văzut nevoită să găsesc o alee unde să dau totul afară: conținutul amărui din stomacul meu se împrăștie pe jos.

Spider veni în căutarea mea.

– Ești bine?

Am tușit și am scuipat, încercând să-mi curăț gura.

Da, am răspuns eu. Mi-am scos din buzunar o batistă și m-am șters la gură. Spider?

– Mda.

– Aș fi putut face ceva. Am știut că ceva urma să se întâmple. Aș fi putut să-i previn, să-i fac să interzică accesul, ceva de genul ăsta, nu știu.

Da, dar dacă ar fi interzis accesul și s-ar fi îndreptat cu toții înspre metrou și s-ar fi întâmplat ceva acolo?

Bănuiesc că avea dreptate. Într-un fel sau altul, aveau să-și găsească sfârșitul azi: cuplul de japonezi, bătrânica, tipul cu rucsacul în spate. Însă aveam acel sentiment care mă apăsa, acela că aș fi putut schimba cursul lucrurilor.

Vrei să vii la mine acasă? mă întrebă Spider.

– Nu știu, cred că da.

Voiam să merg undeva unde să mă simt în siguranță. Îmi doream să fi putut spune: „Plec acasă", dar pentru mine nu exista așa ceva.

Brusc, mi-am adus aminte de Sue și de poliție – Dumnezeu știe cine mă aștepta acasă la Karen. Da, în mod cert casa lui Spider era cea mai bună alegere. Cuprinși de oboseală, ne-am îndreptat către strada Carlton Villas și am intrat în casă fără să mai sunăm la sonerie. Val nu ședea la bar, ca de obicei; era în camera de zi și se uita la televizor. Se ridică pe jumătate când ne văzu intrând pe ușă.

– Terry, tu ești? Ah! Se prăbuși din nou în fotoliu. N-am avut pic de liniște toată după-amiaza de când am văzut știrile. Ești bine?

Spider se aplecă să-i dea obișnuitul sărut pe obraz, apoi o cuprinse cu brațele și se lăsă jos, în fața fotoliului ei, îmbrățișând-o. O ținea strâns.

– Ai fost acolo, nu-i așa? întrebă ea. Eram sigură. Își așeză o mână pe spatele lui, iar cu cealaltă îi trase capul mai aproape de al ei, trecându-și degetele pătate de nicotină prin părul lui sârmos. Liniștește-te. Acum ești în siguranță, fiule.

Eu am rămas în pragul uşii şi aveam sentimentul că nu ar fi trebuit să asist la această scenă; era ceva intim. După un minut sau două, Val îşi întoarse privirea înspre mine.

– Vino aici! Ia loc, draga mea. Pari abătută. M-am aşezat, iar ea mi-a luat mâna. Cât mă bucur să vă văd pe amândoi!

Spider se ridică în picioare. Îşi şterse faţa cu dosul palmei, nu înainte ca să apuc să văd câteva lacrimi.

– De-acolo venim, bunico. Eu făceam scandal pentru că nu aveam destui bani să dăm o tură cu roata, iar Jem, ea – ezită şi îmi aruncă repede o privire –, ea mi-a spus că ar fi mai bine să plecăm, că nu conta. Ne aflam pe Podul Hungerford când a explodat roata. Am văzut totul, bunico.

– Aşadar, l-ai salvat. Mi-ai ţinut băiatul departe de pericol. Acum îmi luase ambele mâini într-ale sale şi mă privea adânc în ochi. Mulţumesc. Mulţumesc că mi l-ai adus înapoi. O fi el un zvăpăiat, dar e lumina ochilor mei. Mulţumesc.

Nu ştiam ce să spun.

– Am avut noroc, atâta tot, am bolborosit eu, însă Spider nu avea de gând să renunţe.

– Nu, nu a fost noroc. Mi-a salvat viaţa, bunico, aşa cum bine ai zis. I-am aruncat o privire ameninţătoare, însă şocul trăit în acea zi şi uşurarea că ajunsese acasă îi dezlegaseră limba. Este ca tine, bunico. A ştiut că urma să se întâmple ceva.

Am vrut să mă ridic, dar Val nu-mi dădu drumul la mâini.

– Ai simţit ceva? Ce anume?

Am clătinat din cap.

– Am avut un presentiment, atâta tot. Am simţit că avea să se întâmple ceva rău. Mă ţintuia cu privirea, aşteptând continuarea. Inima îmi bătea nebuneşte, iar sângele îmi clocotea în vene; simţeam că mă înăbuş. Am ştiut că vor muri oameni.

Val scoase un oftat uşor, ţinându-şi respiraţia.

– Mă gândeam eu, zise ea în şoaptă. Ştiam eu că ai un har. Îmi ţinea în continuare mâinile într-ale ei, scuturându-le uşor – un gest de alinare. Te afli aici cu un scop, Jem. L-ai salvat pe Terry al meu. Mulţumesc.

Ochii îi scânteiau, iar eu mi-am zis: „Te-ai înșelat în privința mea. Spider ar fi putut rămâne pe loc și nu ar fi murit azi. Eu doar l-am protejat ca să nu fie rănit. Nu ar fi murit azi. Nu-l pot salva. Aș vrea să pot, dar nu am cum și, în curând, va muri, iar tu vei crede că v-am dezamăgit pe amândoi".

Însă nu puteam rosti cu voce tare ce gândeam, nu le puteam dezvălui ce urma să i se întâmple lui Spider. Așa că n-am zis nimic; în timp ce Spider, bunica lui și cu mine păstram tăcerea, reporterul de la televizor anunța că poliția deschisese o anchetă pentru găsirea a doi tineri care fuseseră văzuți fugind de la fața locului cu doar câteva clipe înainte de producerea exploziei. Ambii purtau haine cu glugă și blugi: unul era negru, foarte înalt; celălalt, mai scund, caucazian.

Am simțit că mi se face rău. Orice necazuri avusesem cu o zi înainte nu mai aveau nici o importanță. Spider și cu mine ne aflam în rahat până la gât. Ne-am uitat unii la alții. Val ținea o mână pe mine, iar pe cealaltă o întinse ca să îi ia mâna lui Spider.

– Nu sunteți de vină. Nu au nici o dovadă împotriva voastră, rosti ea cu fermitate.

Însă amândoi avuseserăm de-a face cu poliția, iar aceasta nu avea să creadă în povești despre clarviziuni, nu? Spider se uită la mine peste capul bunicii lui, iar eu știam la ce se gândea. Nu puteam rămâne acolo să așteptăm să fim arestați. Trebuia să fugim.

Capitolul 11

– Ascultă, eu trebuie să ies puțin, am o treabă, după cum ți-am spus. După ce mă întorc, pornim la drum.

Dar... am început eu să obiectez, însă Spider nici nu vru s-asculte.

– O să avem nevoie de niște bani, nu? Să împachetezi ceva de mâncare până mă întorc eu, bine?

– Bine, dar dacă vei fi prins?

N-o să mi se întâmple nimic. Își luă o jachetă peste haina cu glugă și își îndesă o bască peste părul dezordonat. Așa, nu-ți face griji, Jem. Va fi bine. Își strânse pumnul și-l ridică înspre mine, iar eu am făcut la fel. Încheieturile degetelor noastre s-au atins. Va fi bine, Jem. O să mă întorc repede.

Ieși pe ușă. În tot acest timp, Val se uita la noi fără să scoată un cuvânt. Se ridică din fotoliu.

– Știi, aici ați fi în siguranță. Nu au nici o dovadă împotriva voastră. Nu ați făcut nimic.

Eu am ridicat din umeri. Fuseseră destul de duri cu mine în incidentul cu cuțitul – acum era vorba despre altceva.

– Nu am de gând să vă opresc, nu-ți face griji. Trebuie să faceți ce credeți de cuviință. Uite, zise ea, îndreptându-se către ușă, dacă tot plecați, vei avea nevoie de alte haine. Mă duc să văd dacă găsesc ceva in camera mea. Tu caută prin dulapurile din bucătărie, ia ce vrei.

Am intrat în bucătărie și am început să deschid la nimereală ușile dulapurilor. Nu conțineau cine știe ce – câteva conserve cu mazăre, cu fasole, o cutie cu fulgi de cartofi. Am luat un pachet de biscuiți.

– Ai găsit biscuiții cu ciocolată? Am o cutie pe undeva, zise Val intrând în încăpere cu un maldăr de haine. Poftim, zise ea dându-mi-le, încearcă-le.

Le-am dus în camera de zi și am început să le aleg, gândindu-mă că mai degrabă aș muri decât să le port. Și ea era mică de înălțime ca și mine, deci mărimea era bună, însă, evident, puțeau a fum de țigară și, ca să spun adevărul, erau cam vulgare.

De ce te strâmbi? Nu-ți plac? Mă prinsese. Uite, vei avea nevoie de vreo două tricouri și de o haină mai groasă. Seara se lasă frigul. Ia puloverul ăsta, zise ea scormonind prin maldărul de haine și scoțând la iveală o chestie mare, roz, cu un guler lung. Ia și o haină mai groasă. Ține! Îmi aruncă un hanorac de culoarea mentei și o pereche de mănuși.

– Mă duc... mă duc să le încerc sus.

Am urcat la etaj împleticindu-mă și am găsit baia, am zvârlit hainele pe marginea căzii și am tras lanțul de la ușă. Am folosit toaleta, apoi am stat acolo minute în șir, respirând greoi și încercând să înțeleg ce se întâmplase, ce se întâmpla încă. Mi se părea că totul se depărta de mine, iar eu încercam să țin totul laolaltă.

După un timp, m-am ridicat în picioare și mi-am dat jos haina cu glugă. N-aveam încotro, trebuia să încerc hainele lui Val. Așadar, m-am îmbrăcat și m-am uitat în oglindă. Eram îmbrăcată în haine de bunicuță. Era îngrozitor. Dar trebuia să fac ceva, nu? Ticălosul care mă arestase zilele trecute își va da seama cât de curând că eu sunt cea căutată, deși Karen nu îl sunase, deși eram sigură că o făcuse deja. Atunci ar fi avut o descriere a mea, nu? Chiar și o poză. Karen îmi făcuse câteva poze cu gemenii în prima zi când ajunsesem acolo. Vor căuta o fată mărunțică, slabă cu păr castaniu, lung.

Am deschis ușa dulăpiorului de deasupra chiuvetei. Printre calmante, creme împotriva hemoroizilor și pastile împotriva indigestiei am găsit o forfecuță de unghii. Fără să stau pe gânduri, am luat-o și am început să-mi tai părul. Forfecuța nu era ascuțită și nu reușeam să-mi tai părul decât dacă îl întindeam foarte bine. Pe măsură ce continuam să tai, rămâneam în mână cu smocuri de păr. Le-am lăsat să cadă. Pe la jumătate, am aruncat o privire în oglindă. Doamne ce rău arătam! Ce dracu' făcusem? Nu era de bine, dar

odată ce începusem nu mai era cale de întoarcere. Nu m-am mai uitat în oglindă decât în momentul în care am terminat.

Ați văzut vreodată filmul acela, *Pacientul englez?* E al naibii de plictisitor, dacă mă întrebați pe mine. L-am văzut odată împreună cu Karen; la sfârșit, plângea cu sughițuri, prostuța. Oricum, unul dintre personaje, asistenta medicală, și-a tăiat părul, iar la final a arătat extraordinar de bine. Și l-a tăiat pur și simplu, și-a trecut degetele prin el și, ce să vezi, arăta ca un model. Exact cum am făcut și eu. Numai că eu arătam rău de tot. În nici un caz nu mai puteam ieși din casă, darămite să mai și plec în lume, arătând în halul acela. Am privit smocurile de păr care zăceau pe jos și-am simțit că mi se face rău. Oare nu puteam să le lipesc la loc?

Val bătu la ușă.

Ești bine? Jem, te simți bine?

Am tras lanțul și am deschis ușa.

– Dumnezeule! Da, într-adevăr arătam rău. E în regulă. Nu-i chiar așa de rău, zise ea repede, încercând să mă liniștească, dar știam amândouă că nu era așa. Era de-a dreptul tragic. Cred că ar fi mai bine să-l tai de tot, draga mea. Am o mașină de tuns veche pe-aici, pe undeva. Stai să caut sub chiuvetă.

Mă așeză pe un scaun în mijlocul bucătăriei. Mă simțeam ca un recrut care se îngrozește când aude bâzâitul mașinii de tuns.

– Nu te mai mișca, iubito. Nu pot să te tund dacă te tot foiești.

Într-un final, făcu un pas în spate și își admiră capodopera.

– Așa, acum e mai bine. Mi-am trecut mâna peste creștet. Nu mai aveam păr deloc. Simțeam forma craniului. Nu-i prea scurt, draga mea, au mai rămas vreo doi centimetri. Du-te și uită-te.

Am intrat în baie și-am rămas în fața ușii o vreme ca să-mi fac curaj. Fata din oglindă se uita la mine. Era o străină. Eram obișnuită să-mi privesc chipul pe jumătate acoperit de păr, însă acum trăsăturile mi se vedeau clar – ochii, sprâncenele, nasul, gura, urechile, bărbia. Arătam de parcă aveam zece ani – un puștan de zece ani. M-am încruntat, iar persoana din oglindă se încruntă și ea. Deși era mică de statură, nu ți-ai fi dorit să ai de-a face cu ea. Aveam o înfățișare de temut. Ochi pătrunzători, pomeți proeminenți și îmi încleștam întruna maxilarul. Deși aveam impresia că îmi fusese

îndepărtat scutul protector, noua înfățișare avea un impact puternic. Începeam să mă obişnuiesc. Mi-am trecut mâinile peste creștetul capului și parcă începea să-mi placă noua tunsoare.

Când am intrat în camera de zi, Spider era acolo. Falca i-a căzut literalmente, vă jur.

Pe toți dracii! N-am lipsit decât o jumătate de oră, ce-ai făcut? Se învârti în jurul meu, examinându-mă din toate unghiurile. Dumnezeule! zise el râzând. Arăți beton!

Își întinse mâna și îmi atinse părul.

Lasă-mă în pace!

Nu eram proprietatea nimănui. El sări în spate, ridicându-și mâinile în semn de apărare.

– Bine, bine, zise el râzând în continuare. Apoi se linişti. Ascultă, trebuie să plecăm. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Unde plecați, fiule? întrebă Val.

Spider se eschivă, plecându-și privirea.

– E mai bine dacă nu știi, bunico...

– Cum vrei, dar o să-mi dai un telefon, nu? Ca să-mi spui dacă eşti bine?

– Da, o să încerc.

Val vârâse într-o geantă niște chestii: mâncare, un sac de dormit, o pătură. Eu am urcat la etaj ca să-mi aduc hainele „adevărate" și le-am pus într-o plasă de cumpărături pe care o găsise Val. Am rămas tăcuți și stingheri o vreme, apoi Spider tuși.

Haide, să plecăm!

Se aplecă şi o sărută pe bunica lui. Ea îl îmbrățișă strâns. Am încercat să nu mă gândesc că poate era ultima dată când se vor vedea.

Spider luă geanta și se îndreptă către ușă. Val mă apucă de braț.

Ai mare grijă de el, Jem. Acei ochi căprui priviră adânc într-ai mei. Am înghițit în sec, dar n-am răspuns nimic. Doar nu-i puteam promite nimic, nu-i așa? Protejează-l. Am privit în altă parte, însă ea își înfipse unghiile în brațul meu. Știi ceva? Știi ceva despre Terry?

Respiram întretăiat; ea începea să mă rănească.

– Nu, am mințit eu.

– Uită-te la mine, Jem! Știi ceva?

Mi-am strâns buzele și am clătinat din cap.

Vai, Doamne, murmură ea, iar pupilele i se măriră din cauza neliniștii. Fă tot ce-ți stă în putință, Jem.

Îmi dădu drumul la braț și am intrat pe hol. Spider deschise puțin ușa și privi afară prin crăpătură.

– În regulă, zise el. Cred că suntem în siguranță. Să plecăm!

Țâșni pe ușă afară și fugi înspre o mașină roșie, pe jumătate parcată pe trotuar, deschise ușa portbagajului și azvârli geanta înăuntru.

– Ce...? E a ta? am bolborosit eu.

Se uită la mine și rânji.

– Acum este. Urcă, repede!

Aruncă o privire în susul și în josul străzii, agitându-se întruna. Val scotoci printr-un buzunar și scoase o bancnotă de cinci lire.

Poftim, zise ea, încercând să i-o dea lui Spider. Ia asta.

El îi zâmbi și îi închise palma în jurul bancnotei.

Nu, stai liniștită, bunico, am eu bani.

– Nu mă interesează, Terry. Aceștia sunt de la mine. Nu mai am alții. Ia-i!

Și îi vârî bancnota într-un buzunar.

– Și tu din ce o să trăiești? Cu toată graba, nu uitase de ea.

Nu-ți face griji, mâine îmi primesc pensia de boală. O să mă descurc. Cumpără niște cartofi prăjiți sau ceva.

Mulțumesc, bunico. Se apleacă și o îmbrățișă din nou. Ea își închise ochii când îl strânse la pieptul ei pentru ultima oară. Ținem legătura. Pe curând, da?

– Da, fiule.

Am urcat în mașină, iar Spider își vârî ambele mâini sub volan și scotoci dedesubt până când motorul mașinii prinse viață. În timp ce ne îndepărtam cu mașina, am aruncat o privire în urmă. Val rămăsese în mijlocul străzii, urmărindu-ne cu privirea, cu mâna pe jumătate ridicată. Cuvintele ei îmi răsunau în minte: „Fă tot ce-ți stă în putință, Jem". Am vrut să-i spun lui Spider să oprească mașina în acel moment. Voiam să ies și să o rup la fugă. Să fug până voi avea un atac de cord sau până când cineva mă va prinde și să scap de acea responsabilitate. În adâncul meu știam că nu aveam

cum să-l protejez pe Spider timpul lui era pe terminate, iar acum nu mai era vorba despre săptămâni, ci despre zile.

– Dă drumul la radio. Găseşte ceva muzică.

Vocea lui îmi întrerupse gândurile.

M-am uitat la el. Era plin de energie, îi plăcea adrenalina – să fie un fugar, la volanul unei maşini care străbate Londra. Dacă ar fi fost un câine, acum şi-ar fi scos capul pe geam afară, iar urechile i-ar fi fluturat în vânt. Eu schimbam posturile de radio. N-am găsit nimic, aşa că am deschis torpedoul în căutarea unor CD-uri. Nu prea aveam de unde alege: Bee Gees, Elton John, Dire Straits. Înăuntru mai erau şi alte nimicuri: chitanţe, o perie de păr veche, nişte hârtii. Am tras de o bucată de hârtie – era o factură neinteresantă. Eram pe punctul să o arunc pe jos când ceva mi-a atras atenţia. În antet era scris numele destinatarului: Dl J.P. McNulty, 24 Crescent Drive, Finsbury Park, Londra.

– Dumnezeule, Spider! Asta-i maşina Ţicnitului! Ai înnebunit de-a binelea?

Ochii lui străluceau.

– Nu m-am putut abţine. Marfă, nu?

– Ai fost pe la şcoală?

– Da, m-am strecurat înăuntru. Erau cu toţii la ore. Nu mi-a luat mult timp n-ar trebui nimeni să se obosească să închidă o Astra.

– Cred că a dat-o dispărută deja. Poliţia o să caute maşina.

– Mda, m-am gândit şi eu la asta. Cred c-ar fi mai bine să evităm autostrăzile, cu toate maşinile de poliţie şi camere de supraveghere. O mai folosim puţin, apoi o abandonăm şi luăm alta.

Eram impresionată – se gândise la tot. Îşi arunca mereu ochii în oglinda retrovizoare. De fiecare dată când făcea asta, maşina devia puţin.

– Ce faci?

– Verific să văd dacă nu suntem urmăriţi.

– Ai auzit sirenele, nu?

– Nu există numai maşini de poliţie, Jem, mai sunt şi dintr-alea nemarcate. Sunt tot felul...

– Încotro ne îndreptăm, totuşi?

Nu îmi pusesem accastă întrebarc până atunci, îl lăsasem pe Spider să se ocupe de tot – părea că știe ce face.

– Nu cred că are rost să încercăm să ieșim din țară. Vor supraveghea toate porturile. Trebuie să ne continuăm drumul până vom găsi un loc unde să ne ascundem o vreme. M-am gândit s-o luăm înspre vest – poate ajungem la mare.

Mi-am adus aminte: CEA MAI FRUMOASĂ ZI DIN VIAȚA LUI:

– „Weston-nu-mai-știu-cum"?

El zâmbi.

– Da. Am putea-o lua în direcția aia.

– Și unde naiba e? Recunosc, stau foarte prost cu geografia.

– În vest. O iei înspre Bristol și mergi mai departe. Aș putea cumpăra o hartă când ne vom opri să alimentăm cu benzină. Nu că aș ști să citesc o hartă, dar cât de greu poate fi?

– Așadar, ai niște bani?

– Oh, da, am o grămadă de bani. Își duse mâna la haină. Avem bani, avem mașină, suntem pe drum!

Scoase un fel de răcnet, apoi începu să râdă ca un dement.

Și, pentru o secundă, am uitat de bombă, de poliție și de faptul că mă aflam într-o mașină furată, alături de un tip care avea buzunarele doldora de bani murdari. Mi se părea că, după o așteptare de cincisprezece ani, începusem să trăiesc cu adevărat. Era aventura vieții mele și mă bucuram de plimbare.

Capitolul 12

Drumul care ieșea din Londra parcă era desprins dintr-un film științifico-fantastic. Am urcat un fel de pantă, înaintând printre niște clădiri de birouri moderne, înalte de vreo cincisprezece metri. Nu vedeai decât beton, sticlă și cer. Ne aflam într-o coloană de mașini care ieșea din oraș. În timp ce priveam șirul de luminițe care se întindea în fața mea, mă gândeam la faptul că fiecare persoană din fiecare mașină avea propria poveste. Oameni care se întorceau de la muncă, bucuroși că au scăpat de explozie și de măcel și fericiți că se întorc la familiile lor din suburbii. Dar nici una dintre poveștile lor nu se putea compara cu a noastră, nu-i așa? Doi adolescenți care fug de poliție într-o mașină furată. Parcă trăiam o fantezie: Spider și cu mine eram staruri de cinema; era palpitant, periculos și prea minunat ca să fie adevărat.

Spider ieși din coloană ca să depășească o dubă. Brusc, se auzi un claxon puternic de mașină. Ceva se apropia de noi, de pe banda cealaltă.

Drace! exclamă Spider și trase de volan.

Am intrat din nou în coloană. Mașina care se apropia pe banda cealaltă ajunse în dreptul nostru, iar șoferul începu să gesticuleze și să țipe la Spider când privirile lor se întâlniră.

– Du-te naibii, amice! îi răspunse Spider.

Individul își ieși din fire.

– Las-o baltă, Spider. Nu te mai uita la el. Pentru numele lui Dumnezeu, fii atent la drum sau o să provocăm vreun accident!

Spider conducea ca un nebun şi îşi luase mâinile de pe volan. În cele din urmă, celălalt tip trecu în viteză pe lângă noi, iar eu am răsuflat uşurată.

– Nu e indicat să atragem atenţia asupra noastră. Calmează-te!

– Mda, ştiu, dar s-a comportat ca un nemernic. M-a înfuriat, frate.

– Cred c-ar trebui să ieşim de pe autostradă, să găsim un loc mai retras.

– La ieşirea următoare.

Era încă agitat, dar cel puţin acum îşi ţinea mâinile pe volan. În scurt timp, am zărit un indicator care anunţa următoarea ieşire de pe autostradă. Am intrat pe banda de încadrare, iar Spider apăsă pe frână în timp ce luă curba, făcând roţile să scârţâie. Un indicator luminos se aprinse indicând un sens giratoriu în faţă, însă noi înaintam prea repede ca să putem vedea ce era scris pe el. Am urmat traficul, însă nu ştiam ce să facem. Am ocolit sensul giratoriu urmărind indicatoarele de direcţie: „Hounslow... Slough... Harrow... Dumnezeule, pe unde s-o luăm?" Am înconjurat o dată sensul giratoriu, înainte să alegem brusc o direcţie şi să ne claxoneze maşinile din toate părţile. Ne-am continuat drumul; maşinile înaintau bară la bară.

– Ne-a urmărit cineva, Jem? A mai înconjurat cineva sensul giratoriul după noi?

– De unde să ştiu?

– Trebuie să te uiţi în oglinzi! Nu-i mare scofală!

Pe frunte avea broboane de transpiraţie. Mi-am dat seama că era agitat, dar se comporta ca un nemernic.

– Taci din gură! am strigat eu. Nu văd decât nişte luminiţe. Toate sunt la fel! De unde dracu' să ştiu dacă suntem urmăriţi?

Îşi trecu mâna peste frunte şi prin păr.

– Unde suntem?

Habar n-am, continuă să mergi. În curând o să apară alte indicatoare.

– Nu cred că indicatoarele ne sunt de mare ajutor. Avem nevoie de o hartă.

– Mie nu-mi foloseşte la nimic. Nu ştiu nimic despre hărţi.

– Păi, va trebui să învățăm. Dumnezeule, am nevoie de o pauză! Spider o luă pe un drum lateral și trase pe dreapta. Opri motorul și se întinse cât putu de mult în scaun, apoi își frecă fața cu mâinile și expiră lung printre degete. Rahat! Ce greu e, frate!

– Să conduci?

– Da, trebuie să te gândești la o grămadă de lucruri; și toți vin înspre tine din toate direcțiile. Pfui!

Își mai șterse o dată fruntea cu mâneca, își lăsă capul pe spate și închise ochii.

– Spider, am zis eu încet, tu ai mai condus înainte, nu?

– Bineînțeles, a răspuns el, ținându-și ochii închiși. Am dat o tură cu mașina lui Spencer pe lângă depozite.

– Eu am crezut că ai făcut treaba asta de o sută de ori, adică să furi mașini...

– Așa e, Jem, însă eu am fost întotdeauna începătorul. Nu m-au lăsat niciodată să conduc.

I-am aruncat o privire aspră.

Nu te cred... ești nebun! Tocmai am traversat cu mașina unul dintre cele mai aglomerate orașe din lume și tu ai condus doar o singură dată?! Dumnezeule!

Am izbucnit într-un râs isteric. El deschise ochii.

– Ce-i? De ce râzi? Am ajuns până aici, nu?

Am tras aer în piept.

– Nu de tine râd. Pe bune. Părea atât de jignit, încât mi-am așezat mâna pe brațul lui ca să-l liniștesc. Așa e, ne-ai adus până aici. Te-ai descurcat de minune, Spider. Hai să vedem ce ne-a pus de mâncare bunica în rucsac.

El ieși din mașină, deschise portbagajul, luă rucsacul și mi-l aruncă în brațe. Am scotocit prin el. Conținutul era destul de sărăcăcios: pișcoturi, biscuiți înveliți în ciocolată, niște conserve, dar nici urmă de desfăcător. Mai era acolo un pachet de țigări și ceva greu pe fundul rucsacului. Am scotocit și mai adânc și am dat cu mâna de gâtul unei sticle. Am scos-o din rucsac. Spider se lumină la față.

Nici să nu te gândești! am zis eu, vârând la loc în rucsac sticla de votcă. Nu cred că o să ne ajute prea mult în clipa asta.

– Dar mi-e sete. Nu mai găsești nimic de băut înăuntru?

Am scotocit din nou prin rucsac.

– Nu.

– Firimituri, zise Spider și pufni.

– Poftim?

Așa spui când n-ai nimic, nu? E amuzant.

Dintr-un motiv sau altul, acel cuvânt i se păru hazliu și izbucni în râs. Era contagios. Nu prea îmi dădeam seama care era motivul, însă am izbucnit și eu în râs. Am stat o vreme așa și am râs ca doi tâmpiți.

Când ne-am oprit din râs, am avut impresia că toată energia se scursese din noi; o consumaserăm prin râs. În mașină se așternu tăcerea. Realitatea începea să-și facă loc înăuntru ca și atunci când bei ceva foarte rece și simți cum coboară pe gât în jos și îți pătrunde în stomac. Începeam să fiu din ce în ce mai nesigură. Habar nu aveam încotro să ne îndreptăm, nu aveam nimic folositor la noi și toată lumea avea să ne caute în scurt timp. Nu am vrut să fiu eu cea care să rostească acele cuvinte, dar nu m-am putut abține.

– Poate-ar fi mai bine să ne întoarcem, am zis. Poate nu vor fi atât de duri cu noi dacă ne întoarcem și ne predăm.

Spider scutură din cap.

– Nu mă mai întorc niciodată. Nu pot, Jem.

– Cum adică nu poți? Sunt de acord, nu va fi o situație prea roz pentru o vreme. Ne vor pune întrebări despre cele întâmplate, plus că am mai furat și mașina, dar ce ne pot face? Să ne închidă?

– Nu, Jem, nu mă refer la poliție, cu toate că, de data asta, mă vor închide cu siguranță. Nu au așteptat decât un motiv. Dar nu e vorba despre poliție. Uite! Își vârî mâna în buzunarul de la haină și scoase un plic mare, maro, care era împăturit și mi-l dădu.

– Ce-i asta?

– Uită-te. Am despăturit plicul și-am aruncat o privire. Înăuntru erau bancnote teancuri groase de bancnote. Mi-am vârât mâna în plic și le-am scos la iveală. În viața mea nu mai văzusem și nu mai ținusem în mână atâția bani.

– Ăștia o să ne asigure viitorul, Jem. Sau oricum, următoarele săptămâni.

Țineam teancul într-o mână și îl răsfoiam cu degetul mare de la cealaltă mână ca și cum aş fi răsfoit o carte. Cred că erau sute de bancnote de cinci și zece lire. Mii de lire.

Ce-ai făcut, ai spart o bancă?

Își rupse cu dinții o pieliță de la unghie și se uită la mine fără să răspundă.

Ce-ai făcut, Spider? l-am întrebat în șoaptă.

El își coborî privirea și își trecu mâinile prin păr.

– N-am făcut ultima livrare.

Sunt banii lui Baz? L-ai furat pe Baz? Dumnezeule, Spider, o să te omoare!

Începu să-și roadă din nou pielița unghiei.

– Numai să mă găsească. De-aia nu mă pot întoarce. Suntem doar noi doi, Jem. Trebuie să facem asta. Trebuie să găsim un alt loc. Să o luăm de la capăt.

Am închis ochii. Nu era cale de întoarcere. Am simțit o mână pe umăr.

Ești bine? Nu am răspuns, nu știam ce să spun. Te-aş putea lăsa undeva, dacă vrei. Eu nu mă pot întoarce, însă tu, da. Tu te poți întoarce, Jem.

M-am gândit la cuvintele lui. Vorbea serios – va pleca fără mine. Dar eu la ce să mă întorc? La poliție, la sistemul de adopții, la Karen? Am deschis ochii, iar el mă privea fix, insistent. Oare câți oameni pe care i-am cunoscut nu m-au considerat decât un copil ciudat și tăcut, ascuns sub o glugă? Câtor oameni le-a păsat într-adevăr de mine? Spider era diferit: amuzant, nebun, neastâmpărat, nechibzuit. Era un tip de gașcă.

– Nu, am răspuns. E în regulă. Rămân. Aș vrea să văd și eu cum arată „Weston-Super-nu-știu-cum".

El rânji și încuviință din cap.

– Hai s-o luăm pe drumul ăsta, poate găsim o stație de benzină, facem rost de mâncare, cumpărăm o hartă și ne facem un plan de bătaie.

– De acord, am răspuns eu.

Am întors mașina pe drumul lateral și am intrat din nou pe șoseaua principală. După vreo zece minute, am găsit o stație de benzină

și am tras lângă o pompă. După scurte căutări, Spider găsi o cale să deschidă capacul rezervorului și să alimenteze cu benzină. Am intrat amândoi în magazin și, în timp ce eu am folosit toaleta, Spider și-a umplut brațele cu tot felul de chestii: coca-cola, pungi de chipsuri, ciocolată, niște sendvișuri. Destul cât să ne ajungă pentru câteva zile. Cei din magazin se uitau cam ciudat la noi. „La naiba, mi-am zis, o să-și aducă aminte de doi adolescenți care aveau brațele pline de nimicuri."

Coada înainta chinuitor de greu.

Tipul de la casă avea radioul pornit. Muzica fu întreruptă de o știre: „Londra este încă zguduită din cauza exploziei care a rupt în bucăți *Ochiul Londrei*... șapte morți și mai mulți răniți... poliția caută doi adolescenți: unul negru și foarte înalt, celălalt mai scund, cu o constituție firavă."

Simțeam furnicături peste tot. Aveam impresia că deasupra mea se afla un indicator cu neon și cu o săgeată care arăta spre noi: „UITE-I AICI". Știam că și Spider auzise știrea. Își ținea privea în pământ, își muta greutatea corpului de pe un picior pe altul și își mușca buza. Mă așteptam ca cineva să zică ceva, să îl înșface pe unul din noi. Eram în agonie. Voiam să las acolo toate produsele și să plec, însă am încercat să mă stăpânesc. „Fii calmă, fii calmă". Am mai înaintat câțiva centimetri. Pe când am ajuns la casă, știrile se terminaseră și se auzi din nou muzica. Tipul de la casă nici măcar nu se uită la noi, întrebă doar numărul pompei și scană produsele. Spider plăti în numerar și o luarăm din loc.

În timp ce ne îndreptam spre ieșire, am observat o cameră de înregistrare sus, într-un colț. Privirea mea a rămas ațintită asupra ei preț de o secundă, iar acel ochi nemișcat se uită și el la mine. „Asta-i, mi-am zis, acum au o imagine cu mine". Purtam acel hanorac caraghios al lui Val, de culoarea mentei și aveam părul tuns scurt. Înainte să urc în mașină, mi-am dat jos acel hanorac groaznic și l-am aruncat pe bancheta din spate. Spider pornise deja motorul.

– În regulă, să plecăm! Ține, uită-te pe hartă și vezi dacă reușești să îți dai seama unde ne aflăm. Îmi aruncă în brațe o carte mare ce conținea o hartă. Am dat să protestez, însă mă întrerupse.

Trebuie să plecăm de-aici, Jem. E o chestiune de viață și de moarte. Trebuie să faci asta.

Am răsfoit paginile până am dat de o hartă mare care înfățișa sudul Angliei. Mă concentram, încercând să găsesc mecanismul de funcționare al acelei rețele de linii de pe hartă. Apoi am găsit Londra și m-am uitat în stânga. Am tresărit bucuroasă când am depistat orașul Bristol. Erau o grămadă de drumuri care legau cele două orașe, nu trebuia decât să-l găsim pe cel potrivit.

– Condu până când dăm de un indicator, Spider. Când îl voi vedea, îmi voi da seama unde ne aflăm.

Și astfel, tot poticnindu-ne, am ieșit din oraș, oprindu-ne din când în când ca să verificăm și întorcându-ne din drum atunci când greșeam direcția. În tot acest timp eu trăgeam cu urechea, atentă la sirene, și mă uitam în oglinda din dreapta să verific dacă nu eram cumva urmăriți. Când, în cele din urmă, am descoperit pe hartă unde ne aflam, mi-am pus degetul acolo, mișcându-l pe măsură ce înaintam.

Când am ajuns în Basingstoke, am ieșit de pe drumul principal și am luat-o pe o stradă liniștită. Spider a coborât din mașină ca să se ușureze, apoi am ținut un fel de picnic în mașină: sendvișuri, chipsuri și coca-cola.

Cred c-ar trebui să scăpăm de mașina asta. E prea cunoscută. Fiecare curcan din țara asta o să fie pe urmele ei.

Spider rosti aceste cuvinte cu gura plină de mâncare, împroșcând în jurul lui cu firimituri de chipsuri.

Simțeam un oarecare regret.

Mie îmi place.

Mda, știu, numai că o să ne prindă în seara asta sau mâine dacă n-o schimbăm cu alta. Eu zic să găsim un loc mai retras și să tragem un pui de somn. Schimbăm mașinile mâine-dimineață. Sunt rupt de oboseală.

Ne-am învârtit cu mașina prin zonă până am dat de un drum de țară care nu era luminat. Am tras într-un fel de loc de refugiu, am oprit motorul și am stins farurile. Afară era întuneric beznă, aproape nefiresc.

– Nu-mi place aici, Spider. E al naibii de întuneric. Hai să găsim un alt loc mai luminat. E prea ciudat.

– Nu, frate. Dacă sunt lumini, oamenii o să vadă. N-o să rezistăm nici cinci minute. N-o să simți diferența dacă închizi ochii. Du-te în spate și întinde-te pe banchetă. O să te simți mai bine acolo.

– Și tu unde pleci?

– Nicăieri – o să trag un pui de somn aici.

Picioarele-i lungi de-abia dacă încăpeau în față, iar cu capul atingea tavanul mașinii.

– Nu, mă simt bine aici, am zis eu. Pot să las scaunul pe spate. Du-te tu pe bancheta din spate, ai mai mult loc acolo.

Halal galanterie de modă veche! Se învoi cât ai clipi, ieși din mașină și se duse în spate. Se aplecă, scotoci în spatele scaunului și îmi dădu o pătură. Mi-am petrecut-o după umeri și m-am afundat în scaun, încercând să-mi găsesc o poziție confortabilă. Am închis ochii, dar nu vedeam decât imaginile de la televizor: locul unde fusese rozeta *Ochiului*, bucăți albastre de hanorac, o geantă de paie zdrențuită. Vedeam din nou coada și acele fețe care mă priveau. Am deschis ochii, însă nu mă simțeam mai ușurată. Nu era nimic acolo care să-mi distragă atenția, doar întunericul de smoală care învăluia un drum de țară. Era atât de întuneric, încât nu vedeai nimic. Poate afară, lângă mașină, se afla un tip mătăhălos cu un cuțit în mână, pe care nu l-am zări decât în momentul în care s-ar apropia, și-ar lipi mâna și fața de geam, deformându-și chipul într-un mod grotesc și ar smulge ușa, apoi...

– Ești treaz, Spider?

– Da. L-am auzit foindu-se. Sunt frânt de oboseală, dar nu pot să dorm. Creierul meu nu vrea să facă o pauză, sunt prea agitat.

– Mi-e frică. Nu-mi place aici.

El își întinse mâna și mă bătu ușor pe braț. Mi-am scos mâna de sub pătură și mi-am unit degetele cu ale lui. Mâna lui era de două ori mai mare decât a mea – avea degetele lungi și încheieturile noduroase. El îmi mângâie ușor baza degetului mare cu al lui, liniștindu-mă fără a rosti nici un cuvânt. Cred că ațipisem, căci următorul lucru pe care l-am conștientizat a fost o lumină difuză, argintie care

pătrundea în mașina noastră prin geamurile fumurii și pe Spider care se urca la volan.

– Trebuie să plecăm, Jem! O să găsim o mașină frumoasă și o să ne îndepărtăm de aici înainte să se trezească lumea.

Întoarse mașina și o luarăm din nou către suburbiile orașului care dormea. Am fost aruncată în față când el apăsă brusc pe frână. Un ditamai vulpoiul traversa strada în fața noastră. Spider zâmbi, iar animalul dispăru printr-un gard viu.

– Mă bucur că nu l-am lovit. E la fel ca noi, Jem: hoț, hoinar, matinal. Respect, domnule Vulpoi!

Ne-am continuat drumul și în curând am găsit o străduță liniștită unde erau parcate o mulțime de mașini. Dumnezeu știe cât era ceasul, însă Spider se deșteptase de-a binelea și acum își plimba privirea de-a lungul șirului de mașini. După o vreme trase pe dreapta și arătă cu capul înspre partea cealaltă a drumului unde era parcată o mașină combi mare și veche.

– Pe asta o luăm, Jem! Ia toate lucrurile din portbagaj. Hai să ne mișcăm repede și fără zgomot!

Își duse indexul lung și osos la buze și îmi făcu cu ochiul. Îi plăcea la nebunie.

Capitolul 13

Stai aici. Eu mă duc să dau o tură.

Spider ieși din mașină și traversă în fugă strada. Înconjură repede mașina și apoi reveni.

– Da, e în regulă. N-are piedică pusă la roți sau ceva de genul ăsta. Ia toate lucrurile și păturile. Tot.

– O clipă.

Am deschis torpedoul și am scos factura adresată lui McNulty. Am scotocit în căutarea un pix și-am dat peste un ciot de creion. Am scris cât am putut de mărunt în colțul facturii: *Sfârșitul – 12252023.* Un cadou de rămas-bun pentru ticălosul acela nenorocit.

Ce dracu' faci? m-a întrebat Spider printre dinți. Trebuie să plecăm înainte să se trezească lumea. Haide!

Am lăsat foaia de hârtie să cadă, mi-am luat lucrurile și-am ieșit din mașină. Spider se afla deja la portiera șoferului, încercând să deschidă yala cu un fel de unealtă. Aceasta scoase sunetul așteptat, iar el urcă în mașină și deschise portiera din dreapta. Am ocolit mașina, am aruncat toate lucrurile pe bancheta din spate și-am urcat repede în mașină, încercând să nu trântesc portiera. Spider își mișcă mâinile sub volan și, în curând, motorul prinse viață și pornirăm din loc, înaintând lin și fără zgomot pe străduțele liniștite.

Ne-a luat o veșnicie să ieșim din Basingstoke. A fost un adevărat coșmar, de parcă străzile ar fi fost proiectate în așa fel încât să te țină în capcana lor pentru totdeauna. Ne-am tot învârtit în cerc vreo douăzeci de minute până când am zărit un indicator către Andover - văzusem pe hartă că acesta era unul dintre următoarele orașe din vest. În timp ce lăsam orașul în urmă, Spider răsuflă ușurat.

– Nenorocitul ăsta de Basingstoke ar fi trebuit bombardat, nu Londra.

Chiar dacă era ora șase și jumătate, circulau destule mașini prin zonă.

– Deschide radioul să aflăm ce se mai întâmplă, zise Spider.

Eu nu voiam să aflu. Voiam ca lumea exterioară să rămână acolo și să fim doar eu și Spider în mașină, călătorind. Dar m-am conformat și-am apăsat la întâmplare pe câteva butoane până când am dat de un post de știri.

„Numărul morților, în urma exploziei din Londra, a ajuns peste noapte la unsprezece, douăzeci și șase de persoane rănite, în continuare spitalizate, dintre care două se află în stare critică. Criminaliștii cercetează minuțios locul și analizează dărâmăturile pentru a găsi dovezi ale unui act criminal și indicii care să confirme identitatea morților. Poliția îi caută în continuare pe cei doi adolescenți care au fost văzuți fugind de la locul faptei cu câteva minute înainte de explozie și va difuza pozele lor, făcute de o cameră de supraveghere, în timpul unei conferințe de presă ce va avea loc în această dimineață."

– Oprește-l, Jem. N-au zis nimic despre mașină, nu? Poate nu și-au dat încă seama că suntem noi.

– Poate nu spun tot ce știu. Nu le va lua prea mult timp, nu? Karen sigur m-a dat dispărută, iar poliția are imaginea înregistrată de camera de supraveghere...

– Cel mai bine ar fi să găsim un loc unde să ne ascundem, să campăm undeva în pădure. E periculos pentru noi dacă stăm printre oameni.

Inima mi se făcu cât un purice. Ce naiba știam noi despre viața în sălbăticie? Doi copii din Londra?

– Spider, tu ai mai făcut asta?

– Nu, dar cât de greu poate fi? N-avem nevoie decât de niște mâncare și apă, niște pături și un loc unde să ne adăpostim. N-o să pățim nimic – ca sălbaticii, știi?

Am râs.

– Eu n-am de gând să umblu dezbrăcată.

– Nu, prostuțo, vreau să zic că vom trăi din ce ne oferă natura. Vânăm chestii, mâncăm fructe de pădure. Ne descurcăm noi.

– Până mâine-seară o să ajungem și noi în vreun nenorocit de spital dacă ne apucăm să culegem chestii și să le mâncăm. O să ne otrăvim. Asta dacă nu murim din cauza frigului până atunci. Priveam posomorâtă pe geam afară la peticele de pământ arat și la gardurile vii. Peisajul era la fel de prietenos precum cel de pe Marte: fără magazine, fără case, fără oameni, fără viață. E adevărat că Londra seamănă cu o groapă de gunoi, dar cel puțin există ceva urme de civilizație, nu ca această pustietate verde, nesfârșită, noroioasă și posomorâtă.

De ce nu putem rămâne în mașină? Să parcăm într-un loc retras?

Mda, poate ai dreptate. Ascultă, eu zic să mai mergem așa vreo jumătate de oră și-apoi să parcăm într-un loc retras, până se întunecă. Sunt șanse mici să ne vadă cineva pe întuneric.

Treceam pe lângă coline golașe și pe lângă ferme, risipite pe ici, pe colo. Din când în când mai zăream grupuri de case și magazine ciudate aveau și nume, însă nu puteau fi considerate locuințe în adevăratul sens al cuvântului. Unele dintre acele case aveau acoperișuri din paie, de parcă ar fi fost din Evul Mediu. Mi-aduceau aminte de *Cei trei purceluși*, poveste pe care obișnuia să mi-o citească mama. Ce-o fi fost în capul prostuțului de purceluș să-și construiască o casă din paie ca să vină lupul și să i-o sufle! La sfârșit, lupul este fiert într-un cazan, iar cei trei porcușori sunt în siguranță în casa din cărămidă. Nu știu de ce li se spun copiilor astfel de minciuni. Nu-ți ia prea mult timp să-ți dai seama că, în viața reală, lupul iese mereu învingător; porcușorii ca mine și ca Spider nu au nici o șansă.

La ce te gândești?

Am tresărit. Nu adormisem, însă eram atât de cufundată în gânduri, încât mă detașasem de realitate.

- La porci.

– Ai văzut porci?

Când se întoarse repede ca să privească în spate, mașina devie brusc de la traseu.

Nu. Fii atent la drum! O să ne omori pe-amândoi. Oricum, nu mă gândeam la porci adevărați, ci la cei din poveste, oh, n-are importanță...

Am zărit un indicator cu o masă de picnic desenată pe el. Am ieșit de pe șosea și am găsit un loc de odihnă întins, bine ascuns. Acolo era parcat un tir, iar noi am oprit în spatele acestuia. Am luat amândoi câteva înghițituri de cola și am mâncat niște biscuiți înveliți în ciocolată. Un individ își făcu apariția din lateral și se duse în spatele remorcii. Se opri să-și aprindă o țigară, apoi verifică dacă sistemul de prindere era în regulă. Și, în tot acest timp, nu-și lua privirea de la noi. Se prefăcea că nu se uită la noi, dar știți și voi cum este când te holbezi la ceva, dar cu coada ochiului urmărești altceva. M-am coborât în scaun din instinct și l-am urmărit cum ocolește cabina TIR-ului și se urcă în ea.

Îl vezi?

Spider își scoase o fărâmă de biscuit dintre dinți.

– Pe șofer?

– Da, îl vezi în cabină?

– Doar în oglinda lui laterală. De ce?

– Ce face?

Fumează și vorbește într-un fel de stație.

Am început să tremur.

– Ne-a văzut, Spider. Vorbește cu poliția.

– Da' de unde! Nu fi prostuță! Șoferii ăștia de TIR vorbesc tot timpul între ei.

Și dacă vorbește cu poliția? Ce facem?

– Trebuie să scăpăm de mașina asta și să facem rost de alta. Hai să plecăm de-aici!

Porni motorul, prinzând viteză pe măsură ce schimba cu ușurință vitezele. Am intrat din nou pe șoseaua principală – începuse să se priceapă la șofat.

Am aruncat o privire peste umăr. La o distanță considerabilă, TIR-ul venea greoi în urma noastră.

Dacă te uitai mai bine, erau TIR-uri peste tot - era unul la vreo două mașini în fața noastră și, la un minut sau două, trecea câte unul pe lângă noi, pe partea cealaltă. Dacă șoferul acela de TIR ne observase, sigur le spusese și colegilor săi, iar acum nu mai aveam nici o scăpare. Ne puteau supraveghea orice mișcare. Un TIR venea înspre noi și, când m-am uitat în cabină, ochii șoferului îi întâlniră

pe ai mei doar pentru o secundă , apoi acesta își mută privirea. Purta căști și vorbea la microfon când trecu pe lângă noi.

– Spider, trebuie să ieșim de pe șosea. Sunt cu ochii pe noi. Șoferul TIR-ului care tocmai a trecut pe lângă noi s-a uitat la mine. Ai văzut?

– Nu, frate, sunt atent la drum, așa cum mi-ai zis.

– Uită-te la următorul.

După câteva minute, se apropie un alt TIR. Șoferul se uită fix la noi. Spider observă și el acest lucru. Înjură și viră pe următorul drum lateral, țâșnind de-a lungul unei benzi înguste. Eu mă țineam cu o mână de portieră și cu cealaltă de bordul mașinii, rugându-mă să nu dăm nas în nas cu cineva care venea din direcția opusă. El încetini și, în cele din urmă, trase mașina într-un loc unde se afla o alee, insuficient de lată pentru o mașină care se unea cu drumul pe care ne aflam noi.

Acolo se afla un indicator verde pe care stătea scris „Potecă". Inima mi se făcu cât un purice.

Adună toate lucrurile, va trebui s-o luăm la picior.

– Nici gând. Încotro? Cum...?

Ne luăm lucrurile, urmăm cărăruia asta, mergem câțiva kilometri, găsim un loc unde să ne ascundem și o să fac rost de o mașină cât pot de repede. Șterpelim ceva de mâncare de la vreo fermă. Haide, adună lucrurile!

Am vârât tot ce-am putut în niște saci de plastic. Eu am răsfoit rapid cartea în care se afla harta și am rupt paginile care arătau locul unde ne aflam acum și distanța dintre noi și Weston.

Da, bine te-ai gândit, fetițo!

Era evident că Spider era foarte nerăbdător. Și eu, la fel, însă eram precum cele două fețe ale unei monede. El era entuziasmat și se bucura de aventură; eu eram înspăimântată erau pe urmele noastre.

N-am reușit să îndesăm toate lucrurile în saci. Eu mi-am luat haina pe mine –, era mai ușor s-o car așa, iar Spider și-a aruncat o pătură pe umeri; apoi, după ce am aruncat o privire la mașină, am luat-o pe potecă. Numai Dumnezeu știe cum arătam – ca doi boschetari cred. Nu eram niște drumeți, cu rucsacuri în spate și bocanci

în picioare, ci niște adolescenți obișnuiți cu niște saci de plastic care conțineau niște boarfe.

Sacii erau o pacoste. Unul din ei se tot izbea de piciorul meu, indiferent de ce-aș fi făcut. Am încercat să-l întorc, schimbându-l dintr-o mână într-alta, însă nici o metodă nu dădu roade. *Buf! Buf! Buf!* Plasticul îmi tăia mâna; durerea era puternică, insuportabilă. Picioarele mi se împleticeau. Traseul era accidentat; erau două făgașe adânci cu pietre, unele mari, altele mici, despărțite de o fâșie denivelată de iarbă. Am luat-o pe unul din făgașe, însă, deoarece îmi suceam mereu glezna când călcam pe pietre, am trecut pe fâșia de iarbă. A fost mai bine până când am început să cobor în pantă sau am dat peste o groapă, nu mai știu, și iar mi-am sucit glezna. Și, în tot acest timp, *buf, buf, buf* mă lovea nenorocitul ăla de sac. Eram într-atât de iritată din cauza asta, încât aveam impresia că eram lovită cu barosul peste genunchi.

Deoarece merseserăm întruna pe jos, toată dimineața, m-am oprit și am lăsat să cadă ambii saci. Mi-am întors mâinile și m-am uitat la palme: erau de un roșu aprins, brăzdate de niște linii adânci, albe lăsate de saci. Spider își continua drumul, nepăsător. Parc-ar fi ascultat muzică; înainta în propriul ritm, dând din cap, iar picioarele parcă-i erau din elastic – bineînțeles, era în lumea lui. După câteva secunde, și-a dat seama că nu mă mai aflam în urma lui și s-a întors.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu mai pot merge. M-am săturat. Hai să ne odihnim!

Se uită la ceas.

– Mergem de șase minute. Dacă te-ai întoarce la cotitura aia, ai putea vedea mașina de acolo.

Am lovit cu piciorul unul din saci.

– Nu mai pot! Nu-mi place să merg pe jos!

Am străbătut kilometri în Londra, de-a lungul canalului și al străzilor. Kilometri, frate! Poți s-o faci!

– Da, numai că aia e Londra, civilizație. Există pavaj și asfalt. Aici e aiurea! Mă dor gleznele. Și nenorociții ăștia de saci mi se tot izbesc de picioare, și uită-te și tu la mâinile mele!

Le-am întins spre el.

– Uite care-i treaba, zise el calm, trebuie să ne îndepărtăm de mașină cât putem de mult și să găsim un loc unde să ne ascundem. Hai să urmăm poteca asta timp de un ceas să vedem unde duce, ce zici?

– N-auzi că NU MAI POT!

Am scos un strigăt de frustrare; poate am și bătut din picioare. Apoi am ridicat de jos un sac cu ambele mâini și l-am aruncat cât colo. Acesta zbură grațios prin aer și ateriză pe un gard viu care se afla la vreo doi metri depărtare.

Spider se repezi la mine și îmi astupă gura.

– Sst! O să vină cu toții în fugă aici, prostuțo!

Avea o sclipire jucăușă în priviri, iar pe față îi apăru un zâmbet larg. Își bătea joc de mine.

Râdea. De mine.

M-am înfuriat și-am început să lovesc cu pumnii și cu picioarele, să zgârii și să mârâi.

– Să nu mai râzi niciodată de mine! Niciodată...!

În loc să se ferească sau să lovească, Spider își încolăci brațele și picioarele în jurul meu și mă strânse către el. Nu îmi mai puteam mișca nici brațele, nici picioarele. Eram ținută strâns, cu nasul lipit de subsuoara lui urât mirositoare. Reușise să mă calmeze. Simțeam cum furia mă părăsea și cum începeam să mă relaxez. Își ținea bărbia pe creștetul meu. Am stat așa o vreme, fără a rosti un cuvânt.

– Te simți bine acum? mă întrebă el într-un târziu.

– Nu.

Dar mă simțeam bine sau, cel puțin, mai bine. Spider îmi dădu drumul și se duse să recupereze sacul de pe gardul viu.

– Hai să mâncăm niște ciocolată și-apoi o luăm la picior. Duc eu sacii.

Nu-l puteam lăsa să facă asta – îmi mai rămăsese ceva mândrie, totuși.

– Cară-te de-aici! Pot să-mi duc și singură bagajele.

– Da, cum să nu!

În cele din urmă am ajuns la un compromis și a luat el sacul care mă incomodase. Apoi am pornit din nou la drum pe potecă. Lumina gălbuie pătrundea printre ramurile și frunzele de deasupra noastră, iar sunetul sirenelor răsuna în depărtare. Venea dinspre șoseaua principală.

Capitolul 14

Drumul se termina cu o poartă și un pârleaz. Am lăsat bagajele jos, ne-am aplecat peste poartă și am aruncat o privire dincolo. Poteca se întindea în linie dreaptă, în mijlocul unui câmp. La un moment dat dispărea, doar pentru a apărea din nou traversând alte și alte dealuri, care se întindeau cât vedeai cu ochii. Nu mai văzusem niciodată o pustietate mai deprimantă.

– Unde naiba mergem? am întrebat.

Spider ridică din umeri.

– Departe de mașina pe care am părăsit-o. Oriunde.

– Nu putem s-o luăm într-acolo.

Am arătat cu capul înspre întinderea rurală.

De ce?

– Păi, uită-te și tu, idiotule! Nu sunt nici copaci, nici garduri vii. Toată lumea care se află pe o rază de optzeci de kilometri o să ne vadă.

– Vrei să ne întoarcem? Să stăm în mașină până când ne vor găsi, ne vor sălta, ne vor întinde pe jos și ne vor pune arma la ceafă?

– Cum adică, arma...?

Ei cred că noi suntem teroriști.

Mi-am lăsat capul pe brațe și am închis ochii. Îmi imaginasem viața de fugar altfel, nu așa. Mă simțeam foarte obosită. Era o oboseală dureroasă pe care o simțeam în brațe și în picioare.

Nu putem sta aici un pic? am zis eu, fără să-mi ridic capul, cu vocea înăbușită de mânecile hainei.

Spider scutură din cap.

– Suntem prea aproape de mașină. Trebuie să mergem mai departe. Făcu o pauză. Uite, pe dealul ăla este un pâlc de copaci. Putem merge până acolo și apoi stăm ascunși până se face noapte.

Mi-am ridicat ochii și-am privit în direcția aceea. Pe coama unui deal se afla o pată neagră, la o distanță de vreo treizeci de kilometri.

– Cum, acolo? Să mergem până acolo?!

El încuviință din cap.

Da, n-o să ne ia mai mult de-o oră. O să reușim.

Apucă toate bagajele și le aruncă peste pârleaz, apoi trecu și el dincolo ajutându-se de picioarele-i lungi.

Eu am oftat și l-am urmat. Scândura de lemn s-a legănat când m-am urcat pe ea, iar eu am scos un țipăt. Spider râse și își întinse mâna ca să mă susțină. I-am luat mâna și mi-am trecut un picior peste gard, apoi i-am dat drumul la mână, m-am răsucit și am apucat stâlpul de lemn al gardului, trecându-mi și celălalt picior. Cum mă aflam cu fundul în aer, am avut impresia că nenorocita aia de scândură avea să se rupă, plus că simțeam ceva moale în palmă. Am dat drumul stâlpului și am văzut că-mi așezasem mâna pe un găinaț.

– Fir-ar să fie! Îl auzeam pe Spider râzând cu hohote în spatele meu. Nu-i deloc amuzant, acum am rahat pe mine!

Mi-am întins piciorul și am pipăit cu laba pământul. Când am ajuns în cele din urmă pe pământ, m-am întors și l-am văzut pe Spider, aplecat în față, râzând cu lacrimi.

– Ce-i?

– N-am văzut ceva mai amuzant în viața mea! Ești nemaipomenită.

– Dispari!

Am dat să-mi șterg mâna de el, însă s-a ferit. L-am fugărit o vreme în jurul bagajelor până când, în cele din urmă, el m-a apucat de încheietura mâinii și m-a forțat să mă aplec și să-mi șterg mâna de iarbă. Am reușit să scap în mare parte de găinaț, restul l-am șters de pantaloni. Ne-am desprins unul de celălalt. Eu de-abia mai suflam din cauza efortului și trăgeam aer adânc în piept, până când, încetul cu încetul, am început să mă liniștesc și respirația mi-a revenit la normal.

Spider scoase o sticlă de cola dintr-un sac şi luă câteva înghițituri, apoi mi-o întinse şi mie. Sucul era cald şi îşi pierduse efervescența, dar avea gust dulceag. Apoi ne-am strâns bagajele şi am pornit-o de-a lungul potecii care traversa pustietatea.

Nu o să vă vină să credeți cât de stingheră m-am simțit traversând câmpul. După toată vorbăria lui Spider despre arme, nu îmi mai puteam lua gândul de la spațiul dintre omoplații mei, care putea fi ținta unui glonț tras de vreun lunetist. Cu cât ne îndepărtam mai mult de pârleaz, cu atât mă simțeam mai expusă. Nu m-aş fi simțit atât de vulnerabilă nici dacă aş fi umblat pe potecă în pielea goală. În jurul nostru, cât vedeai cu ochii, nu era decât iarbă și văzduh, mai întins decât îl văzusem vreodată o imensitate de spațiu. Când ești într-un oraș, nu-ți dai seama cât de mult spațiu ocupă clădirile. Dacă le-ai elimina, nu ar rămâne decât văzduhul, infinit şi gol. N-ar mai exista nimic între tine şi spațiul nesfârşit; doar forța gravitațională te-ar împiedica să nu te ridici în aer, mai sus şi mai sus, departe de pământ. Eram cuprinsă de panică. Singura cale de a o ține în frâu era să privesc în pământ şi să-mi măsor fiecare pas pe care îl făceam.

Spider, care mergea în fața mea, înainta cu bine cunoscutu-i mers săltăreț. M-am trezit că îi studiam paşii. Picioarele-i lungi i se întindeau până la şezutul osos. Întotdeauna fusese fără astâmpăr atât la şcoală, cât și prin cartier, de parcă i-ar fi fost greu să țină toată acea energie în interiorul acelui talmeş-balmeş de pereți, străzi sau clădiri. Însă aici picioarele lui păreau că înghit kilometri întregi. Acest lungan negru din Londra se simțea ca acasă aici. Avea spațiu suficient de desfăşurare.

Dar nu era şi cazul meu. Dacă el mergea sprinten, eu îmi târam picioarele după mine, zicându-mi încontinuu: „Nu pot... nu vreau... urăsc asta". De îndată ce ajungeam pe coama unui deal și eu credeam că ne aflam aproape de adăpostul pe care-l zărise Spider, se ridica un alt deal. Erau precum niște valuri care se întindeau cât vedeai cu ochii.

Înaintam acum pe marginea unui câmp. Pe partea cealaltă, poteca era mărginită de copaci deși. Se auzea susur de apă. Spider se opri şi lăsă bagajele jos.

Așteaptă aici o clipă, zise el, înaintând și sărind peste gardul de sârmă ghimpată.

Ce faci? am strigat eu, însă n-am primit nici un răspuns, așa că am rămas acolo ca o idioată.

M-am așezat, cu fața înspre direcția de unde venisem. Ce m-aș fi făcut dacă am fi fost urmăriți? N-am avut timp să mă gândesc la asta că Spider își și făcu apariția, triumfător.

– Mai jos e o râpă, apoi râul, Jem. Astea-s vești bune pentru noi. Nu trebuie decât să traversăm apa și, dacă urmăritorii noștri au câini, nu o să ne găsească. Mirosul nostru o să se piardă. Am văzut eu în filme.

Mda, și eu văzusem așa ceva în filme, dar oare era adevărat? Însă pe el nimic nu-l putea opri, nu-i așa?

– Aruncă peste gard sacii ăia, și-apoi te ajut să treci și tu.

I i-am aruncat, apoi m-am uitat la gard.

– Știu și eu... am zis neîncrezătoare.

Vino aici! Pune un picior pe sârmă și cu mâna ține-te de stâlpul gardului, apoi sari. Te prind eu.

Cum n-aveam o idee mai bună, am făcut întocmai. Sârma se îndoi sub greutatea mea, dar mi-am zis: „Fie ce-o fi!" și-am încercat să trec gardul. Spider își întinse mâinile, mă luă de subsuori și mă ridică în aer, trecându-mă în siguranță de partea cealaltă a gardului. Am zâmbit amândoi și-am bătut palma. Apoi ne-am strâns lucrurile și-am luat-o printre copaci.

Am dat de râpa care se termina cu un râu lat de vreo trei metri, noroios care curgea repede.

Cât e de adânc? am întrebat.

Habar n-am. Nu există decât o singură cale să aflăm. Aruncă bagajele pe malul celălalt, iar eu intru în apă să verific.

– Eu zic să verifici mai întâi și-apoi să aruncăm bagajele pe malul celălalt. Dacă e prea adâncă apa, nu mai putem trece, nu? Așa că n-are rost să rămânem cu bagajele pe partea cealaltă și să nu mai putem ajunge la ele.

– Jem, îmi zise el pe un ton serios, cred că *trebuie* să traversăm râul. N-avem de ales. O să fie bine, îți promit.

Ridică primul sac de plastic, îl legă la gură și începu să-l legene în aer, apoi, cu un icnet, îl aruncă. Acesta pluti în aer deasupra apei și ateriză pe malul celălalt. El zâmbi și făcu la fel cu celelalte. Totul decurse bine, până la ultimul. Nu aprecie bine distanța și aruncă sacul prea sus în aer. Acesta ateriză în apă.

– Drace! exclamă el.

Se așeză jos și își scoase repede tenișii, apoi șosetele. Își suflecă blugii, apoi se lăsă să alunece pe mal în jos și intră în apă.

– Dumnezeule! strigă el, cu vocea pițigăiată. E rece ca gheața!

Sacul de plastic fu dus de apă vreo nouă metri și se împotmoli în ceva lângă malul celălalt. Spider înainta cu greu către el, apa ajungându-i până la genunchi.

Aruncă-mi tenișii pe malul celălalt și-apoi aruncă-i și pe ai tăi. Poți traversa râul. E rece ca gheața, dar e în regulă! strigă el.

I-am vârât șosetele în tenișì și le-am făcut vânt pe rând, pe partea cealaltă. Spider își croia drum prin apă către sac. M-am aplecat ca să mă descalț.

Hopa! Spider se afla până la brâu în apă și își scutura brațele. E cam alunecos. Trebuie să ai grijă! strigă el.

– Bine, i-am răspuns eu, continuând să-mi desfac șireturile pe care le înnodasem.

Spider împroșca cu apă în jurul lui, înjurând ca de obicei, însă eu nu eram atentă la el. În cele din urmă, după ce mi-am dat jos șosetele și tenișii, m-am ridicat și i-am zvârlit pe malul celălalt. Sacul de plastic era încă acolo, legănându-se pe apa ai cărei curenți încercau să-l smulgă din prinzătoare. Însă Spider nu mai era acolo. Dispăruse.

Capitolul 15

M-am uitat în susul, apoi în josul malului. Nimic. Am scanat cu privirea suprafața apei nici urmă de el. Nu-mi venea să cred. Aveam impresia că mintea îmi juca feste: eram singură, Spider nu existase niciodată, căci, dacă ar fi existat, cum ar fi putut să dispară fără urmă?

Brusc, departe, în partea stângă, am zărit o mișcare în apa agitată. Ceva ieșise la suprafață – un genunchi, un cot, nu ştiu. Spider era deja la o distanță de vreo treizeci de metri, luat de curenții de apă. Am început să alerg de-a lungul malului. Puteam vedea anumite părți ale corpului său la suprafața apei care îl întorcea ca pe o păpuşă din cârpe un braț, spatele, ceafa, dar nu și fața, care se afla sub apă.

Am intrat în panică, încercând să alerg cât mai repede. Ramurile de pe malul apei mă biciuiau pe măsură ce-mi croiam drum printre ele. Am ajuns în dreptul lui, strigând şi alergând în același timp. Nu mă putea auzi. M-am uitat disperată în jur, căutând o metodă să ajung la el. Am tras de o ramură lungă, încercând să o rup, însă nu aveam suficientă forță. Se depărtase din nou de mine. Gândul că era neajutorat, cu capul sub apă, mă făcu să-mi țin respirația. Nu trebuia să se întâmple așa ceva. Numărul lui, 12152010, expira de-abia peste o săptămână. Ce naiba se petrecea? Am luat-o din nou la fugă.

Mă aflam cu vreo nouă, doisprezece metri în fața lui. Nu era nimeni prin preajmă. Nimic și nimeni care să ne sară în ajutor. Nu mai aveam de ales. Am coborât râpa și am intrat în apă. Însă nu m-a frapat doar răceala apei, ci și viteza cu care curgea. Apa râului

se izbea de picioarele mele cu o forță înspăimântătoare. Îmi ajungea doar până la coapse, însă de-abia reușeam să-mi mențin echilibrul. Din locul unde mă aflam, îmi era foarte greu să-l reperez pe Spider. Am cercetat disperată suprafața apei și, în cele din urmă, am zărit pentru o clipă o formă neagră care plutea înspre mine. Avea să treacă prin partea stângă; trebuia să merg către malul celălalt, altminteri avea să treacă pe lângă mine. Înaintam cu greu pe măsură ce apa devenea din ce în ce mai adâncă, bombănind întruna din cauza frustrării. Spider se afla doar la câțiva metri depărtare – la naiba, avea să-mi scape printre degete. M-am aruncat în față și am ajuns la punctul de întâlnire. Eram cu picioarele pe nămol și când corpul lui Spider se propti în mine, mi-am pierdut echilibrul și m-am scufundat și eu.

Totul se învârtea – sus, jos, apă și aer, Spider și cu mine. În timp ce mă zvârcoleam, țineam strâns cu mâna haina lui. Indiferent de ce avea să se întâmple, urma să ni se întâmple amândurora – nu aveam de gând să-i dau drumul pentru nimic în lume. Când am ieșit la suprafață, am tras adânc aer în piept. Dădeam din picioare, încercând cu disperare să ating fundul, însă curentul era neiertător. Spider era ca o povară neînsuflețită, care se izbea de mine, făcându-mă să mă scufund. Am vrut să-l întorc astfel încât să ajungă cu capul deasupra apei, însă n-am reușit. De-abia reușeam eu să trag câteva guri de aer. Ținându-l în continuare pe Spider, m-am întors pe spate, astfel încât mă aflam acum cu fața în sus. Am încercat să-l întorc și pe el, însă n-am reușit. Eram purtați de curenții râului, care făcea o cotitură. Tocmai mă întrebam dacă vom fi purtați de apă așa până la ocean, când am simțit o zgârietură dureroasă pe spate și m-am oprit brusc. Impactul mă făcu să-l scap o secundă pe Spider, însă l-am recuperat imediat.

Ne opriserăm amândoi. Râul își urma cursul în jurul nostru, însă noi eram proptiți într-un soi de stăvilar din piatră, care ieșea dintr-unul din malurile râului. Spider zăcea cu fața în jos, pe picioarele mele. L-am ridicat de pe mine, l-am întors pe spate, l-am apucat de sub subsuori și l-am tras pe limba aceea de nisip. Eram afară din apă. Era greu – o povară neînsuflețită. Am îngenuncheat lângă el, privindu-l neîncrezătoare. Avea ochii închiși. Murise.

Nu era bine deloc. Nu așa trebuia să se întâmple.

– Spider, trezește-te! am strigat eu. Trezește-te! Nu poți să mă părăsești, la naiba! Nu-mi poți face una ca asta!

L-am lovit cu pumnul în piept, cuprinsă de frustrare. Gura lui se deschise și apa începu să se prelingă din ea.

M-am ridicat, m-am aplecat deasupra lui și i-am apăsat stomacul cu palmele cât am putut de tare. Și mai multă apă începu să se prelingă. Am făcut același lucru de câteva ori. Brusc, un șiroi de apă îi țâșni din gură, asemenea jetului unei balene, și scoase cel mai îngrozitor sunet în momentul în care trase o gură zdravănă de aer care pătrunse în plămânii-i plini cu apă.

Am sărit într-o parte, mirată de apa care țâșnea din el. Am stat o vreme sprijinită pe călcâie, privindu-i pieptul care acum urca și cobora în voie. El își deschise ochii și părea că încearcă să se concentreze, apoi zise:

– De ce plângi? Ce-ai pățit?

Nu realizasem că plângeam, însă când mi-am trecut mâna peste față mi-am dat seama că lacrimile îmi curgeau șiroaie.

– Nimic, am răspuns eu. Sunt fericită.

El închise ochii, apoi îi deschise din nou.

Nu înțeleg. Ce se petrece?

Ai căzut în apă, iar eu te-am scos.

– Aha, făcu el. De-aia mi-e frig și sunt ud leoarcă. Nu-mi amintesc nimic. Știu că traversam un câmp, iar acum, dintr-odată, sunt întins pe spate, ud până la piele, iar tu plângi de supărare - pardon, de fericire. Se ridică încet, privind în jurul lui de parcă tocmai ar fi aterizat de pe o altă planetă. Ia te uită! Și tu ești udă leoarcă, zise el, apoi un zâmbet larg îi apăru pe față. Doar nu mi-ai făcut respirație gură la gură?

Nu. Mai taci din gură!

– Ba da, mi-ai făcut!

– Nu! Te-am apăsat pe burtă până a țâșnit apa afară. Însă acum îmi doresc să n-o fi făcut, idiotule!

Își întinse mâna spre mine și îmi mângâie capul ras, apoi zâmbetul îi dispăru de pe chip când își dădu seama de situație.

– M-ai salvat. Mi-ai salvat viața. Dumnezeule, Jem! Îți sunt dator vândut, frate!

Am ridicat din umeri.

Nu-ți bate capul. Am făcut ce-ar fi făcut oricine altcineva.

Dar aici nu mai e nimeni, nu? Ai fost doar tu. Numai tu mă puteai salva și ai făcut-o.

Să nu mai vorbim despre asta, bine? Nu-i mare lucru. Uite, măcar acum ne aflăm pe malul celălalt al râului. Nu trebuie decât să mergem și să ne recuperăm lucrurile. Să luăm pe noi niște haine uscate. Mi-e frig de mor!

Așa și era. Tremuram din toate încheieturile, la fel și Spider. Ne-am ajutat unul pe celălalt să ne ridicăm în picioare, apoi am luat-o în susul apei, de-a lungul malului. Eram sleiți. Spider mergea în față, ca de obicei, dar se oprea din când în când și se uita la mine. Îmi zâmbea, clătina din cap, apoi își continua drumul. În tot acest timp, mintea mea o lua razna. Așadar, numerele erau corecte. Nu-i sunase încă ceasul. Însă, dacă n-aș fi fost acolo, cu siguranță s-ar fi înecat – era aproape mort când l-am scos din apă. Spider știa și el asta: îl salvasem. Îl ținusem în viață.

Simțeam că o iau razna. Dar dacă trebuia să moară azi, iar eu reușisem să-i schimb destinul? De două săptămâni încoace, mă simțeam vinovată de soarta vagabondului. N-am vrut să-l rănesc, însă așa a vrut soarta: parcă noi l-am fi fugărit până în stradă. Dar poate numerele erau precum o sabie cu două tăișuri. Dar dacă, în afară de a vedea data morții, puteam să și salvez vieți? Dacă reușisem să-i salvez viața lui Spider, oare aș putea-o face din nou pe data de cincisprezece?

Capitolul 16

Lucrurile noastre erau tot acolo unde le aruncaserăm. Spider pescui din apă sacul de plastic cu ajutorul unei ramuri și amândoi ne-am schimbat cu haine uscate. Ne-am întors cu spatele unul la celălalt în timp ce ne schimbam. Îmi era prea frig – aproape înghețasem – ca să îmi mai fac griji că Spider s-ar putea să mă privească pe furiș, și prea preocupată să scap de hainele ude ca să mă uit eu la el. În graba mare, uitasem să-i cer lui Val lenjerie de corp curată să fiu sinceră, nu voiam să știu ce purta ea pe sub haine – așa că mi-am lăsat pe mine sutienul și chiloții uzi, schimbându-mi doar blugii și bluza. Am îmbrăcat cât de multe rânduri de haine uscate am putut, apoi mi-am pus jacheta primită de la Val. Ne-am vârât hainele ude într-un sac și-am pornit din nou la drum – înfrigurați, șocați și tremurând.

Când ne-am îndepărtat de râu, am dat peste alte dealuri. Alte valuri verzi care se unduiau la nesfârșit. Pățania din râu mă storsese de puteri. Îmi simțeam picioarele ca de plumb pe măsură ce înaintam tot mai greoi. Spider nu mai avea acel mers sprinten, de altfel nici nu era de mirare.

Ținta noastră era în continuare pâlcul de copaci care se afla pe coama dealului. Începusem să cred că era un fel de miraj, cum apare și în deșert, care dispare în momentul în care te apropii de el, însă, în cele din urmă, Spider ajunse pe coama dealului și scoase un strigăt – „Hei, am ajuns!“ – și, în mod miraculos, ajunseserăm. Am urcat dealul în patru labe și ne-am adăpostit la umbra acelor copaci.

M-am așezat la marginea păduricii și am privit distanța pe care o parcurseserăm. Nu-mi venea să cred cât era de mare.

– Uită-te și tu ce distanță mare am parcurs pe jos! Nu-i de mirare că sunt frântă de oboseală!

M-am lăsat pe spate, nepăsându-mi pe ce mă întindeam.

Dacă vezi toate astea înseamnă că oricine ne poate zări. Hai să ne afundăm în pădurice! zise Spider.

Nu știam ce se întâmplase cu el: parcă s-ar fi trezit dintr-odată la realitate sau ceva de genul acesta.

M-am ridicat în picioare bombănind și l-am urmat în pădurice. Adunase la un loc toate bagajele noastre și găsise un loc între patru trunchiuri de copaci unde să ne așezăm tabăra. Cu toate că puteam vedea câmpul dacă ne ridicam în picioare, când stăteam jos, eram ascunși de vegetație și de tufișuri. Ne aflam la adăpost.

Pământul era tare și neted. Spider întinse pătura pe care o cărase. Mai simțeam ridicături sub ea, dar era mai bine.

Spider ședea rezemat de trunchiul unui copac, iar eu m-am întins pe spate și mi-am ridicat privirea înspre copacii de deasupra mea. Era un sentiment ciudat. Cu toate că știam că trunchiurile lor erau drepte, copacii păreau că se apleacă asupra mea în timp ce se înălțau către cer. Frunzele păreau negre pe fundalul acela strălucitor și creau un model dantelat, foarte complicat. Era hipnotizant. Dacă te lăsai acaparat de priveliște, aveai impresia că te afli undeva sus, la sute de metri înălțime, de unde privești în jos către frunze. Vântul adia printre ramuri, creând acel sunet aerian – putea fi provocat de vânt sau apă, sau chiar de trafic. Era foarte liniștitor.

– Nu-mi vine să cred că am făcut asta, am zis eu după o vreme.

– Ce anume?

– Că am mers atâta pe jos.

Spider pufni.

– Mda, poți face multe când n-ai încotro. Poate o să mergem pe jos până la Weston.

– Cât e de departe?

– Habar n-am. Departe, frate.

Am scos un mârâit, mi-am închis ochii și m-am concentrat asupra sunetului, doar asupra sunetului...

Când m-am trezit, mă durea capul, iar în gură aveam un gust neplăcut era uscată, iar pe buze se formase o pojghiță lipicioasă.

Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama unde mă aflam și chiar și atunci când m-am ridicat în picioare și am privit în jur, nu eram sigură dacă era dimineață sau seară. Ceasul meu indica ora patru și cinci minute, ceea ce, bănuiam, arăta că după-amiaza era pe sfârșite, însă putea fi la fel de bine și a doua zi dimineața, pur și simplu nu-mi dădeam seama. Spider sforăia cu spatele la mine, ghemuit ca un copilaș. Îi puteam vedea profilul. Cum dormea așa, parcă era un copil – era liniștit, aproape inocent. Doar pentru o secundă mă încercă acel sentiment: cum era să fii mama cuiva. Îmi dădea o senzație de teamă   în nici un caz nu era de mine așa ceva. N-aș fi putut face față niciodată unei astfel de responsabilități. Și-apoi cum mi-aș putea privi în ochi propriul copil și să-i văd data morții înainte ca acesta să înceapă să-și trăiască viața? Unii oameni nu sunt făcuți pentru așa ceva. Și eu mă număram printre ei. Nu era nici o problemă.

Mi-am frecat ochii și fruntea, însă durerea îngrozitoare de cap nu dispăru. M-am întins și am scotocit prin bagaje, căutând ceva de băut. Cola fu bine-venită, însă mi-aș fi dorit să fi avut ceva cald de băut – niște ceai sau ciocolată caldă. Ceva care să te liniștească. Spider mă auzise scotocind prin sacii de plastic, se întinse și se întoarse cu fața la mine.

Cât e ceasul?

Puțin trecut de patru.

Dumnezeule, am dormit tot restul zilei. Se ridică încet în picioare. Am înțepenit.

I-am dat sticla de cola.

– Nu prea am mâncat, nici n-am prea băut azi. Trase o dușcă sănătoasă. Aah, altă viață! Oare suntem urmăriți?

Habar n-am, nu aud nimic.

O să verificăm imediat. Acum hai să mâncăm ceva!

Am scotocit din nou prin bagajele noastre și ne-am pus pe ronțăit chipsuri, biscuiți, prăjiturele și ciocolată.

Spider se ridică în picioare, mestecând în continuare, și dădu o tură prin pădurice, până ajunse la marginea acesteia, apoi se întoarse să mai ia un biscuit și se duse în partea cealaltă.

– Nu văd nimic, zise el mestecând şi vorbind în acelaşi timp. Mă gândeam să mai mergem puţin, dar în curând o să se întunece. Cred că ar fi mai bine să înnoptăm aici şi să pornim la drum mâine-dimineaţă devreme.

N-aveam de gând să-l contrazic. Nu mă supăram dacă n-aveam să mai străbat niciodată distanţe pe jos.

După ce hotărâserăm să rămânem acolo peste noapte, ne-am dat seama brusc că aveam la dispoziţie douăsprezece ore şi nimic de făcut. Era imposibil să ne relaxăm, să stăm nemişcaţi, iar de somn nici nu încăpea vorbă. Ne-am plimbat amândoi o vreme prin pădurice, admirând peisajul din unghiuri diferite. Eu am rămas mult timp cu ochii pironiţi asupra valurilor de nori care treceau pe deasupra. Păreau că înaintează cu încetinitorul, însă, dacă îţi fixai privirea asupra unuia, apoi priveai în altă parte o clipă, acesta ajungea mai departe decât ţi-ai fi imaginat. Eram şi noi ca ei traversam câmpurile, înaintând cu greu ca doi gândaci care se târăsc pe suprafaţa planetei şi care, pe urmă, privesc în urma lor să vadă câtă distanţă au parcurs.

– N-am văzut în viaţa mea atâta cer, am zis eu. Simţeam cum mă copleşeşte în timp ce traversam câmpurile.

– Odată ce te obişnuieşti, o să fie mai bine. E atâta aer aici, încât poţi să îţi umpli plămânii încontinuu. Spider îşi desfăcu braţele. Aşa e şi la mare. O plajă imensă şi netedă, marea şi cerul. O să-ţi placă, Jem. Se întoarse cu faţa la mine. O să găsim un motel şi o să mâncăm cartofi prăjiţi şi peşte în fiecare zi. Ne plimbăm pe faleză, facem desene în nisip, râdem toată ziua.

Începu să se caţăre într-un copac, însă nu ajunse prea sus, căci picioarele îi alunecară. Încercă din nou – acelaşi rezultat. Lumina începea să se micşoreze, de parcă cineva ar fi şters-o de pe cer, iar temperatura începea să scadă.

– Va fi întuneric în curând, am zis eu tremurând. Ce-o să facem?

Mergem la culcare.

Păi, nu-i decât patru şi jumătate.

– Ştiu, frate, dar ce vrei să faci? Să te uiţi la televizor?

Simţeam că situaţia în care ne aflam mă copleşeşte. Am început să mă gândesc la frig, la beznă. Nu voiam să fiu afară, în întuneric.

Fusese rău și când petrecuserăm noaptea trecută în mașină, dar cel puțin fuseserăm înconjurați de patru pereți de metal și avuseserăm un acoperiș deasupra capului.

– Nu vreau să stăm aici, Spider. Hai să încercăm să găsim un alt loc.

– N-avem timp, drăguțo. Știi tu un alt loc? Ne va lua ore să găsim un alt loc, plus că vom merge în întuneric. Nici măcar nu avem lanternă.

În jurul nostru, totul devenea alb și negru. În curând nu avea să mai rămână decât negrul. Habar nu aveam ce se întâmpla într-o zonă rurală noaptea – animale? Oameni înarmați, care ieșeau la vânătoare? și nici nu țineam să aflu. Simțeam că o iau razna.

– Și de ce nu avem o lanternă? De ce?! Oare nu e o idee idioată să venim aici fără o lanternă la noi?

Mă faci idiot? Și tu? Uită-te în oglindă, Jem. Suntem doi aici și nici unul din noi nu a adus o lanternă. Nu sunt singurul!

– N-am cum să mă uit în nenorocita aia de oglindă, nu? Nu-i nici o nenorocită de oglindă aici! Nu-i nimic aici!

– Uite care e treaba. Trebuie să ne descurcăm cum putem, în regulă? O să încerc să fac rost de o mașină mâine, dar în seara asta rămânem aici, și cu asta basta.

– Nu vreau să rămân aici, nu înțelegi, tâmpitule? Nu vreau să rămân aici. Nici măcar nu știm ce facem! Habar nu avem!

Pentru numele lui Dumnezeu! Mă scoți din sărite cu atitudinea ta! Stătea chiar în fața mea și-și flutura degetul lung înaintea ochilor mei. Nu te poți comporta ca o fetiță aici! Trebuie să te maturizezi, frate! Ce-i cu tine? Erai mult mai rezistentă în Londra. Uite ce e, te las în pace înainte să fac sau să spun ceva ce-o să regret.

Și se îndepărtă de mine, scuturând din cap și fluturându-și mâinile.

Du-te naibii!

Du-te tu naibii! strigă el, fără să se întoarcă.

N-avea, bineînțeles, unde să se ducă. Eram blocați pe o insuliță. Îl puteam vedea – parcă era un personaj de desene animate care se agita pe fundalul întunecat al cerului. Voiam să strig: „Să nu îndrăznești să pleci de lângă mine!“, însă mi-am mușcat buzele. Încercam să mă liniștesc, să înțeleg toate acele gânduri furioase care-mi

treceau prin minte și să gândesc limpede. Oricum ai fi privit lucrurile, nu era de bine. M-am întors la locul unde ne așezaserăm tabăra și m-am întins pe-o parte, acoperindu-mă cu haina și înfășurându-mă în pătură.

Când închideam ochii, vedeam cadavre sau imagini: pe bătrânul acela zburând prin aer, bucăți rupte de un albastru-deschis împrăștiate pe jos, pe mama mea. Așa că i-am ținut deschiși, holbându-mă la acel model ciudat din fața mea pe care îl formau ramurile, nuielele și frunzele de la nivelul solului. Am urmărit cu privirea un fel de insectă care urca greoi pe tulpina unei plante, apoi se îndreptă legănându-se către capătul acesteia. Frunzulițele se îndoiau sub greutatea ei. Pielea a început să mă mănânce numai la gândul că tot felul de insecte și de păianjeni se vor cățăra pe mine în timpul nopții. Dumnezeule, zona rurală era dezgustătoare.

L-am auzit pe Spider ieșind din tufișuri. Acesta se trânti pe jos în apropiere și începu să scotocească prin saci. Își adusese și el o pătură, deoarece îl auzeam foindu-se în locul unde se așezase, încercând să-și găsească o poziție comodă. Începu din nou să scotocească, apoi se auzi un sunet metalic.

Mi-am zis: „N-am să vorbesc cu el, n-are decât să facă ce naiba vrea, nu-mi pasă", însă fiecare mușchi al corpului meu era încordat, atât eram de concentrată să-mi dau seama ce punea la cale. După o mică pauză, se auzi zgomotul inconfundabil al unei brichete aprinse, și în întuneric își făcu apariția o luminiță. Se auzi un sfârâit ușor când țigara i se aprinse, apoi trase fumul adânc în piept și oftă mulțumit.

Eu m-am ridicat în picioare, iar el îmi zise:

– Am știut eu că nu dormi. Vrei un fum?

Luminița din vârful țigării aprinse se mișcă înspre mine în momentul în care el întinse mâna. Eu am luat-o și am tras din ea. Fumul de țigară avea ceva reconfortant – era ceva normal, familiar, liniștitor.

Marfă, am zis eu, dar nu mă refeream la fumul de țigară, deși era bine-venit – mă simțeam doar bine că restabileam legătura.

Din câte îmi dădeam eu seama, nu ne puteam permite să rămânem certați.

Am fumat amândoi din țigară o vreme, fără să spunem prea multe, trăind doar clipa. Apoi Spider zise:

– Crezi că există fermieri negri?

– Habar n-am, nu cred. De ce?

– Îmi place locul ăsta. Îmi place să simt pământul sub picioare. Îmi place să privesc în zare.

Și toate astea după numai o zi de umblat peste niște câmpuri.

– Fii serios, Spider, asta n-are să se întâmple.

– De ce nu? Îți trebuie diplomă ca să fii fermier? Ai nevoie de vreo licență? E musai să fii alb?

– Habar n-am. Cred că îți trebuie bani. O grămadă de bani.

– Nu-i musai să cumpăr o fermă, doar să lucrez la una. Nu cred c-aș face cine știe ce carieră dacă aș lucra în continuare pentru Baz sau pentru cineva ca el. Nu vreau să fac lucrul ăsta. Trebuie să găsesc altceva. Vocea lui se înflăcără în întuneric. Acum am scăpat. *Noi am scăpat*. Nu vreau să mă mai întorc. Indiferent unde vom ajunge, vreau să încep o nouă viață. Nu vreau să-mi reiau vechile obiceiuri.

Cuvintele lui mă înduioșară. Vorbea din toată inima.

– Știi, Țicnitul a avut dreptate, continuă el.

– Nu cred asta!

Ba da, a avut dreptate. Cei ca noi au destinul pecetluit din prima clipă de viață: șomaj, inspecție, șantier, stradă. Nici un fel de viitor. Nu vreau să ajung așa.

Ai de gând să te întorci la școală, să-ți obții diploma? am întrebat neîncrezătoare.

– Nu, cred că e cam târziu pentru asta. Dar vreau să fac ceva. Vreau să fiu diferit. Nu vreau să fiu băiatul negru tipic o statistică.

Nodul pe care îl simțisem în stomac în timpul discursului său se transformă într-o durere fizică. Mi se rupea inima când îl auzeam vorbind despre viitor. Cum să stau și să ascult cuvintele unui băiat care mai avea de trăit doar o săptămână? Cuvintele lui erau adevărate, sugestive. Însă era mult prea târziu. Dacă numerele erau corecte. Dacă...

Era cât pe ce să îi divulg totul. Voiam să-i spun adevărul să-l împart cu el și poate să găsim o soluție să-i schimbăm soarta. Dar nu puteam face asta, nu? Nu le puteam spune oamenilor numerele,

cu excepția ticălosului ăluia de McNulty, iar el era prea prost ca să-și dea seama ce însemna. Am înghițit în sec, încercând să-mi stăpânesc emoțiile. Voiam să schimb subiectul, să umplu spațiile goale cu cuvinte.

– Cum de-ai ajuns să locuiești cu bunica ta? Te deranjează dacă te întreb?

Nu, frate. Nu-i nici un secret. Mama s-a cărat cu un tip când eram eu mic. Nici măcar nu mi-o mai amintesc. Nu cred c-am pierdut ceva am avut-o întotdeauna pe bunica mea.

E marfă bunica ta.

Da. O scorpie bătrână și smintită.

– Nu crezi c-ar trebui s-o suni? Să știe că ești bine?

– Nu, telefonul nu e o metodă sigură. Poate fi localizat, știi. Bunica o să fie bine. O să se descurce.

În minte îmi apăru imaginea ei rămânând în urma noastră pe marginea drumului oare să fi fost ieri după-amiază?

– Am auzit când i-ai povestit bunicii despre mama ta, zise Spider încet. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Nu-i vina ta.

– Știu, dar...

Poate e mai bine fără ea. Era... complicată.

Am rămas tăcută. Eram o mincinoasă și știam lucrul ăsta. Indiferent ce viață aș fi avut alături de ea, aș fi preferat-o pe aceea – măcar aș fi avut un cămin – decât viața de nomad pe care o avusesem de când murise ea. Copilul nimănui.

Am povestit ore în șir, cu mici pauze. Vocile noastre răsunau slab în acel spațiu deschis, însă atâta timp cât continuam să vorbim, fantomele și monștrii care ar fi putut sta la pândă în acea întindere întunecată risipită în toate direcțiile s-ar fi ținut departe de noi. Momentele de tăcere din conversația noastră deveneau din ce în ce mai lungi, pe măsură ce noi intram în acea stare de visare.

Cred că dormeam buștean când am fost trezită de un țipăt ascuțit și am tresărit. Am deschis ochii, dar nu era cine știe ce diferență: că îi țineam deschiși, că îi țineam închiși, afară era întuneric beznă.

Ai auzit? am întrebat eu în șoaptă.

– Mort să fi fost și tot ai fi auzit.

Indiferent ce-ar fi fost, se auzi din nou – un țipăt ascuțit care sfâșie noaptea. Atât de puternic răsuna, încât aveam impresia că ne înconjoară, că ne acoperă, că pătrunde în noi. Mă trezisem de-a binelea și eram prea speriată ca să mă pot mișca. Spider se mută mai aproape. Îl auzeam agitându-se pe frunzele căzute, îi simțeam mirosul.

Ce crezi că este? mă întrebă el în șoaptă, foarte aproape de urechea mea.

Nu știu.

Crezi că există vrăjitoare?

– Taci din gură!

Da, în clipa aceea credeam că există vrăjitoare și fantome, și vârcolaci, și alte creaturi care bântuie noaptea.

Se auzi un alt țipăt care îți îngheța sângele în vene, dar de data aceasta fu însoțit de vreo două strigăte puternice.

– E o bufniță, Jem. N-am mai auzit una până acum. Niște ticăloase gălăgioase, nu? Stai să găsesc o piatră sau ceva.

Începu să scotocească printre frunzele din jurul lui, apoi se ridică în picioare și azvârli ceva în copacii de deasupra noastră. Auzeam cum obiectul trece prin frunze și printre ramuri. Peste câteva secunde, țipătul se auzi din nou, însă devenea din ce în ce mai slab, deoarece bufnița își luase zborul în căutarea unui loc mai puțin periculos unde să se așeze.

Ești un fermier adevărat, nu-i așa? Cum azvârli tu cu pietre în bufnițe.

– Ai dreptate. Fermierii mereu trag cu pușca sau își asmut câinii asupra cuiva ca să îl rupă în bucăți. Bănuiesc că mi s-ar potrivi ca o mănușă.

Bufnița mai protesta, însă se afla undeva departe. Țipătul ei parcă ne amintea cât eram de singuri și cât de negru era spațiul care ne înconjura. În timp ce ciuleam urechea, am simțit cum mă împresoară frigul. Poate că vom supraviețui o noapte aici, dar trebuia să găsim un alt adăpost în ziua următoare.

Îmi sărise somnul de-a binelea și nu mai aveam cum să adorm. Stăteam întinsă, cu urechile ciulite, încercând să nu gândesc prea mult.

Am crezut că Spider dormea, dar, după o vreme, am simțit cum mâna lui se apropia de pătura în care eram învelită până o găsi pe a mea. Și am rămas întinși, mână în mână, așteptând ca lumina să se furișeze din nou pe cer. Eram amândoi treji când am auzit un alt sunet răsunând înăbușit prin văzduh   era un elicopter.

Capitolul 17

– Îl auzi? am întrebat.

Ce întrebare stupidă!

Mm.

– Crezi că e un simplu elicopter?

Știam eu de ce pusesem această întrebare – dacă era un simplu elicopter care transporta pe cineva undeva, din punctul A în punctul B.

Habar n-am.

Se ridică de lângă mine și se târî prin tufișuri. Era încă întuneric, însă cerul căpătase o culoare albăstruie în locul de unde veniserăm ieri. De-acolo răsuna și acel sunet.

Planează deasupra locului acela, Jem. Are și un proiector. Mai văd și alte luminițe. L-am auzit revenind târâș pe burtă. Când ajunse lângă mine, începu să adune păturile. Haide, Jem. Trebuie s-o luăm la picior. Se pare că sunt pe urmele noastre.

E întuneric, Spider. Nu avem lanternă, ai uitat?

Trebuie să ne descurcăm cum putem. Oricum, e mai bine să înaintăm pe întuneric.

Da, dar...

Eram pe punctul să-i amintesc de noroi, de gardurile vii, de sârma ghimpată, când un alt sunet mă făcu să tac. Era lătratul unui câine. Se auzea undeva departe, în urma noastră. Lumini, elicoptere, câini. Simțeam că mi se face rău. Aceasta era o vânătoare de oameni în toată regula. Am tăcut din gură și am început să-mi adun lucrurile.

Am ieșit din crâng, coborând apoi dealul. Nu vedeam nimic în fața noastră, iar pământul era atât de tare, încât ne împleticeam și

ne împiedicam întruna. Am călcat cu piciorul drept într-o groapă, dezechilibrându-mă. Am scăpat bagajele din mână și mi-am agitat brațele în aer, pe întuneric, încercând să-mi recâștig echilibrul. Am dat cu mâna dreaptă de ceva de care să mă țin, însă mi-a scăpat din mână și am căzut în față. Ceva mi-a brăzdat fața în momentul în care am căzut. Am început să înjur.

Unde ești? se auzi vocea lui Spider prin întuneric.

– Aici! Nu știu unde naiba sunt!

Nu te mișca. Vin la tine.

Ajunse lângă mine, mai întâi ca o umbră prin noapte. Pe măsură ce se apropie, am reușit să-i disting chipul pe care era întipărită o expresie de îngrijorare.

– Dumnezeule, Jem, ai căzut pe o sârmă ghimpată. Stai...

Își întinse mâinile și mă ajută să mă ridic în picioare. Eu am inspirat adânc și am mai tras niște înjurături în timp ce el apăsa pe rana de la mâna mea dreaptă.

Ai vreo batistă sau altceva? mă întrebă el.

Am căutat în buzunar și am dat peste un șervețel mai vechi. El îl luă și îmi șterse ușor fața. Mă durea îngrozitor. Și durerea din mână era sfâșietoare. Spider scotoci printr-un sac, scoase unul dintre tricourile sale și rupse o fâșie din el. O înfășură în jurul mâinii mele și făcu un nod. Încerca să țină din nou lucrurile sub control, se străduia, dar în tot acest timp încrederea mea începea să scadă.

– Suntem terminați, Spider, nu-i așa?

Ce vrei să spui?

– Că o să pună mâna pe noi azi. Și-acum e și mai grav. Câinii o să simtă miros de sânge, nu?

Habar n-am. Cred că rechinii simt sângele. Oricum suntem în avantaj și ne aflăm pe malul celălalt al râului. Nu trebuie decât să mergem mai departe până găsim o ascunzătoare. Cred că trebuie să găsim o clădire și să intrăm ca să nu ne repereze elicopterul. Folosesc aparaturile alea, nu? Care te reperează după căldura corpului, dar nu cred că te găsesc și în clădiri. Poftim – îmi ridică bagajele de jos. Eu le iau pe-astea. Ești în stare să mai mergi puțin?

– Da, cred că da.

El a luat-o înainte, iar eu m-am ținut aproape de el de data asta. Nu s-a făcut lumină decât foarte târziu, deoarece era înnorat. Am aruncat o privire în urma mea, însă nu vedeam nimic din cauza vârfului de deal. Era o tâmpenie, oricum. Chiar voiam neapărat să-i văd pe oamenii care se aflau pe urmele noastre? L-am ajuns din urmă pe Spider şi am continuat să traversăm anevoie câmpul.

Dacă în ziua precedentă mă simțisem expusă, acum sentimentul era și mai apăsător. Dacă elicopterul ne ajungea din urmă înainte ca noi să găsim o ascunzătoare, eram terminați. Simțeam cum mi se ridică părul pe ceafă numai dacă îmi imaginam că aud huruitul elicopterului, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Am mers încontinuu toată dimineața, transpirând sub hainele noastre groase, cu toate că afară era frig. N-am scos un cuvânt – nu mai aveam nimic de spus. Am trecut pe lângă nişte ferme, însă clădirile erau una lângă cealaltă: casa, hambarele și şoproanele. Nu îți lua prea mult timp să le cercetezi pe toate. Aveam nevoie de ceva mai îndepărtat.

Ne-a luat câteva ceasuri să găsim un hambar. Se afla într-un colț al câmpului şi era făcut din metal: avea console lungi, un acoperiş din tablă ondulată și nu avea pereți. Era izolat și, în afară de un crâng mic, nu mai era nici o casă pe o rază de câțiva kilometri. De-a lungul a două laturi ale hambarului erau clădite baloturi de fân, ca niște pereți din cărămidă galbenă. Odată ce ne-am apropiat, am mai zărit ceva sub el: un țarc dărăpănat care împrejmuia nişte vaci. Acestea îşi ridicară capetele fornăind în momentul în care ne-am apropiat de țarc. Nu mai văzusem niciodată o vacă în carne și oase, doar la televizor, şi pe bune vă spun, erau enorme.

– Nici să nu te gândești, i-am zis lui Spider. Nu aici. Nu împreună cu arătările astea.

– Sunt împrejmuite, zise el neîncrezător.

Îmi dădeam seama că era la fel de prudent ca și mine.

Da, dar uită-te la gard. Este legat doar cu sfoară.

Vacile ne priveau în continuare de parcă ar fi aşteptat ceva. Apoi brusc una dintre ele parcă înnebuni. Se izbi de vecina ei, făcându-le şi pe celelalte să se agite. Se împrăștiară, apoi se regrupară la loc.

Atâta mi-a trebuit.

– Nu putem rămâne aici. O să ne calce în picioare.

Dar nu avem altă soluție, nu, Jem? Cel puțin o să avem un acoperiș deasupra capului. Uite, dacă vor ieși din țarc, o să ne urcăm pe baloturile de fân, bine? Vacile nu se pot cățăra, nu?

Habar n-am.

Ne-am așezat pe un balot de fân și ne-am uitat la animale. Vreo două se holbau la noi, dar majoritatea dintre ele începură din nou să mestece fân. Fără a se opri din mestecat, una dintre ele își ridică coada și un șuvoi de lichid maro țâșni de sub aceasta. Nu mai văzusem niciodată ceva mai dezgustător. Mi-am dus din instinct mâna la gură, simțind că mi se face greață. Am privit în altă parte, însă Spider se holba cu gura căscată, complet fascinat.

– Asta-i o vacă bolnavă, zise el, neluându-și ochii de la animal. Ori e asta, ori cineva i-a dat să mănânce *curry*. Data trecută când am mâncat *curry*, să te ții bine...

– Taci! am reușit eu să spun înainte să simt un nou val de greață.

Adunată de spate, m-am ridicat în picioare și am ieșit împleticindu-mă din hambar. M-am îndepărtat vreo câțiva metri și m-am aplecat, sprijinindu-mi mâinile de picioare și încercând să mă liniștesc. Am tras adânc aer în piept ca să înlătur senzația de greață. După câteva minute, am auzit pașii lui Spider care se apropia de mine.

Ești bine?

– Nu.

Își așeză mâna pe umărul meu. O ținu nemișcată o vreme, apoi începu să mă mângâie, încercând să mă liniștească. M-am concentrat asupra mișcărilor mâinii sale și, încetul cu încetul, am început să mă relaxez. Cu toate că mă simțeam mai bine, am rămas în continuare aplecată, deoarece nu voiam să-și ia mâna de pe mine. Nu mă dădeam eu în vânt după apropierea fizică, însă atingerea lui era liniștitoare, caldă. Când m-am îndreptat, Spider stătea nemișcat, însă nu se uita la mine, ci privea în depărtare. Își luă mâna de pe spatele meu. Vântul, care se întețise, mătura câmpurile.

– Ești mai bine? mă întrebă, fără să se uite la mine.

– Nu, adică, da.

Voiam să-i mulțumesc pentru că mă liniștise, pentru că mă făcuse să mă simt mai bine, însă ar fi fost un moment prea siropos. În schimb, mi-am îndreptat și eu privirea în direcția înspre care se uita el, adică înspre locul de unde veniserăm.

– Cât timp crezi că mai avem înainte să ne prindă?

– Nu știu. Nu mai aud elicopterul.

Am rămas tăcuți o vreme, încercând să auzim acel huruit greoi al elicopterului. Poate din cauza vântului care se întețea, acel sunet nu se mai auzea. Am început să tremur, iar Spider mă cuprinse pe după umeri.

Haide! Ar fi bine să găsim cea mai bună ascunzătoare. Trebuie să ne ascundem undeva în spate, dincolo de fân.

Spider intră din nou în acțiune. Ăsta da om hotărât – arunca baloturile de fân unul peste celălalt, dându-mi și mie instrucțiuni. Făcea un fel de tunel; acum dispărea înăuntru, târându-se în patru labe, acum apărea din nou cu spatele și apuca un alt balot. În cele din urmă își făcu apariția cu capul înainte și cu un zâmbet idiot întipărit pe față.

Hai, intră! Cred că mă strâmbasem, căci îmi zise: E în regulă. Haide odată, dacă nu, vin și te trag după mine.

M-am lăsat în patru labe, am aruncat o privire înăuntru și am început să mă târăsc. Am simțit o durere în palmă când m-am așezat pe jos, așa că m-am sprijinit doar pe vârful degetelor de la mâna dreaptă și m-am târât cum am putut mai bine. Era destul de întuneric în interior, dar nu era beznă, iar tunelul nu era așa de lung. După vreo cinci metri sau mai mult, tunelul dădea într-o încăpere mică, închisă, care semăna cu o peșteră. Era spațiu cât să stăm unul lângă altul. Nu îl puteam vedea prea bine, însă îi simțeam mirosul. Efortul pe care îl depusese pentru a muta baloturile de fân, lungul drum parcurs și faptul că nu se mai spălase Dumnezeu știe de când – cu excepția băii pe care o făcuse în râul plin de noroi – toate acestea făcuseră ca putoarea lui normală să atingă proporții olimpice.

– Ce zici? Marfă, nu? Nu mai trebuie decât să tragem un alt balot peste intrare și suntem aranjați. Vrei să vezi cât e de simplu?

Gândul de a rămâne închisă acolo cu el era prea mult pentru mine. Am luat-o înapoi târâș prin tunel.

Nu, e în regulă. Putem face asta mai târziu, dacă va fi nevoie.

Când am ieșit din nou în hambar, am tras adânc aer în piept. Până şi mirosul urât al balegii de vacă era mai plăcut decât duhoarea pe care o emana Spider.

Spider ieşi în patru labe din tunel, semănând cu un câine fericit care tocmai căpătase un os. Nu voiam să-i stric buna dispoziție, însă mă durea mâna și eram obosită şi speriată. Dar cred că i-am spus ce aveam pe suflet fără să gândesc înainte.

– Spider, dacă ne găsesc, suntem terminați, nu?

Expresia de pe chipul lui se schimbă brusc, de parcă cineva i-ar fi dat o veste proastă. Iar eu mă uram pentru asta.

Mda, Jem. Dacă ne găsesc, suntem terminați. Vom fi ca nişte șoareci prinși în capcană. Se ridică în picioare şi veni şi se aşeză pe un balot de fân lângă mine. Se lăsă în față, sprijinindu-şi brațele de picioare şi plecându-şi capul în pământ. Vocea lui era joasă, gravă. N-o să mă las uşor, Jem. O să mă lupt cu ei. Asta am să fac.

Ştiam că are la el un cuțit. Și, după felul în care vorbea, eram sigură că avea de gând să-l folosească.

Simțeam cum îmi pulsează prin vene adrenalina.

– N-are rost, Spider. Dacă ne vor încolți, ar trebui să ne predăm. Ce dovezi au împotriva noastră, în fond? N-am făcut nimic la *Ochiul Londrei*. Nu ne pot pune în cârcă cele întâmplate acolo. Am furat niște bani, dar mă îndoiesc că cineva i-a dat dispăruți. Am furat două maşini. Mare scofală! Dar dacă o să te iei la bătaie şi îl vei tăia pe vreunul dintre ei, asta e altceva. O să îți aducă toate acuzațiile posibile.

Jem, indiferent ce se va întâmpla, o să mă aresteze. Tu s-ar putea să scapi doar nu tu ai furat mașinile, nu? Și chiar dacă ai provocat incidentul cu cuțitul la şcoală, o să fie mai indulgenți cu tine, o fată albă și firavă, susținută de Karen și de către cei de la Serviciul de Asistență Socială şi care nu are antecedente. Dar mie nu trebuie decât să-mi arunce o privire – gândește-te. Mă încadrez în tipar infractorul juvenil tipic. Nici nu vor sta pe gânduri, mă vor băga la răcoare pentru câteva luni, poate chiar un an. Uitat de sistem. Îşi trecu mâinile prin păr. Nu pot să-i las, Jem. Nu vreau să ajung dincolo de gratii. Nu vreau să fiu un puştan pe care îl aruncă deoparte. Lovi cu pumnul în balotul de fân. Îl mai văzusem făcând

scandal, ştiam că putea deveni agresiv, însă când m-am uitat la el, chipul îi era schimonosit de parcă era pe punctul de a plânge. Era furios, e drept, dar era și speriat. Nu pot să-i las, Jem. Prefer să lupt și să mor.

– Nu vorbi așa, prietene. Să nu mai vorbești așa niciodată.

Şi, în tot acest timp, mă gândeam: „Oare așa își va găsi sfârşitul?" Mi-am așezat mâna pe spatele lui şi am început să-l mângâi, aşa cum făcuse şi el cu mine. Era atât de slab, încât îi simțeam fiecare vertebră a coloanei lui noduroase ieşindu-i în relief prin haine.

Trase adânc aer pe nas și și-l șterse cu mâneca. Apoi se ridică în picioare şi mă privi fix în ochi.

– O să fie azi, Jem?

M-am holbat la el, prefăcându-mă că nu ştiam ce voia să spună.

Ce?

– O să fie azi sfârșitul meu? Tu știi, nu-i așa? O să ne găsească? O să mă împuşte așa cum au făcut cu tipul ăla de la metrou?

Simțeam cum lacrimile îmi împânzeau ochii.

– Nu mă întreba, Spider. Știi bine că nu pot să-ți spun.

Oh, Dumnezeule! zise el în şoaptă. Îşi duse mâinile la gură, ca şi când s-ar fi rugat. De-abia respira, iar ochii i se mișcau repede în orbite. Puteam citi panica în ei. Mi se rupea inima să îl văd în halul acela. Nu îl mai puteam lăsa să se chinuiască, așa că mi-am încălcat regulile.

N-o să se întâmple azi, am zis eu încet. Înțelegi, Spider? N-o să se întâmple azi.

Îşi lăsă mâinile să-i cadă şi se uită la mine. Ochii îi erau roșii.

– Mulțumesc, zise el, încuviințând din cap. Nu trebuia să te întreb, dar n-am s-o mai fac. Promit.

Parc-ar fi fost un băiețel, atât de serios şi de solemn rostise promisiunea.

Am vrut să-l îmbrățișez și să-i spun că totul va fi bine. Dintr-odată, gândul mă purtă la Val, femeia care îl liniştise astfel atunci când era mic. Cuvintele pe care mi le spusese ea - oare trecuseră doar două zile? – îmi răsunară în urechi: „Ai mare grijă de el, Jem. Protejează-l". Era deja prea mult pentru mine – mă implicasem prea mult.

Ședeam cocoțați pe niște baloturi de fân și mâncam ce ne mai rămăsese din merinde. Mă întorsesem cu spatele la vaci ca să nu îmi taie pofta de mâncare. Am împărțit ultima pungă de chipsuri și-am mâncat fiecare câte o tabletă de ciocolată, apoi am luat o înghițitură de cola. Mestecam încet, încercând să facem un festin din aproape nimic. În momentul în care am înghițit și ultimele resturi, am știut amândoi. Nu mai aveam mâncare. Deloc. Nu mai aveam de unde alege. A doua zi trebuia să ne ocupăm de problemă. Nu exista altă cale.

După ce-am terminat de mâncat, ne-am trezit din nou că nu mai aveam ce face. Am sporovăit o vreme, dar nu prea erau multe de zis. Știam amândoi că ne aflam în încurcătură și eram copleșiți. După o vreme, ne-am târât până la peștera făcută de Spider, ne-am întins păturile și ne-am ghemuit, la o oarecare distanță unul de celălalt.

Se făcuse întuneric de-a binelea, deși era doar ora cinci. Am stat întinși o vreme, povestind și ascultând vacile. Dacă nu te gândeai cât erau de dezgustătoare, cât erau de mari, mugetul pe care-l scoteau era chiar liniștitor; le puteam auzi fornăind pe nările lor mari și păroase, mișcându-se prin fân și rumegând necontenit. De fiecare dată când una dintre ele trăgea un vânt, Spider izbucnea în râs. Unii oameni sunt ușor de mulțumit.

Nu știu cât timp am stat așa, întinși. Nu-mi găseam nicicum locul. Baloturile erau cam tari, iar paiele de fân mă zgâriau chiar și prin pătură. Pielea, nespălată de două zile, mă mânca îngrozitor, la fel și scalpul. Mă simțeam lipicioasă, era îngrozitor.

– Mi-ar prinde bine o baie sau măcar un duș, am zis tot fâțâindu-mă în încercarea de a mă freca cu spatele de fânul de sub mine.

– Pe mine nu mă deranjează, zise Spider.

– Evident.

Ce vrei să spui? mă întrebă.

Puți, Spider. Nu te supăra, amice, dar așa e. Și eu put acum și nu-mi place.

În timp ce vorbeam, auzirăm un zgomot de fond. Într-un moment de liniște, am auzit răpăieli pe acoperișul de tablă. Ploua. Zgomotul era incredibil apa lovindu-se de metal. Am ieșit în

patru labe din tunel şi m-am aşezat pe un balot de fân. Mi-am scos bluza şi mi-am desfăcut nasturii de la blugi.

– Ce faci?! exclamă Spider, care ieşise din tunel în urma mea.

Blugii mi se prinseră în tenişi. Am tras de şireturi.

– Mă duc să mă spăl. Haide şi tu afară!

Am rămas în sutien, în chiloţi şi în picioarele goale.

Am fugit afară. Ploua cu găleata. Simţeam cum stropii mari de ploaie care cădeau pe pământ îmi împroşcau cu noroi şi mizerie picioarele. Nu-mi păsa. Ploaia era minunată. Simţeam înţepături proaspete şi reci ca gheaţa pe pielea goală. Mi-am ridicat ochii către cer şi mi-am trecut mâinile peste faţă şi peste părul tuns foarte scurt. Mâncărimea începea să dispară. Mi-am frecat pielea cu apa de ploaie, apoi mi-am ridicat din nou faţa către cer şi, cu gura deschisă, încercam să prind stropii de ploaie pe limbă.

M-am uitat înspre şopron. Îl puteam vedea pe Spider în umbră, rezemat de una dintre consolele de metal, zâmbind şi clătinând din cap.

– Ai înnebunit, frate! strigă el. Chiar ai înnebunit.

– Nu, i-am răspuns eu. E minunat! Hai şi tu aici!

Nu prea cred. Nu fac asta, frate. M-am udat destul ieri.

Am fugit la el şi am izbucnit în râs când am alunecat în noroi şi era să cad peste el. El s-a dat în spate, însă eu l-am apucat de braţ, apoi l-am luat de mâini şi l-am tras afară. Odată ce începu să se ude, el cedă, se dezbrăcă şi îşi aruncă hainele în hambar.

Nu-mi vine să cred că facem asta. E o nebunie!

Am ieşit din nou în fugă afară şi am început să mă învârt cu braţele deschise, devenind una cu întunericul şi cu ploaia. Doar în chiloţi, Spider înaintă tiptil înspre mine, încovoiat, cu stomacul supt, încercând să-şi apere corpul de frig. Era atât de slab! I se vedeau muşchii şi asta nu pentru că era dezbrăcat, ci pentru că nu avea pic de grăsime care să-i ascundă. Stătea în ploaie, cu braţele încrucişate. Nu voia să mă privească în ochi. Nu era o fire timidă, ba dimpotrivă, exalta de veselie, însă acum stătea acolo, nemişcat şi ruşinat.

- E al naibii de frig! strigă el.

Eu am râs.

Te înviorează!

– Pare-ar fi niște ace!

Freacă-ți pielea, ca să pătrundă apa. E în regulă.

Își frecă brațul, apoi umărul.

– Ah, da, ai dreptate.

Începea să-i placă. Își trecu mâinile prin păr, își ridică fața către cer, cum făcusem și eu, și închise ochii. Scoase un strigăt de bucurie. L-am privit cum își îndepărta apa de pe față, de pe umeri și de pe piept. Brusc mi-am dat seama. Era frumos.

Am simțit că mă înroșesc din cauza revelației. Parcă îl vedeam pentru prima oară, dincolo de aparențe, dincolo de agitație, de obiceiul de a înjura, de firea agresivă, de stângăcia lui.

Mi-am dat seama că se uita la mine.

Ce-i? mă întrebă.

Nimic.

– Ți-e frig?

– Nu, sunt bine.

– Trebuie să te miști în continuare, altfel o să îngheți!

Brusc, începu să-și ia elan și să sară ca un nebun. Eu m-am alăturat lui dansam și săream, râdeam în hohote. El îmi luă mâna și mă învârti, apoi mă trase înspre el și își puse brațul în jurul taliei mele, apoi am început să valsăm ca doi nebuni. Și, în tot acest timp, ploaia cădea în jurul nostru. Era cel mai nebunatic lucru.

Cineva acolo, sus, te iubește! îmi strigă el la ureche.

Ce vrei să spui?

– Păi, ți-a trimis un duș tocmai când aveai nevoie de el, nu?

– E doar ploaie. Nu-i nimeni acolo, sus.

– De unde știi?

Păi, nimeni nu a avut grijă de mine în acești cincisprezece ani, de ce ar începe acum?

Se opri din dans, însă își ținea în continuare brațul în jurul meu.

– O să am întotdeauna grijă de tine, zise el.

Cuvintele lui mă loviră din plin. Am simțit un nod în stomac. În tot acest timp, simțeam cum mă pișcau ochii. Pentru băiatul acesta nu exista „întotdeauna". Mi-am întors capul ca să nu-mi vadă lacrimile.

– Vorbesc serios, Jem.

Știu, am zis eu, cu vocea tremurândă.

Își ridică mâna și mă prinse de bărbie, apoi îmi întoarse ușor capul. Nu aveam aceeași înălțime, astfel încât ochii mei se aflau la nivelul pieptului său.

El îmi înclină capul într-o parte și se aplecă înspre mine.

N-am avut timp decât să-mi zic: „Nu-mi vine să cred", înainte ca buzele lui să se unească ușor cu ale mele. Mi-am închis ochii. Buzele lui se mișcară încet, iar nasul lui se frecă ușor de al meu. Când se desprinse de mine, deveni din nou o figură familiară, trăsăturile lui semănând cu ale lui Spider, cel pe care îl cunoșteam. Se încruntă, îmi dădu drumul și își ridică ambele mâini.

– Îmi pare rău, zise el. Scuze.

– Nu, am zis eu repede. Să nu-ți pară rău.

Mi-am ridicat mâinile și mi le-am petrecut pe după gâtul lui, trăgându-l spre mine și sărutându-l din nou. Ne-am lăsat învăluiți de moment, explorând încet fiecare trăsătură pe care o cunoșteam atât de bine. Stăteam în ploaie, pe întuneric, într-o dimensiune complet diferită.

Capitolul 18

M-am întins pe pătură, acoperindu-mi din instinct sânii cu mâinile. El încerca să mi-i atingă, să mi-i sărute. Știam că brațele mele îl țineau la distanță. Nu-mi doream asta, însă îmi era foarte greu. Dacă tot aveam de gând să o facem, mi-am zis, trebuia să am încredere în el, să-l las. Mi-am ridicat brațele deasupra capului, astfel încât mâinile mele se odihneau pe fânul din spatele meu. Era un act consimțit – mă deschideam în fața lui. El reacționă înflăcărat şi începu să sărute, să muște, să sugă. Era minunat, dar şi şocant. O senzație atât de nouă şi de ciudată, încât m-am trezit că începeam să mă desprind de scenă. Devenisem un observator. Absurditatea faptului că ne aflam goi într-un hambar urât mirositor, senzațiile ciudate pe care le simțeam pe piele și în interiorul meu, toată acea tensiune mă făcură să chicotesc.

Spider se opri şi se uită la mine. Expresia de pe chipul lui era extrem de serioasă nu-l mai văzusem niciodată atât de serios.

Râzi.

– Nu-i adevărat.

Însă nu îmi puteam înăbuși râsul nervos.

– Am făcut ceva greșit?

– Nu, bineînțeles că nu. Numai că... nu sunt obișnuită cu așa ceva. Îmi pare rău.

Am încetat să mai râd când mi-am dat seama cât era de rănit.

E în regulă, am zis. N-am mai făcut-o până acum. Am emoții. E în regulă. Vino aici!

Mai aveam puțin şi începeam să plâng, copleşită fiind de toate acele trăiri. L-am tras înspre mine și l-am sărutat, încurajându-l

să-mi răspundă la sărut. Era mai bine când ne sărutam. Sărutul nostru moale și umed ne-a făcut să ne relaxăm. M-am regăsit. Eram din nou împreună.

El mă mângâia cu degetele-i tremurânde. Am bâjbâit prin întuneric, apoi am făcut-o. Chiar am făcut-o – acolo, pe pătura aspră, înconjurați de praful de fân și de mirosul vacilor care ne umplea nările. Se poate ca baloturile de fân de sub noi să se fi mișcat puțin, însă pământul rămase pe loc. A fost ciudat, un act mecanic care se termină într-un minut sau două. N-avea rost să-mi fac griji. Însă după aceea, totul se schimbă. Nu pentru că făcusem sex, ci din cauza apropierii, a intimității. Ne-am acoperit până la gât cu păturile și cu hanoracul verde și-am rămas îmbrățișați. Ploaia îndepărtase mirosul rânced al trupului său. Când m-am cuibărit la pieptul lui, nu mai percepeam decât un miros plăcut de mosc.

– Ai mai făcut-o? l-am întrebat.

Da, bineînțeles. De o grămadă de ori. Era limpede că mințea. De fapt, o singură dată. N-am zis nimic. Bine, acum a fost pentru prima dată. Cu tine.

Am zâmbit și m-am lipit de el.

Chiar și după acel moment, Spider era plin de energie, iar mâinile îi erau neastâmpărate. Își trecea degetele prin părul meu, tuns foarte scurt, în timp ce cu mâna cealaltă îmi mângâia brațul, abdomenul, partea laterală a corpului. Se rostogoli peste mine, astfel încât ne aflam acum față în față și urmări ușor cu degetul linia chipului meu.

– E ciudat, dar semeni mai mult cu o fată acum că ai părul scurt. Îți pot vedea chipul. Îmi sărută fruntea, nasul, bărbia. Chipul tău frumos.

Nimeni nu-mi mai spusese că am un chip frumos. De altfel sunt sigură că nimeni nu observase acest lucru.

Parcă ți-am spus să nu-mi mai faci niciodată complimente.

El pufni.

– Ah, da, ți-am promis, nu? Acum nu se mai pune.

– De ce nu? Promisiunea e promisiune, nu?

– Mda, dar asta a fost înainte să mă îndrăgostesc de tine.

Era prea mult, prea neaşteptat. Am reacționat cum făceam de obicei. Am spus ceea ce spuneam mereu.

– Dă-mi pace!

Bine, las-o baltă!

Durerea lui era atât de intensă, încât devenise fizică. Se adunau norii deasupra noastră.

Vai, Dumnezeule, ce făcusem?

– Îmi pare rău. Nu ştiu cum să mă comport.

– E în regulă, Jem.

Însă se desprinse din îmbrățișare și se îndepărtă de mine.

– Nu, nu este în regulă. Sunt o idioată.

Dacă i-aş fi răspuns şi eu la fel, atunci şi acolo, dacă i-aş fi spus că îl iubeam. Dacă... dacă... dacă.

Fără căldura trupului său, pătura părea inutilă, iar frigul pe care îl simțeam la mâini și la picioare mă împresură în curând, făcându-mă să nu mă mai pot opri din tremurat. M-am ridicat şi am început să bâjbâi după haine, blestemând că nu aveam o lanternă. M-am îmbrăcat cu ce-am apucat, fără sutien sau chiloți. M-am încălțat cu o şosetă, care părea a fi a lui Spider, apoi mi-am tras pe mine un pulover şi blugii; în rest, trebuia să aştept până se făcea ziuă. La câțiva metri mai încolo, Spider făcea la fel. Simțeam că ceva se rupsese între noi. Distrusesem totul cu gura mea mare.

M-am ghemuit, dar, în ciuda faptului că eram îmbrăcată, tot îmi era frig. Dacă stai să te gândeşti mai bine, când dansezi prin ploaie dezbrăcat în decembrie și apoi te tăvălești într-un hambar în fundul gol, are să ți se facă frig, nu? Bănuiesc că nici senzația de foame nu mă ajuta prea mult. Îl auzeam pe Spider foindu-se după ce se întinsese la loc. Oftă. Se poate să fi fost doar respirația lui, însă eu simțeam frustrarea, furia, tristețea în acel oftat. Voiam să mă apropii de el, însă îmi era teamă că mă va respinge.

Era tăcut. Afară, până și vacile erau mai liniştite. Se aşezaseră în fân şi în propria mizerie, rumegând leneş şi respirând. Îmi era prea frig să adorm şi nici măcar nu avea rost să încerc din cauza acelui zid de tăcere care se lăsase între noi. Aveam nevoie de el.

– Ești treaz? l-am întrebat în șoaptă, vocea mea pierzându-se în bezna în care era învăluit acel hambar enorm.

Da.

Îngheț de frig.

– Știu. Și eu. Un moment lung de tăcere, după care spuse: Vino lângă mine.

M-am apropiat, iar el s-a întors către mine. Mă cuprinse cu brațul său lung de după umeri, iar eu m-am cuibărit la pieptul lui.

Îmi pare rău, i-am zis. Pentru mai devreme.

– E în regulă, Jem, taci. Am și uitat.

– Da, dar... nu am vorbit serios. N-am vrut să te rănesc.

Știu. E în regulă. Ne-am împăcat. A fost doar o ceartă între iubiți, nu?

Îmi sărută vârful nasului, apoi buzele și, brusc, lucrurile intrară pe făgașul lor normal.

Și, cum stăteam așa, îmbrățișați, eu trecându-mi degetele prin părul lui cârlionțat, mi-am zis: „Iubiți, da, suntem iubiți acum". Am tras amândoi aer în piept și am rămas îmbrățișați. Mâinile îmi erau încă reci, iar el mi le luă, le vârî pe sub bluza lui și le lipi de pieptul său ca să le încălzească.

– N-ar fi frumos să o putem lua de la capăt? am întrebat. Am senzația că viața mea a fost dată peste cap înainte să fi apucat s-o trăiesc așa cum trebuie.

– Mie-mi spui? Se întoarse în așa fel încât să fim față în față, iar eu mi-am petrecut brațele în jurul lui. Dar noi *chiar* am luat-o de la capăt, Jem. Dacă nu te-aș fi întâlnit, probabil pentru mine ar fi fost doar droguri, pastile, marijuana și heroină. Închisoare. Centre de dezintoxicare. Așa mi-aș fi trăit viața, însă tu m-ai salvat. De-acum înainte viața va fi altfel pentru noi.

Mi-am înfipt unghiile în spatele lui. Simțeam cum mi se umplu ochii de lacrimi.

Au! Ce te-a apucat? Vrei să mă însemni?

Nu, doar te îmbrățișez puternic.

El mă strânse la pieptul lui. Ne înfierbântaserăm din nou și am făcut dragoste, încet și tandru. De data asta nu am stat nemișcată, ci m-am implicat cu adevărat: mă mișcam, îl sărutam, îl mângâiam, gemeam. Parcă eram o altă persoană și totuși eram eu. Eram eu, cea

adevărată, iar Spider era singurul care mă descoperise, care mă vedea așa cum eram eu în realitate. Și eu îl descopeream pe el. Era frumos.

După aceea, m-am cuibărit în brațele lui, iar mâna mea se odihnea pe pieptul lui. El rămase nemișcat, fără să se mai agite sau să tremure. Eram amândoi împăcați și liniștiți, iar eu am adormit simțindu-i răsuflarea caldă pe fața mea. Inimile noastre băteau la unison.

Capitolul 19

Începeam să mă trezesc ușor, dar nu-mi dădeam bine seama dacă era realitate sau vis. Auzeam mugetele înfundate ale vacilor care parcă vorbeau între ele. Nările îmi erau pline de miros de pământ amestecat cu balegă   un miros de animal și plante. Eram ghemuită pe-o parte, ca de obicei, însă simțeam căldură în spate, emanată de ceva care era lipit de mine. Mă simțeam în siguranță. Mi-am deschis ochii. Eram cu fața către un balot de fân. Mi-am coborât privirea și-am văzut brațul lui Spider, care se odihnea peste talia mea. Era și el întins pe o parte, lipit de trupul meu.

Se iveau zorile. Vacile începeau să se ridice în picioare, împrăștiind fânul în jurul lor – cred că acest zgomot mă deșteptase. Mi-am vârât mâna sub brațul lui Spider și m-am cuibărit mai bine. Această mișcare ușoară îl trezi. Îmi adulmecă creștetul capului și mi-l sărută.

– Ar fi bine să ne ridicăm, e dimineață, am zis eu în șoaptă.

Spider mormăi.

Bine, zise el. Încă cinci minute.

Am rămas îmbrățișați o vreme. Eram trează de-a binelea și mă gândeam la noaptea precedentă. Fusese aievea? Eram schimbată? Spider adormi la loc. Îmi dădeam seama deoarece brațul lui era greu, iar respirația lui grea și egală îmi mângâia creștetul capului.

Începeam să-mi fac griji că vom fi descoperiți. Cu siguranță va veni cineva să verifice soarta vacilor. Doar nu aveau să le lase nesupravegheate zile în șir, nu? M-am învârtit sub brațul lui și-am început să-l mângâi pe piept ca să-l trezesc.

Haide, trebuie să plecăm.

Își deschise încet ochii.

– Unde-i graba?

Trebuie să plecăm de-aici, se face ziuă.

M-am desprins din brațele lui și m-am ridicat în picioare. Hainele erau împrăștiate peste tot, șosetele azvârlite pe pământul murdar. Într-adevăr, totul fusese aievea.

Mi-am strâns hainele de pe jos, străduindu-mă să le curăț de mizerie. Apoi m-am dezbrăcat, doar ca să mă îmbrac la loc, așa cum trebuia. Eram mult mai timidă în lumina acelei zile friguroase, așa că m-am grăbit să trag pe mine un tricou. Apoi m-am chinuit să îmi pun sutienul.

De ce faci asta? mă întrebă el cu vocea somnoroasă. Te-am văzut deja dezbrăcată. N-are rost să te acoperi.

– Știu, am răspuns eu, numai că mi-e frig. Haide, ridică-te. Poftim... Mi-am scos șoseta lui pe care o purtasem până atunci, am mototolit-o și i-am aruncat-o.

Bine, bine.

Odată îmbrăcați, nu ne mai rămânea altceva de făcut decât să pornim la drum. N-aveam nimic de mâncare, nici măcar de băut. Vacile se aliniaseră de-a lungul gardului și ne priveau curioase, aburii ieșindu-le pe nări din cauza aerului rece al acelei dimineți. Am vârât păturile în saci și-am plecat. Era evident ce urma să facem în acea zi trebuia să găsim o urmă de civilizație – așa că am luat-o pe cărăruia care ducea către drumul principal. Spider ducea sacii de plastic. Înainte să pornim la drum, luă cei doi saci într-o mână și cu cealaltă, rămasă liberă, o apucă ușor pe a mea. Mergeam alături, mână în mână, fără a rosti un cuvânt. Când cărarea se îngusta, el o lua ușor înainte, însă nu mă lăsa de mână și ne continuam drumul astfel, eu cu mâna întinsă în față, el cu mâna întinsă în spate. Părea desuet că începuserăm să ne comportăm ca doi iubiți, nu? Însă nu era așa. Eram doar împreună. La propriu.

Mergeam de-a lungul drumului, făcând autostopul de fiecare dată când trecea vreo mașină pe lângă noi. Ajunseserăm într-un loc unde riscam să fim descoperiți. Nu oprise nici o mașină. Treceau cu toatele în viteză pe drumul acela de țară de parcă ar fi fost la o întrecere de mașini, evitându-ne când ne observau. Vreo doi șoferi

ne claxonară ca şi cum n-am fi avut ce căuta pe marginea drumului. Pe unde voiau să mergem? Prin şanţ? Idioţii!

Nu mai ploua, însă pământul era ud, iar pe marginea drumului se formaseră ochiuri de apă. Îmi simţeam blugii grei din cauză că erau îmbibaţi de apă în partea de jos. Nu era uşor să mergi pe jos pe stomacul gol. Mă dureau picioarele de atâta mers, iar corpul nu mai voia să mă asculte. Râgâiam întruna, dar nu mai simţeam gustul mâncării pe care o consumasem cu o zi în urmă nu era decât un gust acru.

Era deja opt şi douăzeci când ne-am oprit. Nu aveam unde să ne aşezăm, deoarece pământul era ud, însă ne-am îndepărtat la câţiva metri de drumul principal, luând-o pe o cărare ce ducea la o fermă. Spider aşeză sacii pe jos şi aprinse una dintre ultimele ţigări care ne mai rămăseseră. Am fumat-o în tăcere, în timp ce apa picura din copacii de deasupra noastră.

– E cam mohorât, nu? zise Spider în cele din urmă. Eu am încuviinţat din cap. Cred c-ar trebui să riscăm şi să folosim telefonul. Să chemăm un taxi.

– În nici un caz. O să ne ia urma. Va fi sfârşitul nostru, Spider.

Ce altă variantă avem? Suntem în mijlocul pustietăţii.

– Nu ştiu, dar poliţia aşteaptă ca noi să folosim telefonul, nu?

Aruncă mucul de ţigară pe jos şi îl stinse cu piciorul.

Mi-e foame, Jem. Mi-e frig.

Ştiu. Şi mie.

Am aprins o altă ţigară, trecând-o pe rând de la unul la celălalt. Era o mică alinare într-o lume atât de pustie. După câteva minute, am auzit o maşină înaintând pe cărarea din spatele nostru. Ne-am uitat unul la celălalt. N-aveam timp s-o luăm la fugă. Nici n-avea rost. Un bolid pe patru roţi îşi făcu apariţia de după curbă. Când şoferul ne zări, apăsă pe frână, apoi se învârti în jurul nostru. Când maşina trecu prin dreptul nostru, am văzut şi şoferul: era o femeie de vreo treizeci de ani, poate, destul de aranjată, cu părul prins într-o coadă de cal, iar în gură ţinea o felie de pâine prăjită. Pe bancheta din spate a maşinii erau doi copii. Semănau cu nişte păpuşi legate cu centura de siguranţă de maşina uriaşă.

Femeia ne aruncă o privire   surprinsă, îngrijorată, furioasă, poate   , apoi îşi continuă drumul până la intersecţie, unde viră la stânga pe drum. După ce ajunse la câţiva metri depărtare, ea opri maşina şi dădu cu spatele până ajunse în dreptul nostru. Coborî geamul din dreapta, îşi scoase felia de pâine prăjită din gură şi se aplecă înspre noi.

Aşteptaţi pe cineva?

Vocea ei era aspră, de parcă ne-ar fi acuzat de ceva. De faptul că eram nişte străini. De faptul că eram tineri. Spider îşi ridică mâna.

Avem nevoie de cineva care să ne ducă cu maşina până în oraş.

Parcă o căuta cu lumânarea, căci nici unul din noi nu ştia dacă era vreun oraş prin apropiere.

Aha. Îmi pare rău, nu vă pot ajuta.

Geamul se ridică şi maşina porni de pe loc.

– Nemernico! am zis eu.

Spider încuviinţă din cap şi mai trase un fum de ţigară. Când ajunse la vreo trei metri depărtare, femeia opri din nou maşina şi dădu cu spatele. O altă maşină îşi făcu apariţia din spate, iar sunetul claxonului sfâşie aerul când trecu pe lângă ea. Geamul fu coborât din nou.

– Urcaţi în maşină! zise ea pe un ton aspru. Merg în oraş. Puneţi-vă bagajele în portbagaj. Unul din voi va trebui să stea în spate, în mijloc.

Spider şi cu mine am schimbat o privire, apoi el deschise portbagajul şi aruncă bagajele înăuntru. Eu am deschis portiera din spate. Copiii făcură ochii mari, crezând că mama lor îşi pierduse minţile. Am încercat să nu-i privesc în ochi – nu suportam să văd numerele copiilor. Mă înduioşam întotdeauna. Purtau uniforme elegante – sacouri, cămăşi şi cravate, ştiţi voi ce vreau să spun   şi se uitau la mine de parcă aş fi fost vreun extraterestru.

– Ăă... mă scuzaţi... pot să...?

Băiatul, care era cel mai apropiat de mine, îşi dădu picioarele la o parte şi se lăsă pe spate în scaun. Am trecut peste el şi m-am aşezat în mijloc. Fetiţa, care se afla în partea cealaltă, se făcu mică şi se îndepărtă de mine.

Spider închise uşa portbagajului şi se urcă pe locul din faţă.

– Mulțumim mult de tot. E în regulă. Frumoasă mașină. Minunat! Super!

Dădea din cap în semn de apreciere. Îmi doream să tacă din gură ca să nu pară vreun nebun.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră. E al naibii de frig afară.

L-am auzit pe băiat trăgând adânc aer în piept. M-am uitat cu coada ochiului la el. Avea ochii cât cepele și rămăsese cu gura căscată. Femeia începu să vorbească pe un ton calm, răspicat.

– Ascultă, îmi pare bine să vă pot ajuta, dar nu și dacă veți înjura. În mașina asta nu se face așa ceva.

Spider se lovi cu mâna peste gură.

– Dumnezeule, îmi pare rău. Îmi pare rău. N-am vrut să fiu vulgar, doamnă. E în regulă, copii? Se întoarse și le zâmbi. Nu-i frumos să folosești cuvinte de-astea, nu? Nu-i frumos.

Mi se păru că fetița scosese un țipăt înfundat. M-am uitat la ea. Era de-a dreptul îngrozită. Se poate să fi făcut pe ea de frică. Poate că nici nu mai văzuse un negru până acum, darămite unul înalt de 1, 90 metri un vagabond negru, spurcat de gură. Bănuiesc că era, de cele mai multe ori, o apariție care intimida, însă după vreo două zile petrecute pe drum și dormit în condiții vitrege, era mai mult o apariție caraghioasă.

Spider părea foarte entuziasmat. Nu se putea abține:

– Foarte amabil din partea dumneavoastră că ați oprit pentru noi. Foarte amabil.

– Nici o problemă. Îmi puteam da seama că femeia regreta că cedase impulsului și că nu avea de gând să mai facă așa ceva niciodată. Încotro vă îndreptați?

Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos când mi-am dat seama că nu inventaserăm nici o poveste. După două zile petrecute împreună, doar noi doi, ne treziserăm brusc în lumea reală. Spider nu părea îngrijorat și începu să improvizeze.

– Mergem la Bristol să stăm la mătușa mea. Ea locuiește în Bristol, da.

– Și cum ați ajuns în Whiteways?

– Păi, am tot făcut autostopul. Am coborât lângă drumul principal și, de două zile, mergem pe jos.

În timp ce el vorbea, am observat că femeia mâncase pe jumătate felia de pâine prăjită. Așezase jumătatea rămasă lângă schimbătorul de viteze și uitase de ea. Începeam să salivez. Nu-mi mai puteam lua ochii de la felia de pâine. Dumnezeule! Nu mă puteam abține m-am aplecat în față, mi-am întins mâna și-am luat-o de-acolo, apoi m-am lăsat pe spate și am vârât-o în gură, îndoind-o ca să încapă toată. Era rece și un pic cam uscată, dar era cea mai gustoasă mâncare pe care o gustasem. Untul sărat mă făcu să salivez și mai mult. Câteva picături de salivă mi se prelinseră pe bărbie în timp ce mestecam.

Băiatul nu mai rezistă, era prea mult pentru el.

– Mami! țipă el. El ți-a mâncat pâinea prăjită!

El?!

Oh! făcu ea. N-are importanță, Freddy. M-am săturat.

Mi-am șters bărbia cu mâneca și-am înghițit în silă; aș fi vrut să pot ține felia în gură pentru totdeauna.

– Îmi pare rău, am zis. Mi-era... foame.

– E în regulă, zise ea nepăsătoare. Fetița începuse să plângă, scâncind lângă mine. E în regulă, copii. Aproape am ajuns. Nu mai avem mult.

Nu mai era nevoie să adauge și „Slavă cerului“ cu toții știam că asta gândea.

Ne aflam acum la periferia unui oraș. Nici nu vă puteți imagina cât m-am bucurat să văd case, să știu că acolo se aflau magazine și cafenele, la doar câteva minute distanță. Ea trase mașina pe marginea drumului.

– Școala e în direcția aceea. Vă las aici. Nu trebuie decât să mergeți vreo cinci minute pe jos până în centrul orașului. Acolo este și gara.

Am înțeles. Mulțumim. Mulțumim. Ați fost foarte amabilă.

Am coborât din mașină, trecând peste Freddy, care se lipise atât de tare de bancheta din spate încât părea bidimensional. Ne-am luat bagajele din portbagaj și-am rămas pe trotuar, în timp ce mașina se pierdea printre celelalte.

Ăsta da noroc! zise Spider.

– Hm, nu cred că va mai lua vreodată autostopiști.

Ce vrei să spui?

Ah, nimic. Nu cred că suntem genul ei de oameni.

– Mda, zise el râzând. Și cred că te-au luat drept băiat. Trebuie să facă o vizită la oftalmolog.

– Spider, crezi că și-au dat seama cine suntem?

Nu, nu ne-ar fi luat cu mașina dacă ar fi știu, nu?

Din cauza mașinilor care treceau pe lângă noi, am început să mă simt mai expusă decât atunci când traversaserăm câmpul. Fuseserăm rupți de civilizație timp de două zile. Oare ce auzise lumea despre noi? Oare ce se arătase la televizor sau se scria prin ziare despre noi? Oare exista cineva în vreuna dintre aceste mașini care treceau pe lângă noi care dădea telefon la poliție în momentul acesta? Începeam să mă agit, să devin iritată.

Ar trebui să găsim un magazin și-apoi să ne pierdem urma, Spider. Nu putem sta pe-aici prea multă vreme.

– Da, știu.

Apucă bagajele și o porni la drum, cu pași mari. Eu trebuia să alerg ca să țin pasul. Am ajuns la primele magazine. Căutam din priviri un magazin pe colț sau o alimentară, când am dat cu ochii de un panou pe partea cealaltă a străzii, pe care era scris: „Cafeneaua Ritei Mic dejun pregătit pe loc".

Spider se oprise în loc. Se holba la panou și se lingea pe buze. Puteam să-i citesc gândurile – știam ce urma să zică înainte să deschidă gura.

Știu că nu e bine să zăbovim prea mult pe-aici, dar, pentru Dumnezeu, Jem, mi-e foame. Ce zici?

Amândoi eram conștienți că era bine să ne ținem de planul A, adică să intrăm într-un magazin pe colț, să cumpărăm niște sendvișuri, apă, batoane de cereale și alte chestii, și-apoi să găsim un loc retras sau un garaj și să mâncăm, însă n-aveam cum să ignorăm acel loc.

Drăcia dracului! am zis eu. Până și un condamnat are dreptul la ultima cină, nu?

Pe chipul lui apăru din nou acel zâmbet larg şi jur că am văzut câteva picături de salivă prelingându-i-se pe bărbie.

Aşa te vreau, zise el.

Ridică de jos bagajele şi o luă înspre cafenea.

Capitolul 20

N-am fost niciodată în Africa să văd cum o hienă sfâșie stârvul unei antilope, dar cred că imaginea ar fi fost destul de asemănătoare cu cea a lui Spider, care devora micul dejun gătit. Se folosea de furculiță ca de o lopată. Nici măcar nu făcea o pauză ca să respire, ci mânca fără întrerupere. Se uită la mine. Eu nici măcar nu mă atinsesem de mâncare.

– Ce-ai pățit? Să nu-mi spui că nu ți-e foame.

I se formase în colțul gurii un balon din gălbenuș de ou.

Ba da, dar mă bucur de priveliște e fabuloasă!

Chiar așa era. După atâta timp petrecut în sălbăticie, hrănindu-ne doar cu chipsuri, fursecuri și ciocolată, mâncarea din farfurie arăta prea bine ca să o mănânci: doi cârnăciori suculenți, din care se scurgea grăsimea; un ou prăjit perfect, cu albușul și gălbenușul intacte; fâșii de bacon prăjite în valuri crocante, un pumn de fasole boabe, al căror sos se împrăștia pe farfurie.

El pufni, iar balonul din colțul gurii se sparse și se transformă în salivă.

– Ești nebună! Înfulecă!

Își flutură furculița în direcția chelneriței, care bănuiesc că era Rita, și strigă.

– Hei, ne aduceți și niște pâine prăjită?

Imediat! răspunse ea veselă, vădit încântată să vadă că oamenii îi apreciază mâncarea.

Am tăiat capătul unui cârnat, lăsând să-mi scape un geamăt de satisfacție în momentul în care i-am simțit gustul. Apoi, treptat, am început să mă înfrupt și din celelalte feluri de mâncare. Rita își făcu

apariția din spatele tejghelei, aducând o farfurie cu pâine prăjită. Era genul de femeie mică și durdulie; pieptul ei enorm, care de-abia intra într-o cămașă în carouri bărbătească, i se revărsa din șorț. Avea picioarele goale pe sub fusta de blugi și purta papuci pufoși. Puful roz era pe alocuri pătat cu grăsime de la bacon.

– Să le umplu? întrebă ea, arătând cu capul înspre ceștile noastre de ceai.

Noroc! zise Spider, așezând ceașca mai aproape de marginea mesei.

Femeia se întinse peste tejghea și luă ceainicul de culoarea argintului. Ne umplu ceștile cu un lichid cafeniu, aburind. În afară de noi, nu mai era nimeni în cafenea, iar femeia nu dădea semne că ar vrea să se întoarcă în spatele tejghelei.

Ați avut o noapte grea? întrebă ea. Nu era o acuzație, doar o întrebare prietenoasă.

– Da, am răspuns amândoi deodată.

Se așeză la masă pe un scaun din fața noastră.

Nu trebuie să sunați pe nimeni, copii? Puteți să folosiți telefonul de aici. E gratis.

Spider își așeză furculița pe marginea farfuriei.

– Nu-i nevoie. Avem telefoane mobile.

Nu m-am putut abține să nu mă gândesc la Val, cocoțată pe un scaun în bucătărie, cu scrumiera plină de mucuri de țigară, și la privirea din ochii ei în momentul în care noi am plecat.

Poate există cineva, undeva, care așteaptă vești de la voi. Ar trebui să-i dați un telefon și să-i spuneți că sunteți bine. Ascultați-mă pe mine, dragilor. Știu cum e să stai și să te uiți la telefon, dorind să sune. Ți se frânge inima, nu alta.

Nu se uita nici la Spider, nici la mine. Privirea îi era ațintită asupra unui tablou de pe perete, însă îmi dădeam seama că nu-l vedea. Se afla într-un alt loc, plin de durere.

N-am zis nimic, prefăcându-mă că citesc ziarul care se afla pe masă, în fața mea. Nu mai voiam să aud încă o altă poveste tristă. Spider era prea preocupat să-și șteargă farfuria cu o bucată de pâine prăjită și să o înfulece, ca să mai întrebe. Ea însă înțelese tăcerea noastră ca pe o încurajare să continue:

Știți, mi s-a întâmplat și mie. Cu Shaunie al meu. Ne mai ciondăneam uneori – se întâmplă oricui, nu? Obișnuia să plece de-acasă câteva ore și se întorcea după ce se calma. N-am crezut niciodată că o să plece pentru totdeauna. Pe fața ei se adunaseră broboane de transpirație din cauza căldurii din bucătărie sau poate din cauza trăirilor provocate de povestea despre fiul ei. Își șterse fruntea cu un colț al șorțului. Oricum, asta a făcut. Ne-am certat într-o zi, nici nu mai știu din ce cauză, și dus a fost. Nu mi-am făcut griji. Am crezut că se va întoarce acasă mai târziu. I-am pregătit cina și-am pus-o în cuptor ca să se păstreze caldă. A doua zi dimineața am găsit-o tot acolo, uscată și lipită de farfurie: musaca de cartofi și legume. Asta îi gătisem. Îi plăcea musacaua de cartofi. Am sunat la poliție, dar polițiștii n-au fost prea îngrijorați. Vedeți voi, avea șaptesprezece ani. L-am căutat pe la prieteni și în toate locurile unde credeam c-ar putea fi. Nimic. Dispăruse pur și simplu. Nu l-am mai găsit de-atunci. Nu știu dacă trăiește sau a murit.

Vocea îi tremura. Se opri din vorbit și respiră adânc. Fiindu-mi rușine de ea, am continuat să privesc ziarul și, pentru prima oară, am observat titlul.

„EXPLOZIA DIN LONDRA   DE CE AU FUGIT?"

Sub titlu se afla o poză făcută de o cameră de supraveghere, care înfățișa niște oameni stând la coadă într-un magazin. Camera de supraveghere trebuie să fi fost instalată aproape de tavan, căci imaginea fusese luată de undeva de sus. Fețele oamenilor erau neclare, cu excepția unei singure persoane care privea în sus, direct înspre cameră. Eu eram aceea, bineînțeles. Eram în acel magazin din benzinărie. Ajunsesem pe prima pagină a ziarului.

Spider așeză ultima bucată de pâine prăjită pe farfurie.

– Este îngrozitor, zise el. Îmi pare rău.

Rita încuviință din cap, aprobându-i compasiunea.

Poftim! zise Spider, întinzându-i un șervețel murdar.

E în regulă, am o batistă pe undeva. Scotoci prin buzunarul șorțului și scoase la iveală o batistă de bărbați, mare și albă, și își suflă nasul. Îți schimbă viața, așa cred, zise ea încet. Nu mai ieși din

casă, ca nu cumva tocmai atunci să sune telefonul. Nu mai ai somn liniştit, ciulind mereu urechile să auzi cheia în broască. Uneori simți că-ți pierzi mințile când vezi pe cineva din spate şi ți se pare că e el sau auzi pe cineva râzând aşa cum obişnuia s-o facă şi el, şi te întorci, dar nu e el. Începură să se adune din nou broboane de transpirație pe frunte, iar ea își ridică șorțul și își acoperi fața cu el pentru o secundă, apoi se șterse. Dacă aveți pe cineva, undeva, care trece prin ce trec eu, dați-i un telefon.

Simțeam cum transpirația mi se aduna la subsuori şi pe frunte, dar din cu totul alt motiv. Vorbele ei îmi treceau pe lângă urechi în timp ce eu citeam articolul de sub titlu: „Acestea sunt primele imagini cu cei doi delincvenți juvenili care au fost văzuți fugind marți de la *Ochiul Londrei*, cu câteva minute înainte ca bomba teroristă să explodeze. Poliția subliniază faptul că, în acest moment, cei doi sunt considerați a fi martori-cheie, capabili să furnizeze informații importante referitoare la atacul terorist. Polițiştii fac apel ca cei doi să îi contacteze urgent".

Rita se oprise din vorbit și își frământa șorțul cu mâinile-i umede. Nimeni nu mai rosti o vorbă vreme de un minut.

Ideea e că telefoanele pot fi interceptate, nu? zise Spider.

Iar voi nu vreți să vi se dea de urmă.

Se uită la noi, fără să ne judece, iar eu m-am gândit că Shaun al ei fusese un idiot că o părăsise. I-am văzut numărul. Mai avea de trăit vreo cincisprezece, șaisprezece ani. Oare avea să-şi mai revadă fiul sau era condamnată la cincisprezece zile de naștere nesărbătorite și Crăciunuri de una singură? Am încercat să nu mă gândesc la asta – nu era treaba mea.

Uite cum facem – dacă îmi lăsați un număr de telefon, voi suna eu în locul vostru după ce voi veți fi plecat, zise ea. Aş putea suna peste vreo două ore sau mâine, dacă vreți, doar să le spun că v-am văzut și sunteți bine.

Spider încuviință din cap.

Da, da, ar fi super! Să avem timp să ne depărtăm.

Stați să-mi iau o bucată de hârtie și un pix.

Rita se ridică în picioare. M-am aplecat în față, peste masa Formica.

Ai înnebunit? l-am întrebat printre dinți.

– Ce-i?

– Să-i dai numărul de telefon al bunicii tale?

– După cum a zis și ea, poate să sune mâine, când vom fi de mult plecați. Vom fi în siguranță.

N-am zis nimic, doar am împins ziarul către el.

Ce...? începu el, apoi văzu imaginea. Oh, rahat!

Amândoi am privit înspre tejghea. Rita era întoarsă cu spatele la noi, căutând printre niște foi de hârtie după un pix. Am vârât ziarul sub haină și, fără a scoate o vorbă, ne-am luat bagajele de jos fără a face zgomot și ne-am ridicat de pe scaune, încercând să nu le tragem pe podea.

Când am ajuns lângă ușă, am aruncat o privire peste umăr. Spider se afla încă lângă masă. Ce naiba făcea? Își vârî mâna în buzunar și scoase două bancnote de cinci lire din plic. „Pentru numele lui Dumnezeu, am vrut eu să strig, nu avem timp pentru asta!" Am apăsat ușor pe clanță și am tras de ușă, rugându-mă să nu existe vreun clopoțel care să ne dea de gol. Nu se auzi nici un clinchet, iar eu m-am furișat afară, cu Spider în urma mea.

Nu fugi, Jem. Mergi la pas. Nu te impacienta.

Ne îndepărtaserăm vreo câțiva metri când am auzit vocea Ritei care striga din pragul ușii.

– Unde ați...? Hei, întoarceți-vă!

Am grăbit pasul.

Nu te uita înapoi, Jem. Continuă să mergi.

Nu era nevoie să mă uit înapoi. O puteam vedea cu ochii minții cum stă în pragul ușii o vreme, privind în urma noastră, apoi cum se întoarce, ia bancnotele de cinci lire și le ține în mâna ei umedă, apoi se așază pe un scaun, respirând cu greu și gândindu-se la noi, la Shaun... până când își dă seama că ziarul a dispărut și, punând totul cap la cap, se întinde după telefon.

Capitolul 21

Bulevardul principal al orașului era împânzit de informatori. Fiecare trecător avea o pereche de ochi și un telefon mobil. Cât am fost izolați în pustietatea rurală, începusem să cred că deveniserăm paranoici, că această nevoie de a fugi și de a ne ascunde nu era decât în mintea noastră. Însă poza cu mine de pe prima pagină a ziarul spunea cu totul altceva. Era adevărat. Erau cu toții pe urmele noastre. În timp ce mergeam, aveam impresia că vom fi prinși dintr-un minut în altul. Chiar și într-un orășel liniștit de la capătul pământului existau sute de oameni vigilenți: urmăreau știrile, navigau pe internet, citeau ziarele.

Și mă mai neliniștea încă un lucru. Oricât mă străduiam să nu privesc oamenii în ochi, nu reușeam să îi evit pe toți, astfel că îmi apăreau din nou: numerele oamenilor, care îmi povesteau despre aceștia, care îmi arătau data morții lor. Voiam să merg cu ochii închiși ca să nu mai văd acele numere. Nu voiam să mi se reamintească faptul că toți din jurul meu aveau să moară. Iar acest motiv era întruchipat de cel care pășea alături de mine, ținându-mă de mână. Spider. Pentru prima oară în viața mea, exista o persoană căreia nu voiam să-i dau drumul. Data ziarului – 11 decembrie – era ca o palmă peste față. Mai avea patru zile.

Ascultă, zise el, ar fi mai bine să ne luăm repede niște provizii și să ne pierdem urma. Ieșim prea mult în evidență aici.

Vorbea serios. Poate că erau câțiva oameni care erau cufundați în propriile gânduri și nu ne acordau atenție, însă majoritatea ne priveau insistent. Cred că eram o priveliște cam ciudată: doi puștani neîngrijiți, unul ridicol de înalt, celălalt, un pitic în comparație

cu el. Și cred că bănuiala pe care o avusesem în mașină era corectă: majoritatea dintre ei nu mai văzuse un negru de ani buni. Cel puțin în acea zi, nu mai văzuserăm nici un alt negru. Parcă eram într-unul din acele documentare de la televizor, numai că invers – știți, în care un alb merge într-un cătun din Africa, iar copiii fug în întâmpinarea lui și îi ating pielea albă și părul. Numai că nimeni nu venea în întâmpinarea noastră. Se uitau la noi, apoi își mutau privirea. O femeie, care venea din față pe trotuar, ne privi pe furiș, apoi își mută repede copilul în cealaltă parte a sa, ținându-l la distanță de noi. Și mi-am zis: „Fir-ar să fie! Nu suntem contagioși, proasto!"

Am găsit un magazin alimentar. Spider scoase din teanc niște bancnote de zece lire și mă trimise înăuntru. Am ales cele necesare cât de repede am putut: câteva tablete de ciocolată și pungi cu chipsuri, precum și niște produse mai serioase – apă, suc de fructe, batoane de cereale.

În alimentară, care se afla între un magazin de antichități și un aprozar, aerul era închis. Era ințesată, de la pardoseală până la tavan, cu gustări și băuturi, ziare și reviste, multe erau pentru adulți. Parcă o mică parte din Londra fusese parașutată în pustietate. Tipul din spatele tejghelei citea ziarul în timp ce eu alegeam marfa. Îmi dădeam seama că era cu ochii pe mine.

Am așezat produsele pe tejghea. În spatele lui se afla un stand cu țigări, așa că am cerut șase pachete de țigări, apoi ochii mi-au căzut pe altceva: pe un raft se aflau câteva lanterne. Am cumpărat două și baterii care să li se potrivească. Puse produsele în două pungi, uitându-se la mine în timp ce mă căutam de bani. „Știe, mi-am zis. Știe."

El luă banii.

- Pa! zise el pe un ton grav, de parcă vocea lui fusese distrusă de zeci de ani de fumat. Apoi, când am dat să ies din magazin, el strigă: Poftim...

Știam că începuse jocul. Oare ce avea de gând să facă în privința noastră? Ce putea să-mi facă un nemernic ca el? Nu m-am oprit din mers.

Hei, tu! strigă el mai tare. M-am întors. Ți-ai uitat restul.

M-am dus și l-am luat fără să spun nimic.

Când am ieșit, i-am dat lui Spider o pungă, iar el mi-a luat mâna liberă.

– Haide! zise el. Să plecăm de-aici.

Am luat-o pe o străduță dintre două magazine. Aceasta șerpuia în spatele unor case, trecea pe lângă nişte terenuri extravilane și dădea într-o cărare de pe marginea unui canal. Am mers o vreme de-a lungul acestuia. Brusc, lângă mine se ridică un zid și dincolo de el trecu un tren. Ajunseserăm lângă un tunel. Cărarea era îngustă pe o parte era un zid igrasios, rece și curbat, iar pe partea cealaltă, un grilaj care să te împiedice să nu cazi în apa canalului.

Spider îmi dădu drumul la mână.

– Du-te înainte. Voi fi chiar în spatele tău.

Era greu să vezi pe unde călcai și îmi suceam fără încetare gleznele pe cărăruia denivelată. Pe la jumătatea drumului, am început să-mi pierd răbdarea. La capătul celălalt își făcu apariția o siluetă: mare, întunecată, care bloca lumina de la capătul tunelului. M-am uitat peste umăr, așteptându-mă să văd pe cineva și în spatele nostru era locul ideal să încolțești pe cineva – nu aveai pe unde să scapi, nu era nimeni să-ți audă strigătele.

Însă nu era nimeni; în spatele meu nu era decât Spider. Nu era o capcană, ci un tip care mergea de-a lungul canalului.

Înaintam unul înspre celălalt prin întuneric. Nu eram sigură dacă străinul mă văzuse; înainta pe mijlocul cărării de parcă ar fi avut de gând să treacă prin mine. Silueta lui se înscria pe discul de lumină de la capătul celălalt al tunelului, însă nu îi puteam desluși trăsăturile feței. Pe măsură ce se apropia, mi-am zis: „E negru, de aceea nu-i pot vedea fața". Apoi se apropie la vreo trei metri de noi și, spre stupoarea mea, mi-am dat seama că fața lui nu era neagră – era albastră.

Era albastră și plină de tatuaje.

M-am întors cu spatele la el.

Fugi, Spider! Fugi, fugi, fugi, fugi!

Simțind groaza din vocea mea, el nu mă întrebă nimic, ci se întoarse și el și o luarăm la fugă. Îl auzeam pe cel cu fața tatuată alergând în urma mea, sfărmând pietrișul sub pașii săi grei și respirând

repede. Cărarea era atât de îngustă, încât sacii noștri se loveau când de zid, când de grilaj.

Spider încetini ritmul o secundă, iar eu l-am ajuns din urmă.

– Aruncă bagajele, Jem! Lasă-le acolo.

Am lăsat să cadă pe jos bagajele pe care le aveam în mână și am trecut în fața lui Spider, apoi el își aruncă bagajele înspre urmăritorul nostru. În timp ce alergam, îl auzeam pe individ mârâind și călcând în picioare sacii de plastic și cutiile de conserve. Ieșiserăm din tunel și înaintam în fugă pe drumul de-a lungul canalului pe care venisem cu câteva minute înainte. Îi încetiniserăm ritmul cu ajutorul sacilor pe care îi aruncaserăm, însă nu cu mult. Cu toate că era un tip malac, reușise să treacă repede de obstacole. Nu voiam să mă uit în spate, dar nu mă puteam abține și, când am aruncat o privire peste umăr, am văzut că se apropia de noi ca un buldozer.

Pe-aici! Spider mă luă de mână și mă trase înspre partea sa stângă. Am coborât în fugă o pantă accidentată și am dat de-o altă cărare, care deriva din drumul principal. Aceasta ducea la un pod feroviar nituit, din metal negru și acoperit cu graffiti. Haide!

Am urcat în fugă scările și am traversat podul tocmai în momentul în care pe dedesubt trecea un tren; trebuie să fi fost un tren expres. Acesta trecu atât de repede, încât urechile îmi țiuiră din cauza zgomotului asemănător cu cel scos de o drujbă. Zgomotul făcut de tren îl acoperi pe cel al pașilor individului cu fața tatuată, însă când am început să coborâm treptele pe partea cealaltă, simțeam vibrațiile podului sub pașii grei și grăbiți ai acestuia. Era chiar în spatele nostru.

Podul dădea într-o stradă. Pe-o parte erau înșirate casele, iar pe partea cealaltă se afla calea ferată. Unde erau case, erau și oameni cu siguranță nu ne va ucide în fața martorilor. Oare ar face-o? Am început să strig în timp ce alergam:

Ajutor! Ajutați-ne! Sunați la poliție! Ajutați-ne!

Nici o reacție. Ori casele erau nelocuite, ori oamenii, auzind zarva de-afară, se afundaseră în canapelele lor și dăduseră mai tare volumul la televizoare.

Spider se răsuci înspre mine.

– Ce faci? Taci din gură! Nu vrem să avem de-a face cu poliția. Trebuie să fugim de-aici. Haide!

O să ne omoare, Spider! Avem nevoie de ajutor!

Oare se mișcase o perdea? Oare ne urmărea cineva acum?

Nu vreau să vă omor! răsună în stradă vocea puternică a Tatuatului. Nu vreau decât să vorbim, copii, atâta tot.

Am aruncat o privire peste umăr. Tipul cel mătăhălos se oprise în loc. Stătea în mijlocul străzii, aplecat înainte, cu privirea ridicată spre noi și cu mâinile sprijinite pe picioare, de-abia respirând. Se chinuia să-și recapete suflul, dar nu-și lua privirea de la noi. Firește, i-am văzut numărul. Îl mai văzusem înainte, la petrecere: 12112010. Cu patru zile înainte de Spider. Aceeași dată apărea și pe ziarul pe care îl citisem mai devreme. Era în acea zi.

Nu simțeam doar adrenalina curgându-mi prin vene, ci și amețeală și neliniște, de parcă aș fi prizat din cel mai puternic drog din lume. Ce însemnau toate acestea?

Indiferent ce urma să se întâmple, Spider avea să supraviețuiască, însă Tatuatul, nu. Firește, eu nu îmi cunoșteam destinul. Poate că Spider avea să rămână singurul în viață...

Ne opriserăm și noi din alergat în mijlocul străzii. Ne-am întors cu fața la el, apoi am schimbat o privire între noi.

– Ce vrei? strigă Spider.

Știți ce vreau. Aveți ceva ce nu vă aparține. Ceva ce un prieten al meu vrea să recupereze. Erau banii. Putem discuta despre asta, civilizat. Nu are rost să ne certăm.

Venea cu pași lenți spre noi. Simțeam cum îmi pulsează tâmplele pe măsură ce el se apropia tot mai tare. Apoi, în dreapta, cineva deschise ușa. Era un individ între două vârste care ținea de lesă un dulău.

Ce se petrece aici? strigă el.

Tatuatul se întoarse către el și-și ridică ambele mâini.

Nimic. Avem ceva de lămurit, atâta tot. Fiul meu, aici de față, a intrat într-o încurcătură. Trebuie să-l ajut să iasă din ea. Știți și dumneavoastră cum e, nu? Copiii ăștia!

Bărbatul se uită la el, încercând să înțeleagă situația.

– Să chem poliția?

Tatuatul zâmbi.

– Nu, prietene. Nu-i cazul. Ajungem noi la o înțelegere.

În timp ce ei vorbeau, Spider se aplecă și îmi șopti:

Ne retragem ușor.

Și am început să ne îndepărtăm încet cu spatele. Apoi, când conversația lor era pe sfârșit, ne-am întors și am luat-o nebunește la fugă.

Hei!

Individul o luă din nou pe urmele noastre, însă acum aveam un avans bun față de el. Fugeam de rupeam pământul. Spider își dădu repede haina jos de pe el.

– Ce faci?

Pe-aici!

O aruncă peste gardul de sârmă ghimpată, își făcu palmele căuș ca să-mi pot așeza eu piciorul și apoi aproape mă azvârli pe partea cealaltă a gardului. Am aterizat strâmb și mi-am sucit genunchiul. Spider își luă elan, se ghemui pe gard, apoi sări pe partea cealaltă. Își înșfăcă haina de pe grad și mă ajută să mă ridic.

– Ești bine?

Am încuviințat din cap, nedorind să recunosc cât de tare mă durea.

– Atunci haide! zise el și o luă la fugă, coborând taluzul.

Am încercat să țin pasul cu el, dar mă durea îngrozitor. Am căzut în patru labe și-am început să mă târăsc, lăsându-mi o parte din greutate pe mâini. Spider își întoarse capul.

Ce dracu' faci? Se afla la poalele pantei, pe partea cu calea ferată.

– M-am lovit la genunchi, i-am răspuns, crispându-mă de durere când am dat să mă ridic în picioare.

De ce n-ai zis nimic?

Începu să urce din nou panta înspre mine, când am auzit o bufnitură. Tatuatul sărise gardul. Panicată, am început să mă târăsc către Spider. El se aruncă în față tocmai în momentul în care am fost literalmente ridicată în aer, ridicată de jos de un braț musculos care mă înșfăcase de mijloc. Am simțit ceva rece și dur lipindu-se de gâtul meu. Ticălosul scosese un cuțit.

Spider se prăbuși jos și rămase nemișcat ca un atlet care așteaptă semnalul de pornire.

– Nu, nu, frate. Nu e nevoie de așa ceva. Lasă cuțitul jos. Haide să vorbim. Ne putem înțelege.

– Nu mai avem ce discuta. Îmi dai banii, iar eu îi dau drumul iubitei tale.

Spider se ridică în picioare. Tatuatul mă strânse și mai tare. De-abia puteam să respir. Să fiu sinceră, am fost atât de surprinsă în momentul în care fusesem luată pe sus, încât rămăsesem nemișcată ca o păpușă; apoi am început să mă zbat în brațele lui, până când el apasă lama cuțitului mai tare pe gâtul meu.

– Nu te apropia!

– Nu, nu, e în regulă.

Spider se retrase. Se afla din nou lângă calea ferată.

Dă-i banii, Spider!

Parcă nu era vocea mea. El se uită o secundă la mine. Pe față i se citea disperarea.

– Nu pot, Jem. Reprezintă viitorul nostru. Al amândurora. Cu banii ăștia putem lua o cameră la hotel, cu un pat mare, matrimonial. Ne putem cumpăra o halbă sau două de bere într-un bar de pe faleză și cartofi prăjiți, și pește. Cum ne-am permite toate astea dacă n-am avea bani?

Mi se puse un nod în gât. Își pusese asta în cap – ce își dorea pentru noi. Iisuse, nu era cine știe ce, nu? Însă noi nu vom avea parte de așa ceva. Am început să plâng. Erau lacrimi fierbinți din cauza frustrării; lacrimi de ură împotriva timpului care se scurgea.

Îmi pare rău, zise el. Îmi pare rău. N-am vrut să se întâmple asta. Nu am vrut niciodată să te sperii. Ai dreptate, Jem. Sunt doar niște bani. O să facem noi rost de alții. Dă-i drumul, îi zise Tatuatului, și poți să-ți iei banii.

Vezi să nu, flăcăule! Crezi că m-am născut ieri? Dă-mi banii și-i dau drumul.

– Hai să facem lucrul ăsta deodată, în regulă?

Nu, îmi dai banii, zise pe un ton serios Tatuatul, și-i dau drumul.

Cunoscându-l pe Spider, știam ce urma să se întâmple. Vedeam scena, care se derula cu încetinitorul în mintea mea, însă Tatuatul n-avea cum să știe acest lucru. Lăsă să-i scape un strigăt de disperare

când Spider scoase banii din plic, desfăcu elasticul cu care erau legați, își luă avânt și îi aruncă cât mai sus în aer.

Tatuatul își slăbi strânsoarea. Lăsă din mână cuțitul, mie îmi dădu drumul și o luă la fugă pe pantă în jos către calea ferată. Eu am fugit înspre Spider, iar el, înspre mine. Mă îmbrățișă, strângându-mă tare la pieptul lui, și își vârî mâna în părul meu.

– E în regulă. Acum ești cu mine. Ești cu mine, Jem. Vocea lui era groasă și aproape că plângea. Să plecăm de-aici. Să-l lăsăm cu banii.

Banii pluteau încă în aer. Bancnotele cădeau în continuare în jurul nostru în timp ce noi urcam taluzul. M-am uitat la Tatuat, care stătea aplecat și culegea fiecare bancnotă. Parc-ar fi fost un nebun care bombănea și pufăia, și gâfâia în timp ce continua să culeagă banii.

Spider își ținea ambele brațe în jurul meu. Când am ajuns în vârful taluzului, mă ajută din nou să trec gardul. L-am așteptat să treacă și el, însă rămase nemișcat, cu mâna pe sârmă.

– Haide, să plecăm de-aici! i-am zis.

El aruncă o privire în spate. Eu am mormăit:

Nu, te rog, lasă-i. Nu-s decât niște bani.

– Numai o sută de lire, Jem. Gândește-te câte am putea face cu o sută de lire.

Mi-am vârât mâna printre rândurile de sârmă ghimpată.

– Spider, nu.

Îmi descleștă degetele și mi le sărută.

– Mă întorc imediat, zise el și o luă pe pantă în jos.

Spider, nu! Nu! am strigat eu.

Ajunsese deja la calea ferată, iar Tatuatul își ridică privirea.

– Te-ai întors după ei, nu?

– Nu vreau decât niște bancnote. Partea mea – oricum mi se cuvine.

Nu primești nimic, neisprăvitule! Întoarce-te la prietena ta, că de nu, îți trag o mamă de bătaie soră cu moartea.

Spider nu se intimidă.

Nu mi-e frică de tine.

– Ciudat, același lucru l-a zis și bunica ta când i-am făcut o vizită.

– Ce-ai făcut?!

Voiam să aflu unde ești. Aveam nevoie de niște informații. Nu a prea cooperat bunica ta. A făcut pe curajoasa, cum faci tu acum. Și tot n-am reușit să obțin informații de la ea înainte să plec...

– Ticălosule! Ce i-ai făcut?

Spìder se repezi către el și-l lovi cu capul în stomac. Îl trânti pe Tatuat la pământ și se rostogoliră împreună pe pantă în jos până ajunseră la calea ferată. Se zvârcoleau, se luptau și își cărau pumni. Pe lângă mormăielile și gemetele lor sălbatice, un alt zgomot se auzea în fundal: huruitul îndepărtat al unui tren și țipetele sirenelor care se apropiau din ce în ce mai mult.

Spider! am strigat eu. Fugi de lângă el! Depărtează-te!

Nu știu dacă m-a auzit.

Brusc totul deveni o învălmășeală de lucruri care se petreceau în același timp. Două mașini de poliție și o dubă își făcură apariția pe drum, oprindu-se brusc cu un scârțâit de roți, iar din ele țâșniră echipaje în uniforme, care săriră gardul. Pe calea ferată, la o jumătate de metru depărtare, se apropia huruind un tren.

– Spider, pleacă de-acolo *acum!*

Vocea mea părea pițigăiată în tot acel vacarm. El nu mă auzi sau nu mă băgă în seamă. Nu mă puteam uita. M-am întors cu spatele și m-am ghemuit, cu genunchii la piept și cu ochii strânși.

În jurul meu, oamenii urlau și țipau. Se auzi un sunet ascuțit, asurzitor când mecanicul de locomotivă trase frâna. Mi se păru că nu se mai sfârșește. Am așteptat până când sunetul încetă. Trebuia să mă uit: trebuia să știu. Am încercat să-mi reglez respirația – am inspirat de trei ori și am expirat de trei ori înainte să mă uit.

Puteam vedea trenul printre rândurile de sârmă ghimpată ale gardului. Se oprise, iar ultimul vagon se afla în dreptul meu. Polițiștii îl înșfăcaseră pe Tatuat. El încerca să se elibereze în ciuda faptului că era ținut de trei polițiști. Spider nu era nicăieri – fără să vreau, am început să cercetez din priviri șinele de sub tren. Era evident că și polițiștii se gândiseră la același lucru ca și mine – unii dintre ei, înaintau de-a lungul ultimelor vagoane aruncând o privire sub ele. Mi se uscase gura.

– Oh, te rog, nu, am zis eu cu respirația întretăiată.

În depărtare, pe taluz, am zărit mișcare; ceva se mișca prin tufișuri. La început am crezut că era vreun animal, apoi m-am uitat mai bine. Era un om care mergea în patru labe: Spider.

Urca panta, încercând să se îndepărteze prin partea dreaptă. Când șirul de tufișuri se termină, se întinse pe burtă și începu să se târască sprijinindu-se în coate. M-am ridicat în picioare și am luat-o de-a lungul șoselei în direcția aceea. Șchiopătam, însă nici nu am băgat în seamă durerea. Nu-mi luam ochii de la Spider și, în scurt timp, l-am surprins uitându-se către mine. Mi-am ridicat degetul mare, iar el făcu la fel. Când ajunse în vârful pantei, el se ridică în picioare și sări peste gard.

Jos, în urma lui, cineva strigă:

Hei! Uite-l pe celălalt! Opriți-l!

Spider o luă la fugă, iar eu am făcut la fel ei bine, m-am străduit să fug cât am putut de tare. Am fugit o vreme în paralel, apoi el dispăru în spatele unui gard de lemn. Ne-am reîntâlnit la vreo câteva sute de metri mai încolo, lângă un pod rutier. El mă apucă de mână și o luarăm la goană, alergând fără țintă.

Capitolul 22

Nu mai aveam nici un bagaj în mână, nimic care să ne încetinească mersul. Adrenalina pulsa în noi. După mai multe ocolişuri, am luat-o spre parc. Acolo era mai bine: erau puțini oameni, vreo două bătrânele care își plimbau câinii. Ne-am plimbat pe alei, în căutarea unui loc unde să ne ascundem. Spider mă trimitea mereu să inspectez deschizăturile din tufişuri.

– Intră pe-acolo şi aruncă o privire.

Du-te tu!

Nu te comporta așa. Ești mai mică decât mine. Du-te şi aruncă o privire.

M-am furișat printr-un tufiș, dând deoparte crengile, nu înainte să-i spun:

Oamenii ca tine i-au făcut pe oamenii ca mine să intre în hornuri acum o sută de ani. Și asta numai pentru că sunt mai mică de înălțime.

– Nu, draga mea, oameni ca femeia aia care ne-a dus cu mașina ne-ar fi făcut pe amândoi să-i curățăm casa, să-i lustruim pantofii, s-o ștergem la fund. Mai ales pe mine. Aş fi devenit sclavul cuiva.

Avea dreptate.

Deschizătura aceea nu era bună, dar am găsit o alta câteva minute mai târziu. Dacă te aplecai pe sub crengile cu frunze groase, ca de cauciuc, ajungeai într-un spațiu deschis, lângă un zid vechi. Era suficient ca să încăpem amândoi, iar pământul era uscat. Nu ne putea vedea nimeni. Aveam de gând să rămânem o vreme acolo.

Ne-am așezat jos, unul lângă celălalt, cu spatele sprijinit de zid. În clipa în care am simțit pământul sub fund, toate puterile mă părăsiră. Eram atât de obosită! Am închis ochii.

O țigară?

Nu. Nu vreau nimic.

Nu voiam nici să gândesc, nici să simt, nici să mai văd lucruri. Nu mai voiam să fug sau să mă ascund.

Ești bine?

Vocea lui era neclară, căci ațipisem chiar în acel moment. Am deschis ochii.

Sunt doar obosită.

El mă cuprinse cu brațul și mă trase către el.

Ai auzit ce mi-a zis ticălosul ăla?

Despre bunica ta?

Da. Trebuia să-l omor când am avut ocazia, Jem. M-am înfuriat atât de tare, încât n-am mai stat pe gânduri și m-am năpustit asupra lui. Am uitat de cuțit ar fi trebuit să-l scot și să termin cu el pentru totdeauna.

La ce ți-ar fi folosit? Să-l omori? Ai fi avut și mai multe probleme.

– Nu-mi pasă. Nu merită altă soartă pentru ce a făcut. Nu avea nici un drept...

Știu. Dar mă bucur că n-ai făcut-o. Și, oricum, el...

Eram pe punctul să spun: „Și, oricum, el va muri azi“, dar m-am oprit la timp. Dacă Tatuatului i-ar fi fost scris să moară, cu siguranță așa s-ar fi întâmplat; Spider l-ar fi înjunghiat sau s-ar fi lovit cu capul de șine în timp ce se luptaseră, sau ar fi fost lovit de tren. Eram sigură că îi văzusem numărul, că urma să moară în acea zi. Nu prea înțelegeam. Nu mai eram sigură oare numerele erau doar în imaginația mea sau erau reale? Dacă le inventam, asta ar fi minunat le puteam ignora sau puteam să încerc să le modific. Puteam opri cronometrul care măsura zilele pe care Spider le mai avea de trăit. Însă, dacă erau reale, asta însemna că bunica lui Spider nu pățise nimic – mai avea mulți ani de viață. Totul începea să se amestece în mintea mea. Oricare ar fi fost realitatea, nu exista decât o cale să îl încurajez pe Spider:

Cred că n-a pățit nimic bunica ta.

Pe bune?! Nici măcar nu știu dacă mai trăiește.

M-am întors cu fața la el.

Spider, știu că nu a pățit nimic.

Datorită numărului ei?

Da.

Și dacă nu ești singura care vede numere? Dacă cineva vede altele cu totul diferite? Dacă numărul ei s-a schimbat?

– Nu s-a schimbat. Am ezitat și m-am uitat din nou la numărul lui Spider – da, era tot acolo, același. Nu se schimbă.

Așadar, data morții este stabilită din momentul în care ne naștem. Asta vrei să spui?

Începea să mă enerveze deja. Eu încercam să îl liniștesc, iar el mă lua la rost. Îmi punea întrebări ale căror răspunsuri nu le cunoșteam.

Eu nu spun nimic, am zis pe un ton iritat. Tu spui.

Dar vreau să spui tu, pentru că eu nu înțeleg nimic.

– Ce să spun?

– Cum totul este pecetluit pentru noi. Indiferent ce-aș face, sfârșitul va fi la fel.

Poate că așa trebuie să fie, să se întâmple.

Voiam să tacă din gură, dar parcă era o moară stricată.

Deci totul e stabilit dinainte? Totul e predestinat?

– Habar n-am.

– Bomba aia trebuia să explodeze. Ticălosul ăla trebuia să o bată pe bunică-mea. Asta nu-i bine, Jem, nu? Nu-i bine.

Vorbea din ce în ce mai tare. Își luă brațul de pe mine și începu să gesticuleze. În acel spațiu închis părea un uriaș.

– Firește că nu e bine.

N-are nici o noimă.

Câțiva stropi de salivă ajunseră și pe fața mea. Se înflăcărase.

– Asta spun și eu.

- Ce?

– Nimic nu are nici o noimă. Nici un înțeles. Te naști, trăiești, mori. Și gata.

Restrânsese toată filosofia mea de viață în trei cuvinte.

Apoi tăcu o vreme. Şedeam unul lângă celălalt, rezemați cu spatele de zid şi cu brațele încrucișate. Eu stăteam nemişcată, însă Spider dădea din cap înainte şi înapoi – acest lucru făcea ca întregul său trup să se mişte, iar umerii lui se loveau de mine. Știind acum cât de liniştit stătea atunci când era fericit şi relaxat, agitația lui de acum mă nelinişlea. Era măcinat de griji. Mă simțeam vinovată. Voiam să îl liniștesc, să îi îndepărtez toate grijile.

Uite, Spider, s-ar putea să mă înșel.

Mi-era teamă de ce urma să spun. Rostisem cuvintele fără să mă gândesc. El continua să se mişte, prins în lumea lui întunecată și nebună. M-am ridicat în genunchi, cu fața la el, și mi-am așezat mâinile pe umerii lui.

Spider.

Nu mă auzea. Atunci mi-am așezat ferm mâinile pe fața lui, încetinindu-i ritmul. Nu am reușit să-l liniștesc de tot.

– Ce am zis înainte nu e bine.

Acum era atent la mine. Fața lui era lipsită de expresie. Îşi ridică privirea chinuită şi tristă către mine.

– De ce nu?

– Nu este nimic la voia întâmplării. N-are cum. Am tras adânc aer în piept. Deoarece destinul a vrut ca noi doi să ne întâlnim.

Ochii i se umplură de lacrimi. Fără a rosti un cuvânt, îşi desfăcu brațele și le petrecu pe după talia mea, apoi își îngropă fața în umărul meu. Eu stăteam în genunchi și îl țineam la pieptul meu, mângâindu-i spatele şi părul. Plângeam amândoi. Nu puteam exprima în cuvinte ceea ce simțeam; lacrimile spuneau totul – groază, uşurare, dragoste și suferință, toate amestecate.

Mai târziu, mult mai târziu ne-am dezlipit unul de celălalt şi ne-am ridicat în picioare. Se lăsa întunericul, iar în peștera noastră din frunze, Spider semăna cu o umbră nedeslușită.

– Trebuie să plecăm de aici, Jem, zise Spider. Cred că am atras toată atenția asupra noastră mai devreme.

Da, știu.

Nu mai aveam putere. Mâna mă durea, genunchiul mă durea. Nu voiam să ne găsească, dar ar fi fost mult mai uşor să mă cuibăresc în brațele lui Spider și să aștept inevitabilul.

– Cea mai ușoară cale de a pleca de aici mai repede este să facem rost de-o mașină.

Și-apoi?

Nu ne oprim până la Weston. Cred că suntem pe-aproape. O să-ți placă acolo.

Chiar dacă era noapte, îmi dădeam seama că zâmbea din nou. Voiam și eu să zâmbesc, zău, dar nu puteam. Mă simțeam goală pe dinăuntru, tristă, speriată.

Și ce-o să facem în Weston, Spider? Și acolo sunt televizoare și ziare, știi doar, și poliție, și copoi, și...

Își așeză unul dintre degetele lui lungi pe buzele mele.

Doar ți-am spus. O să mâncăm înghețată și pește cu cartofi prăjiți și o să ne plimbăm pe faleză.

Rostise aceste cuvinte plin de încredere. Poate așa și avea să fie.

I-am luat ușor mâna de pe buzele mele și i-am așezat-o în palma mea stângă, trasând cu blândețe o linie de-a lungul degetelor sale osoase cu degetele de la mâna mea dreaptă.

Ce faci?

Nimic. Ai mâini frumoase.

– Ești prostuță, chiar așa. Se aplecă și mă sărută tandru. Bine, zise el, ca și cum ar fi luat brusc o decizie. Știu că ești obosită, așa că rămâi aici și fii pregătită să fugi când voi veni după tine. Găsesc eu o mașină, nu-ți face griji. Nu lipsesc mult.

Dădu să iasă de-a bușilea din tufiș.

– Spider.

– Ce-i?

– Ai grijă.

Bineînțeles. Să fii gata, bine? Nu lipsesc decât câteva minute.

Apoi dispăru, iar ramurile fremătară un minut în locul pe unde trecuse. Am privit cum tremurau ușor, apoi rămaseră nemișcate.

Capitolul 23

Am rămas acolo, ciulind urechile și gata în orice moment să sar din ascunzătoare și să fug. Așteptam sunetul pașilor săi, freamătul frunzelor, instrucțiunile șoptite. În fundal, fiecare sunet era plin de semnificații zumzăitul produs de trafic, strigătul ciudat care se auzea în depărtare, câteva sirene. Ce naiba se întâmpla? De ce nu mai venea?

Cele două minute deveniră zece. Cele zece minute se făcură douăzeci. Pe măsură ce trecea timpul, eu rămâneam nemișcată, în aceeași poziție ghemuită, cu genunchii la piept. M-am forțat să respir încet, ca și cum aș fi fost în transă, încercând să opresc timpul până când Spider avea să vină după mine.

Oare câtă vreme se scursese până când mi-am dat seama că nu avea să se mai întoarcă? Nu știu însă, încetul cu încetul, această realitate începu să mi se infiltreze în minte asemenea acelei ploi reci care începuse să se prelingă de pe frunzele de deasupra mea și să pătrundă în pământul pe care ședeam. I se întâmplase ceva. Dar cum nu văzusem nimic, nu eram disperată, cel puțin nu în acel moment; simțeam cum ceva mai întunecat decât noaptea începea să mă împresoare, un fior care îmi străfulgera tot corpul. Nu mă mișcam, nu scoteam nici un sunet, ci stăteam așa, ghemuită, legănându-mă ușor înainte și înapoi.

Cred că adormisem, deoarece, în momentul în care m-am trezit, eram întinsă pe jos, iar în minte îmi stăruia un singur gând: „A murit“. Îmi era frig și eram udă și stăteam ghemuită în noroi. Mi-am pus mâinile pe față, acoperindu-mi gura și nasul. Propria

răsuflare îmi încălzea faţa în timp ce eu şopteam întruna: „Dumnezeule! Dumnezeule!“ Nu ştiam ce să fac - eram prea speriată ca să pot plânge.

Cuvintele pe care le rosteam în şoaptă îmi umpleau urechile, apoi brusc mi-am dat seama că se mai auzeau şi alte voci, apoi un alt sunet, ca un foşnet, urmat de o lovitură uşoară. Cineva cerceta tufişurile cu un obiect.

L-am prins pe unul din ei; celălalt nu poate fi departe.

Nu se întâmplă în fiecare zi să prinzi un terorist, ai?

Crezi că ar putea fi terorist? Un puştan ca el?

Ar putea fi. Îi racolează de tineri în zilele noastre, nu?

Nu mi s-a părut foarte deştept când l-au dus la secţie.

Nu-i nevoie să fie deştepţi. E mai bine să nu fie. Le umpli capul cu tot felul de prostii, iar ei cred tot ce le spui, negrii ăştia! N-ai de unde să ştii ce le poate trece prin cap, nu?

Aşadar, asta se întâmplase. Fusese închis într-o celulă pe undeva. Simţeam că mi se face rău. Am înghiţit în sec. Vocile se apropiau din ce în ce mai mult. Apoi apărură nişte luminiţe care se mişcau de colo-colo.

– Căutăm mai întâi prin parc, apoi mergem în zona împădurită de lângă Manor Road School.

Înţeles.

M-am îndreptat de spate şi am încercat să mă lipesc cât mai bine de zid. Foşnetul crengilor şi frunzelor care erau lovite se auzea doar la câţiva metri depărtare. Mi-am ţinut respiraţia – era o prostie, însă nu întotdeauna gândeşti limpede când eşti încolţit.

Dintr-odată, la o jumătate de metru în faţa mea, ceva despică tufişurile, iar stropii care cădeau de pe frunze mă stropiră de parc-aş fi făcut un duş. Era un băţ oamenii aceia verificau tufişurile cu ajutorul unui băţ.

Verifică şi dedesubt. Trece-l de-a lungul solului.

Bine.

Băţul apăru din nou, măturând suprafaţa solului. Începu de mai încolo, însă venea înspre mine, descriind un semicerc. Mi-am supt burta cât am putut de mult. Băţul trecu la câţiva milimetri de mine, apoi îşi continuă traseul. Aerul pe care îl inhalasem, deja sub presiune, era înăbuşit de stomacul meu. Simţeam că eram pe punctul de

a exploda. Mi-am ținut gura închisă și am respirat pe nas, încercând să-mi controlez respirația, fără să reușesc însă să înăbuș o mică explozie de muci. Mie mi s-a părut asemănătoare exploziei unei bombe nucleare, dar nu se compara cu zgomotul făcut de ramurile care erau lovite și de vocile acelor nemernici. Cum nu dădură de nimic, trecură mai departe.

Nu pot spune că m-am relaxat, dar respirația mea devenise regulată. Însă eram în continuare panicată. Eram singură acum, singură-singurică. Aventura noastră împreună durase doar trei zile, însă aveam impresia că eram de-o veșnicie împreună. Compactasem viața trăită de alții de-a lungul mai multor ani în doar trei zile. Pe lângă asta, învățasem să mă bazez pe el. Și, să fiu sinceră, el fusese cel care gândise planul, el luase toate deciziile din momentul în care deveniserăm fugari. Acum eram nevoită să iau eu toate deciziile.

M-am ridicat încet în picioare, încercând să nu fac zgomot. Chiar dacă cei doi cu bățul plecaseră, cine putea ști dacă prin zonă nu mai erau și alții? Știam că locul unde mă aflam îmi conferea o oarecare siguranță. Puteam sta acolo atâta timp cât simțeam nevoia. Dar oare ce așteptam? Spider nu se mai întorcea.

Am încercat să mă gândesc ce-ar fi vrut el să fac. Însă mi-l imaginam cum se luptă, agitându-și mâinile și picioarele; mi-l imaginam cum este arestat și trântit la pământ; plin de vânătăi și ghemuit într-un colț al celulei. Nu voiam să mi-l imaginez astfel, ci zburdând peste câmpii nesfârșite sau aproape de mine îmbrățișându-mă, însă nu îmi puteam șterge din minte imaginea lui Spider rănit, arestat și închis. Nu era de bine, simțeam că înnebunesc dacă mai rămân acolo. Trebuia să plec și să nu mă mai opresc din drum.

Trebuia să rămân fidelă hotărârii noastre și să continui călătoria singură. Îmi vorbise despre Weston de parcă ar fi fost Sfântul Graal. Credea în el era convins că acolo vom fi fericiți împreună. Iar dacă el credea acest lucru, atunci trebuia să cred și eu. Voi continua călătoria cu speranța că îl voi regăsi acolo. Cumva, își va da seama că eu mă voi duce într-acolo și va veni după mine. Nu știam cum, dar știam când – înainte de data de cincisprezece, înainte să moară, vom fi din nou împreună.

Am așteptat până în momentul în care nu am mai auzit nici un zgomot în afară de cel produs de trafic nici un zgomot de pași, nici o voce groasă, nici un elicopter, nici un lătrat de câine. După atâta oboseală și disperare, am simțit că încep din nou să mă înflăcărez. Am anticipat momentul în care aveam să ies din spatele tufișurilor, imaginându-mi cum ieșeam târâș în parcul întunecat și pustiu. Pe de-o parte, voiam să fac acest pas, pe de altă parte, eram speriată de moarte.

M-am furișat în patru labe și mi-am vârât capul printre frunze, încercând să nu mă gândesc la toți acei câini care își făcuseră nevoile pe-acolo ani la rând. Era prea întuneric ca să pot vedea ceva; leagănele și tobοganele din locul de joacă pentru copii, care se afla în partea cealaltă a gazonului, semănau cu niște umbre fantomatice. Nu era nimeni în zonă, dar am ezitat o clipă. Eram tristă pentru că părăseam acea ascunzătoare, ultimul loc în care fuseserăm împreună. Oare era doar în imaginația mea sau încă îi simțeam mirosul rânced pe mânecile hainei mele?

„La revedere, Spider, am zis în gând. Ne vedem în Weston."

Capitolul 24

Am luat-o cât am putut de repede de-a lungul cărării, lăsând în urma mea centrul orașului. Încercam să străpung întunericul cu privirea, fiind atentă la pericole. Nici măcar nu am observat siluetele care traversau gazonul ud decât în ultima clipă.

– Hei! Te caută mulți oameni, inclusiv tatăl meu, se auzi o voce care venea din stânga mea.

Era o voce de femeie tânără care aveau un accent pe care îl poți auzi doar la televizor, asemănător cu cel al unui prostovan dintr-un serial de televiziune.

– Și? am răspuns eu țâfnoasă încercând să nu arăt că eram speriată.

Acum îi puteam vedea. Erau trei copii care își făcuseră apariția din beznă. Erau cam de aceeași vârstă cu mine, îmbrăcați în blugi și haine cu glugă.

– Cred c-o să fie plătit binișor pentru orele suplimentare. L-aș putea stoarce de niște bani în plus săptămâna asta.

Celelalte două începură să râdă. Erau tot fete; aveau cercei în nas și în buze. Se apropiară de mine și mă măsurară din cap până-n picioare.

Dacă înainte aș fi luat-o la fugă sau mi-aș fi băgat capul între umeri și mi-aș fi coborât privirea în pământ, acum am rămas locului privindu-le drept în ochi. Numerele lor îmi apărură, firește, în minte. Toate mai aveau de trăit șaizeci, șaptezeci de ani. Acele belciuge nu erau decât un semn de rebeliune a clasei mijlocii, nimic mai mult; aceste fete vor avea parte de o viață confortabilă, poate de un soț și vreo doi copii.

– Nu semeni cu un terorist, vorbi din nou prima fată. Tu ai făcut-o?

Bineînțeles că nu.

– Atunci, de ce fugi?

Nu-mi plac curcanii. Nu vreau să jignesc pe nimeni, am adăugat eu făcând aluzie la tatăl ei.

Nu-ți face griji. Aproape că zâmbea. Dar ai fugit de bombă.

Da, o chestie de moment, înțelegi?

Nu prea. Ce chestie?

Nu aveam putere să mai mint.

– Nimic doar că... am simțit că urma să se întâmple ceva rău.

Și s-a întâmplat.

Mda.

– Și simți des chestii de moment? Adică ce urmează să se întâmple?

– Da, oarecum.

– Așadar, știi dacă o să te dăm pe mâna poliției sau nu.

Am ezitat o clipă sau două. N-aveam de gând să mă milogesc.

Nu cred c-o s-o faceți, am zis eu cu indiferență.

De ce n-am face-o?

– Nu pari a fi o pârâcioasă.

Era un compliment menit să o flateze. Funcționă.

– Nici nu sunt. Aici ai dreptate. Făcu o pauză. Dar n-o să ai nici o șansă dacă o iei într-acolo. Nu prin centrul orașului. Sunt prea mulți oameni. Dar totuși încotro te îndrepți?

– Cred că spre vest, către Bristol. N-am vrut să zic Weston – acela era secretul nostru, al lui Spider și al meu.

– Cu autobuzul?

– Pe jos.

– Pe jos?! Pleacă de-aici! Ți-e foame?

Mesele mele fuseseră atât de neregulate, încât nu mai știam dacă mi-era foame sau nu. Gândindu-mă mai bine, ultima masă copioasă fusese micul dejun și mi se părea că trecuseră ani buni de-atunci.

– Da, puțin.

Așteaptă, am o idee. Haide, o luăm prin spate până la mine acasă.

Celelalte se uitară la ea ca la o nebună.

– Stai puțin. Nu cred că-i o idee prea bună, zise una dintre ele.

Ia mai taci e o idee excelentă! E ultimul loc unde ar căuta.

O să ai probleme serioase dacă ei ar...

Dar n-o s-o facă. O să fie în regulă. Își întrerupse vorbăria întorcându-se brusc cu spatele și luând-o înapoi în direcția dinspre care veniseră. Haideți! zise ea printre dinți.

Am pornit în urma ei, cu celelalte fete în spatele meu. Nu știam dacă puteam avea sau nu încredere în ea, însă era singura soluție. Am traversat gazonul cu pași repezi, în tăcere. Ea ne conduse pe alei și cărărui, printre gardurile vii ale grădinilor și de-a lungul unor terenuri de sport. În cele din urmă se opri, iar noi am ajuns-o din urmă.

Intru să văd cum stau lucrurile. Așteptați aici.

Și dispăru după un colț. Noi trei, care-am rămas în urmă, nu prea aveam ce să ne spunem. Cele două fete erau precaute în ceea ce mă privea, iar eu eram prea obosită ca să îmi pese.

– E în regulă. Fata se întorsese. Tata este încă plecat, iar mama stă cu ochii lipiți de televizor. Intrăm prin ușa din spate.

Celelalte două fete schimbară o privire.

– Britney, ești nebună. Noi mergem acasă.

– Mă lăsați baltă? Ele încuviințară din cap. Bine, n-aveți decât. Să nu suflați o vorbă nimănui. Vorbesc serios nimănui.

Bineînțeles că nu.

Atunci ne vedem mâine.

Da, pe mâine!

O luară pe stradă în jos.

Ai încredere în ele? am întrebat-o.

Bineînțeles. Sunt de gașcă. Oricum, ele știu că o să le omor dacă n-o să-și țină gura. N-ar îndrăzni. Haide!

Am înconjurat casa și am intrat prin ușa din spate, apoi am luat-o direct prin bucătărie și am urcat la etaj. Tăblița de pe ușa dormitorului avea o ramă cu trandafiri, iar în mijloc stătea scris: „Camera lui Britney". Sub tăbliță erau alte lucruri adăugate recent: un craniu cu două oase încrucișate și un indicator mare pe care scria: „Accesul interzis". Pereții din interiorul camerei erau zugrăviți în mov-închis și pe ei erau lipite postere și poze decupate de

prin reviste   Kurt Cobain, Foo Fighters, Gallows. Pe pat erau așezate o grămadă de perne și un fel de pătură, neagră și pufoasă. Era chiar frumos. M-am gândit la camera mea din casa lui Karen și la ce mai rămăsese din lucrurile pe care le distrusesem.

– Poți să stai pe pat sau în fotoliul-pară, unde vrei.

M-am așezat stingherită pe marginea patului. Britney se așeză lângă mine.

Așadar, începu ea, eu sunt Britney, iar tu... Jemma?

Jem, am răspuns eu.

– Așa.

Acum, că eram amândouă în camera ei, nu mai făcea pe dura. De fapt părea destul de agitată, făcându-mă să-mi dau seama că atitudinea pe care o afișase față de noi în parc nu era decât o mască. Sub ea era la fel de îngrijorată ca și celelalte fete. După un moment de tăcere, care mi se păru o veșnicie, dădu drumul la muzică și se duse să aducă ceva de mâncare, lăsându-mă singură în cameră.

Eu ședeam pe pat și priveam în jurul meu. Era o cameră de fată. În afară de toate acele postere, mai avea o măsuță de toaletă plină cu produse de machiaj și cutii cu bijuterii. Peste tot erau poze înrămate: cu familia și cu animale. În vreo două poze era ea alături de un băiat, mai tânăr decât ea   într-una din ele, băiatul avea părul des și creț, în cealaltă, era chel, însă păstra același zâmbet larg pe față. Așadar, exista și un frate pe undeva.

Căldura din interior mi se părea sufocantă după câteva zile petrecute afară, în frig. Începeam să transpir și eram sigură că și miroseam urât. Mi-am dat jos hanoracul verde, dar tot nu mă simțeam în largul meu. M-am dezbrăcat și de haina cu glugă și am aruncat-o jos, peste hanorac. Zăcând într-o grămăjoară pe covor, hainele erau într-o stare jalnică. Erau murdare și, când mi-am coborât privirea, am băgat de seamă că în aceeași stare îmi erau și blugii, și pantofii sport. Și, cu toate că nici camera lui Britney nu era prea ordonată, prezența mea acolo mi se părea nepotrivită. Parcă eram o pată pe un covor.

Britney se întoarse în cameră, cu o pizza mare pe o farfurie și cu o sticlă de cola și două pahare. Mirosul de mâncare îmi stârni foamea și greața în același timp. Ea îmi întinse farfuria.

– E numai cu brânză și roșii. Te deranjează?

– Nu. Poftă bună!

Am luat o felie, nefiind sigură că voi fi în stare să o mănânc. Ea mânca cu poftă, uitându-se la mine și, în același timp, încercând să nu o facă. Am luat o mușcătură mică din felia de pizza, am mestecat-o încet, apoi am înghițit. Era bună. Îmi ajunse în stomac și rămase acolo. Așa că am mâncat și restul feliei și am mai luat una. Mâncam și beam în tăcere. Era ciudat. Era ca o seară obișnuită petrecută de adolescenți împreună în camera unuia dintre ei, mâncând pizza și bând cola. Însă noi nu ne petreceam timpul împreună discutând despre băieți și despre farduri. Ședeam amândouă, conștiente de tăcerea care se lăsase între noi, și încercam să găsim un subiect de conversație.

În subconștient, încă mi-era teamă că aceasta ar putea fi o capcană. Așa că am întrebat-o fără ocolișuri:

De ce faci asta? De ce ești drăguță cu mine?

Își așeză felia de pizza pe farfurie.

– N-am cunoscut nici o celebritate până acum. Ei bine, nu și dacă o pui la socoteală pe tipa aia de la *Skins* care a aprins ornamentele de Crăciun în piața orașului acum doi ani și care era o nesuferită.

– O celebritate? am repetat eu. Ce vrei să spui?

– Bine, poate nu ești chiar o celebritate. Dar faimoasă ești. Tot orașul vorbește despre tine. Chiar toată țara. Circulă tot felul de zvonuri despre tine pe internet, chiar și poze, comentarii. Ești cea mai căutată persoană din Marea Britanie, dacă vrei să știi.

Sunt doar un copil. N-am făcut nimic.

– Da, dar ei nu știu asta, nu-i așa? Chiar dacă n-ai făcut nimic, poate ai văzut ceva. Ai putea fi un martor. Mai luă o îmbucătură din pizza. Ai văzut ceva?

M-am gândit la acea după-amiază. Parcă se întâmplase cu un an în urmă, înainte să fi șterpelit mașinile acelea, înainte să fi parcurs kilometri întregi pe jos, înainte să fi dormit în pădure, înainte să fi găsit hambarul acela...

– Ești bine? Ai o culoare ciudată.

Cred că mâncarea, căldura şi oboseala începuseră să-şi facă efectul, deoarece camera începuse să se învârtă cu mine.

– Mă simt puţin cam ameţită.

Britney sări de pe pat lângă mine şi-mi luă farfuria.

Haide, întinde-te. Te vei simţi mai bine.

M-am întins, însă fu şi mai rău. Înainte să reuşesc să mă ridic şi să fug la baie, mi s-a făcut rău şi i-am murdărit pătura neagră şi pufoasă cu resturi de pizza şi cola. Era îngrozită şi, la drept vorbind, la fel eram şi eu. Fusese mai drăguţă cu mine decât aş fi meritat, iar eu îi distrusesem dormitorul. M-am ridicat în fund.

– Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, m-am bâlbâit eu.

Dumnezeule, nu-i de mirare că nu eram invitată nicăieri.

– E în regulă. Mă duc să aduc ceva să o curăţ.

Britney ţâşni pe uşă afară, iar eu m-am ridicat în picioare şi am deschis fereastra ca să iasă mirosul. M-am aplecat peste rama geamului şi am inspirat aerul rece al nopţii. Când Britney reapăru cu o găleată şi un burete, i-am luat buretele din mână, l-am înmuiat în găleată şi am încercat să îndepărtez mizeria de pe blana falsă. Era inutil.

Eu zic să faci un duş până mă ocup de asta. Nu-ţi face griji în privinţa zgomotului, mama va crede că sunt eu.

Ea îmi arătă unde era baia şi porni apa de la duş.

Stai puţin să-ţi aduc nişte haine curate. Ea dispăru, apoi se întoarse cu un braţ de haine curate şi împăturite, inclusiv cu un prosop mare şi gros. Să nu stai prea mult. Emisiunea la care se uită mama se termină peste zece minute.

Dispăru din nou, închizând uşa în urma ei. Încăperea se umplea de aburi. Am şters cu un prosop de mâini oglinda de deasupra chiuvetei. Cineva mă privea din oglindă, dar nu am recunoscut-o. Era aproape cheală, avea cearcăne adânci şi arăta de vreo douăzeci, poate douăzeci şi cinci de ani. Cămaşa îi era pătată cu vomă. M-am întors, m-am dezbrăcat de hainele murdare şi am intrat la duş.

Stropii mărunţi şi calzi mă învăluiră. Am inspirat aburii şi mi-am ridicat faţa către şuvoiul de apă. Am pipăit cu ochii închişi după şampon şi mi-am turnat în palmă. Apoi mi-am frecat scalpul şi corpul cu spumă. Pe măsură ce clăbucii de spumă îmi alunecau pe piele şi se adunau în căditā, simţeam cum mă curăţ. M-am frecat

sub braţe, între picioare şi brusc mi-am zis: „Spăl urma lui". M-am întristat. În ultimele douăzeci şi patru de ore purtasem pe piele şi în mine mirosul lui Spider, iar acum se scurgea în spirală în canalizare.

Am închis robinetul şi am ieşit din căditā, udă leoarcă. M-am înfăşurat în prosop ca într-o rochie, apoi m-am aplecat şi mi-am frecat capul cu un alt prosop până părul se uscă.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă.

Eşti bine? întrebă încet Britney.

Am tras zăvorul şi am întredeschis uşa. Feţele noastre erau surprinzător de aproape şi amândouă ne-am tras înapoi.

Ies imediat, i-am zis în şoaptă.

Am închis uşa, m-am şters repede şi m-am îmbrăcat. Hainele erau nemaipomenite genul de haine pe care le-aş purta oriunde. Erau puţin cam largi, dar îmi veneau bine. Mi-am strâns hainele murdare, prosopul şi am luat-o pe coridor, înspre camera lui Britney.

Se străduise cât putuse de bine să curețe mizeria, dar se mai vedea încă locul unde vomasem.

Îmi pare rău, am spus din nou.

– Nu-ţi face griji. Te simţi mai bine?

– Da.

– M-am tot gândit şi cred că cel mai bine ar fi să dormi aici şi să pleci în zori.

M-am uitat la ea. Era dusă cu pluta? Sau voia să mă ţină acolo până venea tatăl ei?

– Nu, pe bune, ar fi mai bine să plec.

– N-o să vezi nimic. Porneşti la drum dis-de-dimineaţă – pleci cu două ore înainte ca lumea să se trezească.

Avea dreptate, însă pur şi simplu nu mă vedeam petrecând noaptea în casa unui poliţist.

– N-o să vină nimeni aici? am întrebat.

Ea zâmbi.

– Nu, nu au curaj. Unu: le-am spus să n-o facă. Doi: le e teamă de ce ar putea găsi. Nu că ar putea găsi ceva anume: n-am droguri, nici prezervative, nici pastile, nici măcar ţigări. Sunt doar eu. Poate de-aia le e teamă. Mama şi tatăl meu nu-i prea înţeleg pe adolescenţi. Deci poţi spune că te afli în perfectă siguranţă.

Aproape că mă implora. Nu părea să-și dea seama că ea era cea care decidea în această situație. Siguranța mea atârna de un fir argintiu, subțire. Nu trebuia să-l taie, ci doar să sufle, iar acesta s-ar fi întins și s-ar fi rupt. Nu trebuia decât să vorbească mai tare sau să o strige pe mama ei și pentru mine ar fi însemnat sfârșitul.

– Și fratele tău?

– Ah... nu. A murit anul trecut.

Eu și gura mea spartă.

– Îmi pare rău. Am văzut pozele. Scuze.

E în regulă. N-aveai de unde știi, nu?

„Ei bine, m-am gândit, puteam să-mi dau seama când am văzut capul chel."

Era preocupată să caute pături și perne.

– De când n-ai mai dormit într-un pat? mă întrebă.

A trebuit să mă gândesc bine:

De trei nopți.

Căldura dușului, confortul de a mă afla la adăpost mă făcuseră să mă relaxez. Nu mai suportam gândul să ies în întuneric și în frig. Cel puțin nu în acea noapte.

– Atunci tu dormi acolo. Pentru mine va fi bine aici.

Se lăsă în fotoliul-pară și se înfășură în pătură.

Nu vorbi prostii. E camera ta. Nu pot.

– Ba da, poți. Ai nevoie de somn. De un somn ca lumea.

– Nu, nu pot. Nu e corect. Prefer să plec decât să-ți iau locul în pat. Vorbesc serios.

– Bine atunci.

Se ridică cu greu în picioare și se urcă în pat, iar eu m-am ghemuit în fotoliul-pară. Însă îmi păru rău imediat. Era al naibii de incomod.

Britney stinse lumina.

– Noapte bună, Britney! am zis.

– Noapte bună, Jem!

Simțeam cum mă cuprind valuri de oboseală și greață. Mi-era teamă să nu-mi fie din nou rău. Evenimentele zilei îmi năpădiră gândurile dimineața mă trezisem cu brațul lui Spider în jurul meu. Parcă trecuse o veșnicie. Era totul prea copleșitor.

Lumina felinarelor pătrundea prin draperiile subțiri ale camerei. Eu ședeam stânjenită, cu ochii larg deschiși, analizând încăperea. Oare cum era să fii în locul acestei fete? Să ai o mamă și un tată, un dormitor confortabil și prieteni cu care să te întâlnești? Și un frate mort. Oricât de plăcute păreau toate acestea, natura firii era aceeași. Nu aveai cum să scapi de moarte: în cele din urmă, ne înhață pe toți. Asta mă duse cu gândul la Spider. Oare unde era acum? Cum ședeam acolo, îmi doream cu disperare să aflu dacă era bine. Îmi doream cu disperare să fiu cu el.

Undeva în încăpere se auzea ticăitul regulat al unui ceas deșteptător – fiecare sunet care umplea camera era ca o lovitură de cuțit în inima mea. Mai erau trei zile.

Capitolul 25

Stăteam trează în camera slab luminată. Britney, care se ghemuise în pat, avea ochii închişi. Respiraţia ei era regulată, dar nu-mi dădeam seama dacă dormea sau era trează. Eram epuizată, dar n-aveam somn. N-am vrut s-o deranjez, dar era un chin pentru mine să stau acolo.

După vreo cincisprezece minute, m-am simțit uşurată când i-am auzit vocea – o şoaptă în întuneric:

– Ești trează?

Da.

– Și eu.

Nu pot să adorm.

Haide, urcă în pat. Pune-ți perna la capătul celălalt – dormim una cu picioarele la capul celeilalte.

N-aveam nici o șansă să adorm în fotoliul-pară, așa că am făcut cum mi-a zis și m-am cuibărit în pat, adunându-mi picioarele ca să nu ocup prea mult loc. Cu două zile în urmă nu aş fi făcut asta, adică să mă urc în pat cu o persoană necunoscută, însă acum mi se părea în regulă; era plăcut să ai pe cineva aproape, era plăcut să ai încredere în cineva.

Obişnuiam să fac asta cu fratele meu, când eram mici stăteam unul cu picioarele la capul celuilalt, iar mama ne citea poveşti. Ai familie?

– Locuiesc cu mama mea adoptivă și cu cei doi frățiori. Sunt gemeni.

Cum este? Mama ta adoptivă?

Cuvintele îmi ieșiră din gură fără să mă gândesc – din reflex.

Karen? E o scorpie.

– Da?

Apoi m-am gândit o secundă la Karen. Cum era ea de fapt?

– Ei bine, nu-i o scorpie. S-a purtat destul de frumos cu mine, a încercat să mă ajute. Numai că... nu era genul de ajutor pe care mi-l doream. Nu mă înțelege.

Britney încuviință din cap în întuneric.

Mie-mi spui? Nu cred că părinții mei au fost vreodată tineri cred că s-au născut adulți.

– Dar sunt în regulă, nu?

Mda, sunt în regulă. Au trecut prin multe. Cred c-ar trebui să nu-i mai chinui atâta. Pe bune.

Britney, te rog să mă oprești dacă vrei, dar... dar... dacă ai fi știut că aveai de petrecut doar câțiva ani împreună cu fratele tău, ar fi avut vreo importanță?

Ea oftă, iar eu mi-am zis că întrecusem din nou măsura. Însă ea spuse:

Păi, am cam știut. Cel puțin părinții mei au știut – nu mi-au spus decât către sfârșit. Dar nu cred că, dacă aș fi știut, ar fi schimbat ceva. Chiar dacă era bolnav, tot făceam chestii împreună, ne distram – în perioadele dintre tratamente, mergeam în diferite locuri, în vacanțe, făceam toate lucrurile obișnuite. Ea tăcu, însă eu nu am intervenit – știam că nu terminase de spus tot. Și am lămurit chestiile importante – Jim știa că îl iubesc, iar eu știam că mă iubește. Nu în modul acela idiot, cu inimioare și flori, ci ca frate și soră, dragostea normală. A reușit să țină pasul cu mine până în momentul în care...

– Îmi pare rău, nu trebuie să...

– Nu, îmi face bine să vorbesc despre asta. Moartea este un lucru atât de normal. Nu înțeleg de ce tuturor le este teamă de ea. Cu toții va trebui s-o înfruntăm. Majoritatea oamenilor cu care am vorbit au pierdut pe cineva, însă nimeni nu vorbește despre asta.

Îmi era mai ușor să vorbesc pe întuneric. Nu mai eram atât de stânjenită, cuvintele îmi ieșeau pur și simplu din gură. Sau poate că era datorită lui Britney; era și o bună povestitoare, dar și o bună ascultătoare. Simțeam că ei îi puteam spune orice.

Mama mea a murit, m-am trezit eu vorbind, când aveam doar șase ani, dar nu simt nimic din ceea ce simți tu. Mă simt... nu știu... goală pe dinăuntru, furioasă. Ca și cum m-ar fi părăsit. Ea a ales să plece.

A fost bolnavă?

– Nu. Supradoză. A fost un accident. Sunt destul de sigură de asta. Nu cred că a vrut să moară, dar nici nu cred că îi păsa prea mult de viață. Următoarea doză era cel mai important lucru. Am știut întotdeauna acest lucru, dar n-am spus-o nimănui niciodată. Am fost întotdeauna pe ultimul loc, niciodată pe primul. A ales heroina în locul meu.

Dar nu a ales, Jem. Tocmai mi-ai spus era dependentă. Nu putea ține situația sub control. Era bolnavă, ca și Jim.

Tot o urăsc pentru că m-a părăsit.

– Durează cam de mult ura asta. Poate ar trebui să-i dai drumul.

Cuvintele ei au avut impact asupra mea. Mi se părea că se uitase prea mult la *Oprah*. Viața nu e atât de simplă. Nu e ușor să mergi mai departe când furia din tine este singurul lucru care te ține pe linia de plutire.

Însă acum nu mai era singurul motiv. Spider nevoia de a-l revedea, nevoia de a-l salva – îmi oferise altceva.

Apoi se auzi un zgomot, un pocnet ascuțit care venea de jos. Amândouă am sărit ca arse.

Cred că a venit tata. Mă duc să văd.

Britney se dădu jos din pat, își luă pe ea halatul de baie și coborî la parter. Lăsă ușa întredeschisă. Am ridicat ceasul deșteptător de pe noptiera ei și l-am înclinat înspre lumina care pătrundea prin crăpătura ușii. Era două și un sfert. Vocile lor răsunau până sus; vocea graseiată a lui Britney și cea groasă a tatălui ei. Nu deslușeam decât cuvinte disparate, însă cele pe care le auzisem mă făcuseră să sar din pat și să mă ghemuiesc jos, în spatele ușii întredeschise. Inima îmi bătea să-mi sară din piept.

– parcă înnebunise... opt de-ai noștri... al naibii de puternic...

Am deschis ușa mai tare, ciulind urechile să aud mai bine. Vocile care venea de jos se amestecau în mintea mea cu cele rostite de Spider: „N-am să mă las ușor, Jem. O să mă lupt cu ei. Așa o să fac".

Ce făcuse?

– ... a murit în celula lui... anchetă...

Dumnezeule! Se luptase așa cum promisese că va face. Îi spusesem să nu facă asta. Îi spusesem că nu avea rost. Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Cum de luase totul sfârșit dintr-odată, cu trei zile mai devreme? Îmi venea să urlu nu îmi mai păsa că voi fi găsită. Dacă Spider era mort, nu îmi mai rămânea nimic. Fiecare părticică din mine urla, tremuram din tot corpul. Fuseserăm păcăliți, ni se furaseră ultimele ore împreună, ni se furase ocazia de a ne lua rămas-bun – era de neconceput.

Vocile se auzeau acum mai aproape, chiar în dreptul ușii. Nu-mi dădusem seama când urcaseră la etaj.

– Noapte bună, draga mea! Încearcă să te odihnești. Mă duc să fac un duș.

Bine. Noapte bună, tată!

Britney intră în cameră. Ținea în mână o cană și tresări puțin când mă zări în spatele ușii. Am văzut cum i se măresc ochii de uimire și cum își duce repede degetul arătător la buze. Închise ușa, iar eu m-am rezemat greoi de ea. Lacrimile îmi curgeau pe obraz. Se ghemui lângă mine.

– Ce s-a întâmplat? mă întrebă ea printre dinți.

Nu reușeam să rostesc un cuvânt.

El nu mai era.

Se terminase totul.

– Ascultă, îmi spui peste un minut când tata intră la duș. Urcă-te în pat – ți-am adus niște ceai. Ține!

Așeză cana cu ceai jos și mă ajută să mă ridic în picioare însoțindu-mă până la pat.

Nu eram în stare să beau ceaiul. De-abia respiram, iar durerea apăsătoare mă străfulgera. După un minut sau două, am auzit ușa de la baie închizându-se și apa de la duș curgând. Britney se întoarse în pat și își așeză mâinile pe picioarele mele.

Acum putem vorbi, dar în șoaptă. Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

A murit, nu-i așa? V-am auzit. A murit.

Cuvintele erau bolborosite, neclare, însă ea reuși să le înțeleagă.

Nu, prostuțo, vorbeam de celălalt.

– Poftim?

– Celălalt tip pe care l-au arestat. O matahală, mi-a zis tata, plin de tatuaje.

Tatuatul?

S-a dezlănțuit în celulă și a distrus totul. A fost nevoie de opt polițiști ca să îl imobilizeze, iar el a murit brusc în mijlocului acelui haos.

– A murit?

– Nu se știe dacă l-a lovit careva sau dacă a suferit un atac de cord. Oricum, la secția de poliție s-a dezlănțuit iadul. Tata a fost printre cei opt a fost suspendat pentru moment.

Tatuatul, nu Spider. 12112010.

Britney?

– Da?

– Știi când s-a întâmplat? La ce oră?

– Chiar înainte de miezul nopții. Chiar înainte să se termine tura tatălui meu.

Lucrurile începeau să revină la normal. Pământul îmi fugise de sub picioare o vreme, încălcând regulile gravitației, însă acum începeam să-mi revin: era un coșmar îngrozitor, dar simțeam că-mi revin. Numerele erau adevărate. Spider era încă în viață, dar nu mai avea de trăit decât trei zile.

Ești bine?

– Da, oarecum.

– Ai nevoie de o îmbrățișare?

N-am răspuns, însă ea se aplecă în față și mă luă în brațe. M-am încordat, iar ea simți acest lucru, însă nu-mi dădu drumul.

E în regulă, zise ea. Totul va fi bine. Poftim, bea niște ceai!

Îmi întinse cana – ceaiul era fierbinte și dulce, cel mai bun lucru pe care îl gustasem în ultima vreme. Am golit cana și ne-am întins amândouă, ghemuindu-ne, fiecare pe capătul ei de pat, cu picioarele încârligate. Ceaiul mă liniștise; mintea îmi era atât de obosită, încât nu mai eram în stare să gândesc. Eram complet epuizată; simțeam cum mă cuprinde somnul.

– Britney? am zis eu încet, în întuneric.

– Mm?

– Mulțumesc.

– Ești de treabă.

– Vorbesc serios.

– Taci și culcă-te!

Cuvintele ei mă făcură să zâmbesc; parcă aș fi ascultat cuvintele clonei mele. Am adormit imediat și am căzut într-un somn adânc, fără vise, îndepărtându-mă pentru câteva ore de lume și de ticăitul ceasului.

Capitolul 26

M-am întins după ceasul deşteptător şi l-am ridicat la nivelul ochilor. Era aproape șase şi jumătate. Era încă întuneric, dar nu pentru mult timp. Mi-am schimbat poziția în pat, încercând să-mi dau seama cum mă simțeam.

Te-ai trezit? mă întrebă în șoaptă Britney.

Da.

Adevărul este că mă simțeam cam înțepenită. Dormisem câteva ore, însă mă simțeam obosită și îmi era greață.

Trebuie să ne mişcăm fără să facem gălăgie.

Bine.

Oricum dormiserăm amândouă îmbrăcate, așa că ne-am ridicat din pat și am coborât încet scările.

Intru eu prima să mă asigur că nu-l speriem pe Ray.

Ray?

Deschise uşa de la bucătărie și am auzit-o adresându-se în şoaptă cuiva. Așadar, era o capcană. Trebuia să-mi dau seama că era prea frumos ca să fie adevărat. Oamenii dezamăgesc întotdeauna. Am aruncat o privire pe coridor. Puteam să ies pe uşă foarte uşor.

E în regulă. Haide!

Britney îmi făcu semn să o urmez în bucătărie. Am mai aruncat o privire înspre uşa de la intrare, însă ceva îmi spunea că puteam avea încredere în ea. M-am îndreptat către luminița care venea din capătul celălalt al coridorului. Ea stătea aplecată, ținând de zgardă un câine uriaș, un câine-lup păros și mare. Nu-mi plac animalele. E de la sine înțeles că n-am avut niciodată animale de companie și că nu ştiu nimic despre ele. Nu-i așa că e ciudat cum unii oameni

fac atâta caz în privința lor și vorbesc cu ele? Nu le văd așa cum sunt: ceva diferit, ceva care nu seamănă cu oamenii.

– Închide ușa în urma ta, zise printre dinți Britney. Acesta este Ray, este câinele tatălui meu de la serviciu.

Iisuse! Eram închisă într-o încăpere de zece pe opt cu un nenorocit de câine polițist.

– Și el te-a căutat ieri. Nu-i așa, Rayray? Și-acum ai găsit-o, nu? Bravo, băiete! Salută-l, îmi zise ea, n-o să-ți facă nimic.

Bună, am zis eu, încercând să nu-l privesc în ochi sau să-l stârnesc în vreun fel.

Britney chicoti.

Nu, nu așa, mângâie-l pe umeri, nu pe cap. Haide, va ști că îi ești prietenă.

– O să mă muște?

Ea zâmbi și clătină din cap. Am înaintat încet înspre el, așteptându-mă să se arunce asupra mea și să mă înșface de braț cu fălcile-i masive. M-am aplecat încet și mi-am așezat mâna pe blana de la baza gâtului său și am rămas așa. Îi simțeam corpul solid sub atingerea mea, era cald și plin de viață, iar blana era nemaipomenită: curată și moale. Parcă mângâiam un leu. Mi-am mișcat ușor mâna.

– Bună, Ray. Ești un câine frumos.

Mișcările mele erau la fel de rigide ca și cuvintele. El îmi adulmecă picioarele și-apoi repede, aproape violent, își frecă botul uriaș și tare de-a lungul blugilor mei. Era cât pe ce să mă trântească la pământ.

Ce face?

– Nimic. Te place. Te marchează cu mirosul lui. Lasă-l.

N-aveam de gând să mă împotrivesc, așa că am rămas nemișcată și l-am lăsat să-și facă treaba. Câinele ăsta nu era prea deștept, nu? Habar n-avea că se împrietenea cu dușmanul.

Britney trebăluia ceva, cu spatele la mine. Când se întoarse, îmi arătă mândră rucsacul. Era negru și avea niște chestii cusute pe el și insigne.

Am pus niște chestii înăuntru. Hainele tale și niște mâncare, apă. Am și o pătură, dar nu încape înăuntru. O s-o leg cu niște sfoară.

Scotoci printr-un sertar, dădu peste un ghem de sfoară și începu să o înfășoare în jurul păturii care era făcută sul. Nu știam ce să zic.

Ăla e rucsacul tău?

– E ghiozdanul meu.

N-o să ai nevoie de el?

– O să-mi cumpăr altul. O să zic că i s-a rupt un mâner. Nu-i nici o problemă.

Sus, se auzi deschizându-se ușa de la baie. Ne-am uitat una la cealaltă. Voiam să țâșnesc pe ușă afară, atunci, în acel moment. După ce fu trasă apa, se auzi o voce de bărbat de pe palier:

Cine-i acolo? Britney, tu ești?

Mi se puse un nod în gât. Britney deschise ușa de la bucătărie și strigă:

E în regulă, tată. Eu sunt. Câinele scheuna. Îl scot la plimbare.

Bine. Mulțumesc, draga mea.

Intră din nou în bucătărie și termină de legat pătura de rucsac, apoi puse lesa câinelui și se îndreptă înspre ușa din spate, făcându-mi semn să o urmez. Am închis-o cu grijă în urma mea. Aerul rece al dimineții mă luă din nou prin surprindere. Cât timp am fost în casă simțeam că mă înăbuș, dar acum când urma să mă întorc la viața în aer liber, realitatea cruntă începea să mă copleșească.

Britney mă conduse de-a lungul aleilor dosnice. Ea ținea câinele de lesă, iar eu căram rucsacul în spate. Mergeam în liniște. Cărările erau atât de înguste, încât trebuia oricum să mergem în șir indian: câinele, Britney și eu. După câteva ocolișuri, am ajuns în cele din urmă la un pârleaz care se afla între două garduri. Britney îi dădu drumul lui Ray din lesă, iar acesta sări cu ușurință pârleazul. Noi ne-am cățărat pe el în urma lui. Desfăcut din lesă și aflat în plin câmp, câinele era mai imprevizibil. Mă tot așteptam să-și vină în fire și să mă atace după cum fusese antrenat.

– E în regulă?

Poftim?

Că fuge de colo-colo.

– Da, n-are nimic. Se întoarce dacă îl chem.

– Adică nu-i periculos?

Atunci înțelese ce voiam să spun.

– Bineînțeles că nu. Acum sunteți prieteni, n-o să te atace. O să înceapă să caute iepuri imediat ce se ușurează. Cărarea o ia după colțul acela.

Mă așteptasem ca Britney să se întoarcă acasă de îndată ce vom fi ajuns la câmp, însă mă însoți o vreme. Câinele rămânea în urmă, apoi o lua la fugă ca să ne ajungă din urmă. Nu prea am vorbit multe spuseserăm tot ce fusese de spus cu o seară în urmă –, însă era plăcut să ne plimbăm împreună.

Încotro o vei lua? mă întrebă ea după o vreme.

Nu pot să-ți spun. E mai bine așa. Nu că nu aș avea încredere în tine.

– Nu, e în regulă. Înțeleg.

– Este un loc despre care am vorbit, Spider și cu mine. Chiar dacă acum este în închisoare, eu mă duc într-acolo. O s-o fac de una singură și cred că va veni și el acolo să se întâlnească cu mine. O să reușească el cumva.

– Sper să reușească, Jem. Vă țin pumnii. Am mai mers puțin, apoi ea zise: Uite, acolo e canalul. Dacă treci pârleazul ăla, o să dai de un pod pe partea cealaltă. Trece-l și ia-o la stânga pe cărare și o să ajungi la drumul de-a lungul canalului. Duce până în Bath. Sunt cam douăzeci de kilometri. Ar fi bine să-l duc înapoi pe Ray – o să se trezească în curând cu toții.

Așadar, acolo urma să ne luăm rămas-bun.

– Mulțumesc, am zis și chiar era din suflet.

Cu plăcere. Își întoarse capul și privi înspre canal. Succes, Jem! O să-mi aduc mereu aminte de tine. A fost super.

Simțeam oarecum nevoia s-o îmbrățișez, însă nu știam cum s-o fac fără să fie jenant pentru amândouă. Cred că și ea simțea la fel, așa că am rămas amândouă cu brațele pe lângă corp și cu privirile în pământ, până când situația păru absurdă și fără sens. Apoi am aprobat din cap, încercând să-i surprind privirea.

– Ar fi bine să plec, am zis. Nici eu nu te voi uita niciodată, Britney.

Am luat-o apoi pe cărare și am sărit pârleazul. În timp ce treceam pe partea cealaltă, am privit peste umăr. Nu se mișcase din loc, ci mă urmărea cu privirea. I-am făcut cu mâna, iar ea făcu la fel. Era o senzație plăcută să ai pe cineva de la care să-ți iei rămas-bun așa cum se cuvine, fără să fii nevoit să pleci pur și simplu. Își ținu mâna ridicată pentru o clipă, apoi își chemă câinele și se întoarse. Am sărit jos de pe pârleaz și, aruncându-mi rucsacul în spate, am traversat podul.

Capitolul 27

Drumul de-a lungul canalului era drept. Ducea într-o singură direcție, înspre localitatea următoare, și nu eram nevoită să iau decizii sau să aleg. Nu trebuia decât să merg înainte. Acum că Spider fusese arestat, era doar o chestiune de timp până aveau să pună mâna și pe mine.

Cel mai rău lucru se întâmplase deja – îl pierdusem pe Spider și rămăsesem singură în pustietate, sub cerul liber, fără bani. Dar supraviețuisem în ultimele douăzeci și patru de ore. Nu numai că supraviețuisem, dar mă descurcasem și mai bine de-atât: îmi făcusem o prietenă. Nemaipomenit, nu?

Am mers toată ziua, trecând pe lângă ambarcațiuni și pâlcuri de case. Dar drumul era circulat și de oameni, unii alergau, alții mergeau pe biciclete. Nu i-am băgat în seamă. Îmi vedeam de drum, cu capul plecat, evitând să mă uit în ochii lor.

Era ciudat. Cred că era prima zi când mergeam neîntrerupt, fără să mă ascund sau să mă odihnesc. Toate trăirile pe care le experimentasem și faptul că nu mâncasem mai nimic începeau să mă doboare, însă eu îmi continuam drumul. Eram ca o fantomă, prea obosită și amorțită ca să mai gândesc. Urmam pur și simplu drumul. Era mult mai ușor să înaintez cu rucsacul în spate. Dumnezeule, Spider și cu mine ne îngreunaserăm situația când luasem tot ce ne venise la mână și vârâsem totul în saci de plastic. Doi idioți. Ochii îmi lăcrimau numai gândindu-mă la el. Unde era oare? Ce aveau de gând să-i facă? Singurul mod prin care puteam să îndepărtez aceste gânduri era să merg mai departe, pas cu pas, către vest.

Mi-am dat seama că mă apropiam de un oraș, deoarece drumul devenise mai populat. Vedeam familii; copii care mergeau pe biciclete sau care își plimbau câinii; bătrâni care mergeau braț la braț, bucurându-se de plimbarea de sâmbătă după-masă, sub razele soarelui de iarnă. Mergeam cu ochii în pământ, dar eram conștientă de faptul că oamenii se uitau ciudat la mine. Mamele își luau copiii din calea mea.

Un țânc se împotmoli în picioarele mele și își ridică privirea spre mine. Am tresărit. Creatura asta mică se uita fix la mine, cu ochi mari, căprui și încrezători. Din nări i se prelingeau două dâre de muci. 04032053. Acest țânc, care nu știa încă ce înseamnă moartea, avea să plece de pe această lume pe la patruzeci de ani.

M-am dat la o parte, dezlipindu-mă din îmbrățișarea lui lipicioasă, și m-am îndepărtat în grabă, lăsându-i în urma mea pe părinții lui care îl admonestau cu blândețe, zicând ceva de genul: „Nu-i așa că e adorabil?"

După vreo două minute de mers, încă mai simțeam prin blugi atingerea umedă și caldă a mâinilor sale.

Începusem din nou să mă agit. Oamenii, adunați laolaltă, sunt periculoși. Unuia mai ciudat îi faci față, dar unei gloate, e mai greu. Mă străduiam să păstrez ritmul, însă nu reușeam. Pe tot parcursul călătoriei simțisem nevoia să merg fără oprire, să ajung acolo, oricare ar fi fost destinația. Însă acum mă simțeam epuizată și speriată. Soarele începea să asfințească după dealuri.

Peisajul care mă înconjura începea să-și schimbe înfățișarea pe măsură ce lumina pălea. Clădirile șterse erau bine înfipte în povârnișurile dealurilor. Felinarele se aprindeau rând pe rând, conferind pietrei o strălucire portocalie și proiectând umbra orașului pe câmpii. În curând, m-am trezit împresurată de clădiri. Eram aproape de Bath. În acel moment, îmi doream să nu se mai facă noapte. Nu voiam să fiu singură în întuneric.

De obicei, nu-mi era frică de nimic – eram convinsă că viața îmi dăduse cele mai crunte lovituri până ajunsesem la vârsta de șase ani , însă ultimele luni îndepărtaseră această convingere, mai ales ultimele zile. Nu-mi doream decât să găsesc un loc unde să înnoptez, să mă cuibăresc și să dorm. Voiam să uit de toate pentru o vreme.

Mă străbătu un fior. Oare asta făcea și mama când se droga? Voia să scape de realitate pentru câteva ore? Oare era prea mult pentru ea? Să aibă grijă de un copil de una singură? Să trăiască într-un apartament sărăcăcios? Să fie mereu o dezamăgire? Nu înțelesesem niciodată acest lucru. De ce făcuse asta? Dar începeam să-mi dau seama cât de ademenitoare era ideea de a da totul uitării – însă nu voiam să descopăr acest lucru așa cum o făcuse ea...

Era ceva ciudat în legătură cu locul în care mă aflam. De unde vin eu, canalele sunt locuri infecte, apa lor curgând prin spatele depozitelor şi al fabricilor. Acest loc era diferit. Era mărginit de garduri de metal vopsite în alb și poduri elegante, cu sculpturi în piatră.

În scurt timp, cărarea se îndepărtă de canal, ducând spre stradă. Mă aflam pe un deal un sentiment bizar când te gândeşti că umblasem toată ziua pe loc drept.

Drumul urca și cobora în timp ce apa canalului își urma cursul la poalele dealului. Am trecut pe partea cealaltă și am aruncat o privire către podul din piatră. Nu puteam distinge mare lucru, doar formele ambarcațiunilor ancorate acolo. Nu eram sigură că aş fi putut trage un pui de somn acolo. Mai bine îmi vedeam de drum până când dădeam de vreun parc sau de grădina cuiva. Aşadar, am pornit din loc și-apoi am luat-o la dreapta, intrând pe o stradă mai liniștită. Parc-ar fi fost un platou de filmare: strada era pavată cu dale și mărginită de case înalte.

Era acel moment al zilei când oamenii aprindeau lumina în casă, dar nu trăgeau încă draperiile. Tot al doilea sau al treilea geam de la stradă semăna cu un mic ecran de televizor care strălucea în amurg, atrăgându-ți privirea. Unii oameni stăteau în fața computerului, alții se uitau la televizor sau citeau.

Surprinzând momente din viețile altor oameni, m-am simțit brusc singură. Se aflau în siguranță, la căldură; în aer pluteau mirosuri de mâncare gătită. Se apropia ora cinei. Erau în sânul familiei. Am mers mai departe – ce rost avea să mă gândesc la viețile altor oameni? Trebuia să găsesc un loc unde să înnoptez.

Pe partea cealaltă a drumului nu erau case. Un gard înconjura un câmp. Am început să caut o spărtură pe unde să intru; n-aveam

chef să rămân agățată din nou în gardul de sârmă ghimpată. Eram atât de obosită, încât aveam impresia că mă aflam în transă. O rafală de vânt rece îmi pătrunse prin haine. Trebuia să găsesc un adăpost, altfel mă vor găsi înghețată bocnă dimineața.

Am traversat drumul și am mers de-a lungul gardului. La câțiva metri mai încolo am dat peste un pârleaz și am trecut pe partea cealaltă sau mai degrabă m-am târât pe partea cealaltă, căci picioarele îmi erau grele după o zi de mers pe jos. Când am trecut împleticindu-mă pe partea cealaltă, m-am trezit călcând în ceva. O băltoacă alunecoasă care puțea de-ți rupea nasul. Minunat, iarăși vaci; dar de data aceasta nu erau înțărcuite.

Iarba se înălța în întuneric. Am mers o vreme de-a lungul gardului era mai jos, iar datorită felinarelor puteam vedea mai bine – până când am ajuns la colțul câmpului. De acolo nu mai aveam de ales decât să ies de pe drum, să sar gardul și să merg mai departe prin beznă. Cerul parcă dispăruse în spatele unui deal. Am zărit un pâlc de copaci. Se afla de partea cealaltă a gardului, dar era și o portiță. Așadar, am urcat dealul târându-mi picioarele și bâjbâind, tufișurile sfâșiindu-mi blugii, până am dat de un petic de pământ drept sub copaci de fapt era un fel de adâncitură în pământ, o groapă. Am verificat cum am putut mai bine să văd dacă nu este balegă de vaci, apoi m-am adăpostit în ea.

M-am cuibărit ca un bebeluș în pătura pe care mi-o dăduse Britney. Am înfășurat-o în jurul meu, acoperindu-mi și fața. De-abia dacă mă apăra de vânt. Ca de obicei, nu credeam că voi pune geană pe geană. Gândul îmi era doar la Spider, numai la el. Oare dormea acum? Oare stătea întins pe undeva, ca mine, respirând doar? Oare cât timp va mai respira? Dar când m-am opri din tremurat și căldura trupului meu a încălzit spațiul din interiorul păturii, am început să moțăi. Întunericul care mă înconjura mi se furișă în minte, îndepărtându-mi toate gândurile.

Capitolul 28

Cineva mă urmărea; era atât de aproape, încât îi auzeam respirația, o simțeam în ceafă. Fugeam mai repede decât o făcusem vreodată. Inima stătea să-mi sară din piept, iar eu fugeam, fugeam, însă mă prinsese, nu mai aveam nici o scăpare. Era prea mult, nu mai puteam face față. Am ieșit la suprafață și am început să observ împrejurimile, deschizându-mi încet ochii în lumina mohorâtă a zorilor.

Nu fusese decât un vis. Insă zgomotul acela era încă prezent, cineva era lângă mine, atât de aproape, încât îi auzeam respirația. Spider? Doar pentru o clipă am crezut că se afla lângă mine. Dumnezeule! M-am răsucit ușor. Chiar deasupra mea se afla o formă întunecată, un fel de animal care adulmeca. Vaci? Crezusem că se aflau pe câmpul celălalt. Dar nu era o vacă, era un câine: unul mare și negru, care scotocea cu botul în rucsacul meu.

Am încremenit. Chiar dacă Ray fusese blând, eu tot nu aveam încredere în câini, iar acesta era unul mare, înalt și slab, dar cu umeri și picioare musculoase.

Un alt sunet răsună acum. Era un glas de femeie:

Sparky! Vino aici! Vino aici!

Am observat cum își ciulește urechile. O auzise, dar ultima felie de pâine pe care o pusese Britney în rucsac era mult mai interesantă. Femeia își făcu apariția de după colț. Purta cizme de gumă, o haină de blană și o eșarfă. Când ne văzu, se puse pe fugă.

Oh, la naiba! Sparky, vino aici! Câinele ridică privirea, apoi își vârî din nou botul în rucsac. Nu mai avea mult timp. Ultima lui ocazie să ia o îmbucătură. Femeia îl apucă de zgardă și îl trase imediat

de-acolo. Scuze, scuze! E din cauza mâncării. E un mâncău incurabil. Vai, Doamne, ți-a mâncat merindele! Îmi pare rău.

Vocea ei era neliniștită, însă modul de exprimare era îngrijit.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Eu eram încă întinsă jos, buimacă de somn. Femeia şi câinele ei se aflau în picioare. Aștepta ca eu să zic ceva. Era îngrijorată de cum aveam să reacționez. M-am ridicat şi m-am îndepărtat de cei doi, târându-mă pe fund.

Îmi pare rău. Te-a trezit, nu-i așa? Te-a speriat. Nu te muşcă. L-a ademenit mâncarea. Uite, eu locuiesc mai jos. Poți veni dacă vrei să serveşti micul dejun, o ceaşcă de ceai.

Nu părea să-și dorească asta cu adevărat; încerca probabil să spună ceva care să îndrepte lucrurile.

Nu, am mormăit eu. E în regulă.

Ți-a mâncat merindele. Ți-aș putea aduce ceva...?

- Nu, pe bune, e în regulă.

Nu cred că am bani la mine. Se scotoci prin buzunare. Oh, poftim, ți-ai putea cumpăra ceva de mâncare cu ăştia.

Şi îmi întinse pumnul plin de mărunțiș. Voiam să înceteze. Nu voiam decât să-și ia nenorocitul ăla de câine și să plece cu amabilitatea ei de clasă mijlocie și cu actele ei de caritate cu tot.

– N-am nevoie de nenorociții tăi de bani! Sunt bine.

Cuvintele mele îşi făcură efectul. Se dădu vizibil în spate şi strânse mai tare în mână zgarda câinelui.

– Am înțeles. Bine, bine. Scuze.

Se dădu în spate, apoi se aplecă să-i lege câinelui lesa.

Descriseră un semicerc larg la poalele dealului pe care mă aflam eu și trecură prin portiță, în câmpul celălalt, unde se opriră o clipă. Femeia dădu drumul câinelui din lesă, își vârî mâna în buzunar și apoi îmi aruncă o privire. Brusc câinele o luă la fugă întinzându-și picioarele şi traversă în goană câmpul. Semăna cu un cal de curse, mic și negru. Ea o luă la pas de-a lungul cărării în urma lui în timp ce eu îi urmăream cu privirea. Câinele alergă de trei ori în cerc în jurul ei, după care o însoți la trap, îndepărtându-se agale în lumina dimineții. Cum îi urmăream cu privirea, mă simțeam şi mai singură; nu crezusem că era posibil.

Mi-am mutat privirea de la cei doi, care deveneau din ce în ce mai mici pe măsură ce ajungeau în partea cealaltă a câmpului, în depărtare. Vântul din noaptea trecută dispăruse cu desăvârșire. Cerul de deasupra era senin, de un albastru-deschis. Se mai vedeau câteva stele. În depărtare, nori albi și pufoși traversau cerul deasupra solului. Spirale și turnuri de culoarea mierii îi străpungeau – insule în mijlocul unei mări unduitoare. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Undeva, sub ceață, oamenii dormeau sau se trezeau, trăgeau vânturi, se scărpinau, își făceau toaleta, dar în aparență aveai impresia că te afli în Disneyland.

Avusesem emoții la gândul că urma să intru în oraș. Acum eram încrezătoare. Nu se putea întâmpla nimic rău într-un loc ca ăsta, nu? Mi-am făcut sul pătura și am legat-o de rucsac. Degetele îmi erau înțepenite din cauza frigului. Toate lucrurile, inclusiv hainele de pe mine se umeziseră de la rouă.

Am luat-o pe deal în jos către poartă, pașii mei lăsând un alt rând de urme pe lângă celelalte două care aparțineau femeii și câinelui. Când mi-am întins mâna să deschid poarta, am zărit pe stâlpul acesteia o grămăjoară de monede. Îmi lăsase mărunțișul ei. L-am vârât în buzunar. M-am simțit ca ultimul om când am luat banii. Era diferit față de momentul în care Britney îmi dăduse lucrurile ei. Mi se părea că îi lăsase din milă, iar eu nu voiam să fiu o miloagă.

Am trecut prin poartă și am traversat strada. Nu era nimeni prin zonă. Am luat-o pe o scurtătură printre două terase, îndreptându-mă către centrul orașului. Cărarea trecea pe sub un pod feroviar și-apoi brusc m-am trezit în secolul 21, lângă o arteră principală cu mașini și camioane care treceau în grabă. Farurile lor mă dezorientau, zgomotul pe care îl făceau îmi țiuia în urechi. Eram încă pe jumătate adormită. M-am uitat la traficul care înainta încet şi am țâşnit în față.

În dreapta mea se auzi un claxon puternic injectându-mi adrenalină în sânge, făcându-mi inima să bată nebuneşte și picioarele să alerge mai repede. De unde dracu' apăruse? Trebuia să-mi păstrez cumpătul. Am mai alergat un minut sau două, apoi am încetinit până am ajuns să merg la pas și am traversat un pod care trecea

peste un râu cu apa densă şi murdară. Pe malul celălalt se aflau hoteluri, baruri şi magazine, nu din cele adevărate, ci de genul în care ar intra un turist. Magazine exorbitant de scumpe. Toate aveau luminițe și ornamente de Crăciun la ferestre care scânteiau şi licăreau. Nici unul nu era deschis.

M-am uitat la ceas. Era doar opt fără zece. Prin centrul oraşului mişunau câțiva oameni: unii spălau geamurile, alții goleau containerele de gunoi, alții deschideau magazinele, unii treceau grăbiți, cu nasurile vârâte în fulare, mirosind a fum de țigară. Nimeni nu se uită la mine. Era acel moment din zi când nimeni nu își bate capul cu cei din jur. Dacă tot te-ai trezit așa devreme pentru că ai ceva de rezolvat sau trebuie să ajungi undeva, atunci e mai bine să-ți vezi de ale tale.

Genunchiul mă mai necăjea încă, dar nu voiam să mă opresc nicăieri, așa că am traversat orașul. Pe niște scări stăteau câțiva oamenii ai străzii care trăgeau câte o duşcă de bere Special Brew. Era micul dejun pentru ei.

– Eşti bine, drăguțo? mă întrebă unul dintre ei, întinzându-mi o bere.

„Crede că sunt ca el, mi-am zis. Un salut prietenesc către un alt om al străzii. Și are dreptate – asta și sunt."

Nu, mulțumesc, i-am răspuns lăsându-mi automat privirea în pământ ca să o evit pe a lui. Am trecut mai departe păşind peste cutiile de bere care erau împrăștiate pe jos, la baza scărilor.

Am mers de-a lungul drumului principal, pe sub bolțile formate din luminițele de Crăciun şi, chiar la capătul celălalt, am găsit singurul restaurant deschis – McDonald's. Banii îmi ajungeau doar pentru o ceașcă de ceai și un sendviş cu ou. Întotdeauna mi-a plăcut mirosul din interiorul unui astfel de restaurant, dar, în timp ce-l așteptam pe tipul din spatele tejghelei să-mi aducă mâncarea, am simțit că mi se face greață. Mi-am luat comanda la pachet și am ieşit în aerul proaspăt al dimineții, apoi am luat-o pe stradă în sus.

Am trecut pe sub o arcadă care dădea spre o piață unde se aflau mai multe bănci și un copac uriaş plantat în mijloc. Mă aflam chiar în fața unei bisericii mari cu turn. Era un loc plăcut. M-am aşezat şi mi-am pus băutura pe bancă, lângă mine.

Am despachetat sendvișul. Gălbenușul de ou se spărsese și acum se prelingea din chiflă. Imi era foame, dar nu puteam mânca așa ceva. L-am așezat pe bancă, am luat paharul cu ceai și am îndepărtat ușor capacul. Am luat o înghițitură, iar fierbințeala care îmi invadă gura mă făcu să îmi dau seama cât de frig îmi era.

M-am uitat la clădirea uriașă din dreapta. Pe plăcuțele care se aflau la colț scria: „Catedrala din Bath". La mijloc era o ușă masivă din lemn. Deasupra ei se afla o fereastră gigantică în formă de arc. De jos până sus, pe fiecare fațadă, se vedeau linii orizontale sculptate în piatră, prevăzute cu figurine care stăteau cocoțate acolo; semănau puțin cu niște oameni care urcau pe o scară. De fapt asta și erau: scări din piatră cu oameni din piatră care încercau să urce. Din unele statuete lipseau anumite părți, făcându-le să pară niște desene pătate, însă cele care erau întregi aveau aripi. Îngeri? Cu siguranță că încercau să ajungă sus, cu toate că unii dintre ei erau plasați cu capul în jos, gata parcă să cadă pe pământ. Prostănacii, de ce nu-și luau pur și simplu zborul?

Mi-am băut ceaiul, în timp ce studiam acele sculpturi ciudate. Lichidul mă încălzea, făcându-mă să mă simt din nou în viață. Am luat sendvișul, care era rece acum. Oul moale înghețase. Am luat o înghițitură mică, însă am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos. Nu era cu putință. Am scuipat conținutul în șervețel.

Acum, în zonă, își făcuseră apariția mai mulți oameni. Se îndreptau către zona din lateralul bisericii; pe sub o arcadă improvizată, am zărit acoperișurile din lemn ale unor tarabe. Era un fel de piață. Observam privirile aruncate pe furiș și neliniștea care plutea în aer și am început să mă simt din nou expusă. Mai bine porneam la drum în căutarea unui loc mai retras, unde să stau până când mă voi hotărî ce să fac în continuare. M-am ridicat în picioare și mi-am săltat rucsacul pe spate. Am dat să plec, dar m-am răzgândit am luat paharul gol și sendvișul acela scârbos care era împachetat și le-am aruncat într-un coș de gunoi care se afla la câțiva metri mai încolo.

Mulțumesc pentru că păstrezi curată curtea bisericii, îmi zise un tip îmbrăcat într-o haină lungă și cu fular la gât în momentul în care trecu pe lângă mine.

Își ridică mâna într-un fel de salut, apoi se îndreptă către o ușiță care se afla lângă cea principală. De mijloc avea agățat un mănunchi de chei. Eu m-am întors și am luat-o pe o alee din stânga, care ieșea din piață.

La capătul ei se afla cineva în uniformă.

Am făcut stânga-mprejur și am luat-o înapoi spre arcada pe sub care venisem. Doi bărbați în costum veneau către mine poate erau doar niște simpli funcționari care mergeau către birou, însă privirile lor erau ațintite asupra mea.

Rahat, se terminase totul! Dintre oamenii care nu mă băgaseră în seamă, unul mă reperase, poate chiar mai mulți. Sau poate fusese femeia aceea de pe câmp. Băgăcioasa naibii! Am vrut să strig: „Nu!" și să aud ecoul în toată piața. Am aruncat o privire peste umăr să văd dacă era cineva în spatele meu. Tipul cu cheile intrase înăuntru și tocmai închidea ușa în urma lui. Am luat-o la fugă înspre el.

Așteptați! Așteptați! Vă rog!

El tresări și își ridică privirea, apucând ușa cu degetele și oprind-o să se închidă.

– Vă rog, ajutați-mă! Mi-e teamă. Vă rog, lăsați-mă să intru, am zis eu cu voce rugătoare.

Ochii lui de un albastru-deschis îi căutară pe ai mei, apoi priviră dincolo de mine. Ezită timp de o secundă, care mie mi se păru o veșnicie, apoi mă apucă de braț și mă trase înăuntru. M-am împleticit prin întuneric în timp ce el apropia ușa masivă cu ambele mâini până când aceasta se închise, trântindu-se. Apoi trase zăvorul. De partea cealaltă a ușii se auziră zgomote de pași, apoi mâini care loveau în lemn.

Apoi strigăte.

Deschide! Poliția!

Când ochii mei se obișnuiră cu întunericul, l-am putut vedea pe salvatorul meu care se întoarse și se sprijini cu spatele de ușă. Își duse mâna la gură.

Ce-am făcut? zise el în șoaptă, privindu-mă. Doamne Dumnezeule, ce-am făcut?

Capitolul 29

Se uită la mine.

Ești bine?

Am încuviințat din cap.

Chiar este poliția?

Se referea la bufniturile care se auzeau în ușă. Am încuviințat din nou din cap.

Ar trebui să le deschid. Să-i las să intre.

Am închis ochii   după toate acestea, avea să mă dea pe mâna lor.

Pari epuizată. Ai nevoie de un pic de timp? Să-ți revii?

Nu știam ce însemna „un pic", însă aveam nevoie de mai mult timp.

– Da.

Intră pe ușa asta în biserică și ocupă un loc. Le voi spune eu cum stau lucrurile.

Nu eram sigură.

E în regulă. Du-te!

Am tras de un mâner mare din metal și-am deschis ușa interioară. Am trecut pragul, așteptându-mă să fie în continuare întuneric, însă biserica era inundată de lumină. Mă aflam într-un spațiu imens, cu coloane de piatră care se înălțau la nesfârșit către tavan. Păreau a se sprijini de niște ventilatoare din piatră. Mai jos, ferestrele aveau sticlă colorată, însă sus de tot erau din geam simplu. Prin ele se vedea cerul albastru. Mi-am dat rucsacul jos și m-am așezat pe o bancă din lemn. Spătarul acesteia era foarte incomod. În spatele meu, zăvorul ușii principale fu tras. Era doar o chestiune de timp până când indivizii aceia vor da năvală înăuntru. Nu voiam să se întâmple asta. Am închis ochii și am așteptat. Se auziră voci,

dar nu am reușit să deslușesc cuvintele. Ușa se trânti la loc, iar zăvorul fu tras din nou. Apoi se auziră pași și ușa interioară fu deschisă.

– Vor aștepta. Nu sunt prea încântați, dar vor aștepta. Le-am spus că ai căutat adăpost în casa Domnului și că nu au voie să intre aici. O minciună nevinovată spusă cu cele mai curate intenții, zise el râzând ușor.

Am deschis ochii și m-am uitat la el fără să clipesc. Îi luă ceva timp să-și dea seama că habar n-aveam despre ce vorbea.

Nu asta îți dorești? Adăpost? Un loc în care să fii în siguranță, îmi explică el.

Era mai tânăr decât mi se păruse la prima vedere. Avea vreo douăzeci și ceva de ani. Era slab, iar păru-i castaniu și ondulat îi atârna într-o parte. Mărul lui Adam i se plimba de sus în jos. Ochii lui erau de un albastru foarte deschis.

Da, am zis eu în șoaptă. Un loc unde să fiu în siguranță.

El se încruntă.

Te superi dacă te întreb de ce sunt pe urmele tale polițiștii? Adică nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei.

– Ei cred că am făcut ceva rău, dar nu e adevărat.

– Ceva grav?

– Ei cred că am aruncat în aer *Ochiul Londrei.*

Se încruntă și mai tare.

– Aha, înțeleg. Înghiți, iar mărul lui Adam parcă o luă razna. Tu ești aceea, fata din Londra pe care o caută toată lumea. Asta e grav. Chiar trebuie să vorbești cu ei, zise el pe un ton blând, să le explici.

– Da, numai că n-o să mă asculte. Nu vor decât să aresteze pe cineva și să închidă cazul. I-ai văzut doar. Sunt convinși că eu sunt vinovata, dar eu n-am făcut nimic. Niciodată... vorbeam tare acum, iar vocea mea răsuna în acel spațiu imens.

– Într-adevăr, vor să-ți vorbească, dar nu în calitate de suspect, ci de martor.

– Au de gând să mă aresteze așa cum au făcut și cu prietenul meu, și...

– Bine, bine. Uite, parohul, șeful meu, adăugă el repede, trebuie să sosească din clipă în clipă pentru utrenie. O să vorbesc cu el.

Trebuie să pregătesc biserica. Te superi dacă aștepți aici până îmi fac eu treaba? Sau, dacă vrei, mă poți însoți. Nu mă deranjează.

Spătarul băncii îmi tăia spatele. Nu voiam să stau acolo mai mult decât era nevoie, așa că m-am ridicat în picioare și l-am urmat în timp ce el se agita de colo-colo, aprinzând lumini și lumânări și deschizând uși.

Apropo, eu sunt Simon. Se întoarse pe jumătate și îmi întinse mâna. I-am luat-o și ni le-am strâns stânjeniți. Mâna lui era caldă, delicată și surprinzător de fină pentru un bărbat atât de slab. Iar tu ești...?

Ăă, Jem. Eu sunt Jem.

Jem. Încântat de cunoștință.

Suna ciudat, dar bănuiesc că așa fusese crescut, să aibă maniere și toate alea. Nu știam ce ar fi trebuit să-i răspund, așa că n-am zis nimic.

Mâna ta e foarte rece. Ai dormit pe străzi?

Mda.

Ajunsesem într-o zonă din fața bisericii, în partea dreaptă, care era separată de restul bisericii printr-un fel de paravan din lemn.

Dacă te vei așeza în capela asta, vei simți aerul cald care vine de sub băncuțe. O să te ajute să te încălzești. Eu o să-mi văd în continuare de treabă și o să mă întorc peste un minut, Jem.

M-am așezat unde îmi arătase, pe o băncuță tapisată de la marginea încăperii. Într-o parte se afla o masă, iar pe aceasta, o cruce din aur. În mijloc se afla un suport negru pe care era pusă o lumânare. Pe margine stătea scris ceva. M-am ridicat și m-am dus să mă uit: „DONA NOBIS PACEM“. Habar n-aveam ce însemna. De ce să scrii ceva într-o astfel de limbă pe care doar oamenii culți o înțeleg? Este ca și cum ne-ai spune nouă, celorlalți, că suntem niște proști, nu-i așa? Am citit încă o dată acele cuvinte, mirându-mă cât de ciudat sunau.

Am tresărit când am realizat că cineva se afla la intrarea în capelă.

Eu sunt, zise Simon. N-am vrut să-ți întrerup rugăciunea.

Nu mă rugam, am răspuns. Citeam doar... asta.

El zâmbi.

– Desigur. Sunt cuvinte minunate, puternice.

N-am avut timp să-l întreb despre semnificația lor, pentru că în biserică se auzi răsunând sunetul ascuțit al unei uși care era deschisă. I-am aruncat o privire îngrijorată lui Simon.

Nu-ți face griji, e doar parohul. Așteaptă aici.

El dispăru înapoi în biserică. M-am ridicat în picioare, m-am dus la paravanul din lemn și m-am uitat printre găurelele modelelor cioplite. Printr-o ușă laterală intrase cineva. Era un bărbat mic de statură, cu început de chelie și cu ochelari semăna mai mult cu un director de bancă decât cu un preot. Se uită în stânga și în dreapta, scrutând interiorul bisericii cu privirea.

Simon se apropie de el cu pași grăbiți și ascultă glasul tunător al bărbatului:

– Ce Dumnezeu se petrece aici, Simon? Sunt polițiști înarmați în fața bisericii. Au încercuit toată clădirea.

Simon își ridică mâinile ca și cum ar fi vrut să se apere de vocea puternică a bărbatului.

E doar un copil, domnule paroh. A venit la noi să ceară ajutor, adăpost.

Am fost percheziționat, Simon. Percheziționat! Înainte să mă lase să intru în biserică.

Oh... pricep.

– Nu te mai hlizi. E treabă serioasă. Trebuie să punem capăt acum. Trebuie să le dăm fata. Unde-i?

M-am ghemuit într-un colț îndepărtat al capelei.

Este în capelă, dar... am auzit imediat zgomot de pași care se apropiau de mine... dar nu puteți s-o alungați pur și simplu. E doar un copil.

Dar poate la fel de bine să fie criminal în serie, Simon. Și în biserica mea fac ce poftesc eu. În fond și la urma urmei eu sunt parohul.

Erau foarte aproape de mine.

– Este biserica Domnului.

Zgomotul de pași încetă. Ecoul lor se pierdu ușor în tavanul arcuit, apoi se lăsă tăcerea.

Ce-ai spus?

Mi-era cunoscut tonul acela. „Până aici a fost, mi-am zis". Simon dăduse de bucluc, eu la fel.

- Vreau să spun că aceasta este Casa Domnului. Noi doar avem grijă de ea, dar nu este a noastră. Nu suntem decât niște paznici, dar...

Începuse să se bâlbâie.

– Și ce vrei să spui cu asta?

– Că trebuie... trebuie să privim în sufletul nostru și să facem ceea ce ar face și Iisus.

„Halal explicație, m-am gândit eu. S-a zis cu mine." Însă nu era așa, căci Simon găsise replica perfectă, spusese ceva ce îmi putea aduce salvarea.

Ce ar face Iisus? repetă încet parohul. Ce ar face El? Unde-i fata? tonul lui era mai blând acum.

– Sunt aici, am zis eu, ieșind de după paravan.

Se uită la mine, iar eu i-am văzut viitorul: mai avea de trăit patruzeci de ani sau mai mult. Avea să fie un om în vârstă, respectat, avea să fie cineva. Nu știu ce văzu el când se uită la mine; pe chipul lui nu se citi nimic, însă după o clipă de tăcere spuse:

Haideți să ne rugăm împreună.

Se îndreptă spre capelă și îngenunche.

– Îmi pare rău, eu – am început, dar Simon își duse degetul la buze și scutură din cap, apoi mă conduse în fața altarului și am îngenuncheat și noi.

Parohul începu să se roage rostind cuvinte pe care eu nu le înțelegeam, de parcă s-ar fi adresat cuiva – cerându-i tot felul de lucruri –, dar, bineînțeles, acolo nu mai era nimeni în afară de noi trei. Apoi tăcu. Nu știam ce ar fi trebuit să fac. Îmi țineam mâinile împreunate în față. Mă simțeam caraghios. Nu știam dacă să-mi țin ochii deschiși sau închiși, așa că m-am uitat pe furiș la cei doi să văd cum procedau ei. Stăteau în genunchi ca doi îngeri de pe o felicitare de Crăciun, cu ochii închiși, într-o lume doar a lor. Începură să mă doară genunchii, mai ales cel pe care mi-l sucisem când sărisem gardul. M-am tot foit, încercând să-mi găsesc o poziție confortabilă, apoi am rămas nemișcată, întrebându-mă cât avea să mai dureze până să-mi aflu soarta.

Câteva ore mai târziu sau se scurseseră doar câteva minute? –, fără să rostească un cuvânt, cei doi își deschiseră ochii în același

timp și se ridicară în picioare. M-am ridicat și eu în picioare. Parohul veni spre mine și-mi luă ambele mâini într-ale sale.

Ești bine-venită în Casa Domnului, copilă. Ai căutat adăpost aici și îl vei primi. Pentru o vreme. În spatele lui, Simon jubila. Nu va fi ușor pentru nici unul din noi. Însă înainte să continuăm trebuie să-mi spui adevărul. Ai vreo armă asupra ta?

Am clătinat din cap.

Nu am nimic.

– N-ai arme sau cuțite? Explozibili? mă întrebă el aruncând o privire către rucsacul meu care zăcea pe jos.

Nu.

– Te deranjează dacă eu sau Simon aruncăm o privire?

Ca să spun adevărul, mă cam deranja. Nu erau lucrurile mele, ci ale lui Britney, însă era tot ce aveam pe lumea asta. Nu mă aflam însă în poziția de a mă opune. Am desfăcut imediat rucsacul și am vărsat conținutul lui pe pardoseala de mozaic: mâncare, sticle cu apă, țigările mele, niște lenjerie intimă pe care mi-o dăduse Britney.

– Nu ai voie să fumezi aici. Sunt sigur că înțelegi acest lucru.

Am ridicat din umeri.

Și în buzunare? Vrei să-ți golești buzunarele?

Mi-am vârât mâinile în buzunarele hainei și ale blugilor și am adăugat grămezii de jos niște șervețele vechi, bricheta mea, și ceva mărunțiș. Aveam cincisprezece ani, iar toată averea mea era împrăștiată pe pardoseală.

Mi-e teamă că va trebui să te percheziționăm.

I-am aruncat o privire amenințătoare. „Hai, că-și dă arama pe față, m-am gândit eu. Caută o scuză să-și vâre degetele pe unde n-are voie. Pervers bătrân!" Dacă aveau de gând să-mi facă ceva, eram pregătită să mă apăr. Nici unul din ei nu prezenta o amenințare pentru mine.

Simon, vrei să te ocupi tu de treaba asta? zise parohul.

Simon părea mai speriat decât mine. Făcu un pas înainte.

Îmi pare rău.

Mă pipăi ușor pe umeri, apoi își mută mâinile sub brațele mele și apoi în jos, de-a lungul trupului. Se ghemui și îmi verifică fiecare picior. Își întoarse privirea când ajunse în zona mea intimă, dar se

făcu roşu ca racul la faţă. Când termină, fruntea îi era acoperită cu broboane de sudoare – „era stresat“, m-am gândit eu. Puteam să bag mâna în foc că, până în acel moment, nu mai stătuse atât de aproape de o femeie.

– Nu, e în regulă, zise el ridicându-se. Nu am găsit nimic.

Prea bine. Adună-ţi lucrurile, iar tu, Simon, îl conduci pe musafirul nostru...

Jem, zise repede Simon.

În timp ce tu o conduci pe Jem în sacristie, eu voi vorbi cu poliţiştii şi le voi explica faptul că acesta nu este un asediu. Trebuie să deschidem; în curând se vor aduna oamenii pentru utrenie.

Se îndreptă în grabă înspre uşa principală, nerăbdător să aducă lucrurile pe făgaşul normal.

Simon mă conduse într-o cameră lăturalnică, unde se aflau o masă şi nişte scaune, un cuier plin cu pelerine şi alte chestii atârnate.

– Aşază-ţi lucrurile aici. Nu prea avea curajul să mă mai privească în ochi de când mă percheziţionasc. Uite, pun ibricul pe foc. Din păcate nu avem lapte, dar aş putea face nişte cafea neagră sau nişte ceai. Mă duc să aduc apă.

Intră în baie, dar lăsă uşa deschisă. Apa de la robinet curse o vreme şi auzeam clăbucii de săpun în timp ce se spăla pe mâini. Apoi sunetul apei care umplea ibricul. Ştiam că eram destul de murdară, deoarece dormisem în groapa aceea, însă aveam sentimentul că nu încerca să îndepărteze de pe mâinile lui numai noroiul şi iarba.

Îmi zâmbi când ieşi din baie.

– Şi-acum, ceai sau cafea?

Capitolul 30

Voi vorbi cu ei cu o condiție: trebuie să-i dea drumul lui Spider – prietenul meu. Trebuie să-l văd. Nu a făcut nimic. Dacă îi vor da drumul, am să vorbesc. Așa să le spuneți.

Parohul scoase un oftat.

– Chiar trebuie să tot batem apa în piuă? Ai probleme mari, domnișoară. Dacă nu ai făcut nimic rău, dacă nu ai nimic de ascuns, atunci ar trebui să vorbești cu poliția. Nu vei păți nimic dacă vei spune adevărul.

Am pufnit.

– Da, vezi să nu!

Nările lui fremătară.

– Nu-mi place atitudinea ta. S-au întâmplat lucruri oribile. Au murit oameni nevinovați. Trebuie să aflăm adevărul. Trebuie să-i găsim pe cei care au făcut asta. Nu este amuzant.

Eu nu râd, am zis, dar nu vreau să vorbesc cu ei. Nu am încredere în ei. De ce aș avea? L-au arestat pe prietenul meu.

A fost considerat un suspect, zise el rotunjindu-și buzele și pronunțând cuvintele de parcă s-ar fi adresat unui copil sau unui străin. Firește că l-au arestat. Și dacă nu a făcut nimic și va spune adevărul, atunci îi vor da drumul. Poate, continuă el cu blândețe, poate că nu întotdeauna îi cunoaștem pe oameni atât de bine precum credem. Se poate ca prietenul tău să nu-ți fi spus totul. Poate că ai intrat într-un joc ale cărui reguli nu le cunoști...

Nu! am strigat, iar vocea mea răsună în biserică. Nu e adevărat. Ești la fel ca toți ceilalți. Răstălmăcești totul, încercând să-l trans-

formi în ceva ce nu este. Nu el e de vină pentru ce s-a întâmplat la *Ochiul Londrei.* A fost vina mea.

Se uitară amândoi la mine.

Continuă, zise Simon.

Nu am făcut nimic. Dar am presimțit că se va întâmpla ceva în ziua aceea. Am știut că mulți oameni urmau să moară.

De unde ai știut?

Parohul se aștepta ca eu să mărturisesc totul, să recunosc că pusesem bomba acolo.

– Văd ziua, data când oamenii vor muri. Cei doi schimbară repede o privire. Pot să vi le spun și pe ale voastre, dar n-am s-o fac. Nu le spun asta niciodată oamenilor, nu-i corect. Însă, când am văzut că acei oameni aveau aceeași dată, în ziua aceea, m-am speriat. Nu voiam să fiu acolo, așa că am luat-o amândoi la fugă.

– Cum adică, vezi data...?

Dacă mă uit la cineva, îi văd numărul. Îmi apare în minte, dar, în același timp, e și în exterior. Numărul reprezintă o dată.

De unde știi semnificația numărului?

Am văzut destui morți. Știu. Nu-i așa că am procedat bine în ziua incidentului de la *Ochiul Londrei?* Am făcut bine că am fugit, nu-i așa?

Se uitară din nou unul la celălalt.

Și de ce n-ai mers la poliție să spui ce știai?

Oare de ce? Doar e simplu, nu? Nu trebuie decât să spui adevărul și totul va fi bine. Poate aici așa este, dar lucrurile stau altfel de unde vin eu. Un puștan negru cu bani, pentru ei e traficant. Dacă văd doi copii, care-și petrec timpul împreună pe undeva, îi consideră hoți. Totul se amestecă, adevărul și minciuna. Nimeni nu mi-ar da crezare.

De bună seamă este... surprinzător – parohul își alegea cuvintele cu grijă   ceea ce spui tu. Însă, dacă asta crezi tu, atunci ar trebui să le spui și lor. Vor face niște verificări prin care să te dezvinovățească, îți vor analiza hainele să vadă dacă există pe ele urme de explozibil.

Adică să îmi întindă o capcană.

El se înfurie.

Nu! strigă el lovind cu pumnul în ușă. Nu așa merg lucrurile în țara asta. Există procese, verificări, justiție. Trebuie să ai încredere în sistem. El este cel care face ca țara asta să fie civilizată.

Am închis ochii. Cum poți lămuri oameni ca el care fac parte din sistem sau sunt într-atât de naivi încât cred în toate prostiile sistemului? N-aveam nici o șansă în fața lor. Nu foloseam cuvinte care să îi facă să mă asculte, să mă respecte; nu vorbeam aceeași limbă cu ei.

I-au lăsat pe polițiști să intre, bineînțeles, și, ca de obicei, aceștia erau însoțiți de un asistent social. Sentimentul că Simon și parohul m-ar putea proteja de toate acestea dispăruse odată cu morala aceea despre „societatea civilizată", dar tot simțeam că mă trădaseră. Nu le-am răspuns la întrebări. Singurul lucru pe care îl repetam la nesfârșit, până am crezut că o să înnebunesc și eu, dar și ei, era: „Voi vorbi când îl veți aduce pe prietenul meu aici. Voi vorbi când îl voi vedea pe Spider".

Au încercat toate metodele obișnuite: polițist bun, polițist rău; polițist amabil, polițist iritat; polițist înduioșat, polițist amenințător. Nimic nu mă impresionă – cuvintele lor treceau pe lângă mine, iar ei deveneau din ce în ce mai frustrați. Au adus și un doctor, dar nici el nu reuși să mă facă să vorbesc. Eram sigură că, dacă începeam să-i spun despre numere, mă va închide la nebuni cât ai zice pește mă va duce undeva, într-un salon izolat unde mă va închide și mă va seda.

Afară se auzea mișcare. Ușa se deschise și înăuntru își făcu apariția o altă femeie: era Karen. Să fiu sinceră îmi trebuiră câteva secunde să-mi aduc aminte de unde o știam. Ultimele zile fuseseră atât de intense, încât mi se părea că trăisem o cu totul altă viață de când fugisem din casa ei.

– Jem! strigă ea venind înspre mine cu brațele deschise, când la pas, când fugind.

Mă strânse la pieptul ei și, dintr-odată, mă aflam din nou în bucătăria ei de pe Sherwood Road, și eram cea care fusesem înainte ca toate acestea să se întâmple. Mă ținu în brațe mult timp. Am simțit multe trăiri în îmbrățișarea ei; eram surprinsă, dar și indignată oarecum, însă nu m-am dezlipit de ea. Parcă îmi dusese dorul

cu adevărat – și eu care eram convinsă că se bucurase de pacea și liniștea din ultimele zile.

În cele din urmă îmi dădu drumul și se îndepărtă puțin.

– Cum ești? Ești bine? Mi-am făcut atâtea griji! Dacă mi-ai fi spus...

Pe chipul ei se citea durerea, îngrijorarea.

Sunt bine, am zis eu, însă tremurul din vocea mea mă dădu de gol.

Pari obosită. Ești foarte palidă. Îmi mângâie obrazul cu mâna ei dolofană. Totul va fi bine acum, Jem. Poți să te întorci acasă cu mine. Bănuiesc că polițiștii vor dori să te interogheze și mâine, iar eu voi fi alături de tine. Dar te poți întoarce acasă în seara asta.

Acasă. Gândul mă purtă la Sherwood Road, la casele din cartier, la gemeni, la revenirea la normal.

Nu plec, nu fără Spider.

– Firește că trebuie. Jem, ai trecut prin multe. Lasă-mă să am grijă de tine o vreme să te poți odihni.

– Voi rămâne aici.

Ea se încruntă.

– Nu cred că poți, Jem. Aici nu locuiesc oameni.

Ba pot, și asta o să fac. O să stau aici până mi-l vor aduce pe Spider. Nu o să mă duci cu tine. Nu mă poți obliga.

Ea își așeză mâna pe brațul meu.

– Nimeni nu te va duce nicăieri dacă nu vrei. Eu doar te rog – te rog, Jem – să te întorci acasă.

Mi-am scuturat brațul, iar ea își retrase mâna. Se vedea limpede pe chipul ei că o rănisem.

Nu vin, Karen. Rămân aici.

Ea oftă și clătină din cap.

– Nu ești chiar atât de dură, Jem. Într-o zi vei realiza acest lucru, iar eu voi fi acolo pentru tine.

Își luă geanta și se alătură celorlalți de afară. Nu auzeam ce vorbeau, dar nici nu-mi păsa. N-aveau decât să vorbească despre mine cât doreau. Fie că știa acest lucru, fie că nu, Simon îmi oferise ceva de preț, ceva puternic, un glonț de argint cu care să mă apăr. Un singur cuvânt: adăpost.

Intrară din nou în biserică; Karen, Imogen – asistenta socială – și parohul.

- Nu te putem lăsa aici de capul tău, zise îngrijorat parohul.

De ce?

– Ești o tânără de cincisprezece ani. Nu se cade.

Sunt de una singură de zile bune.

Fii rezonabilă, Jem, interveni Karen.

– Nu plec nicăieri. Pot dormi chiar aici. Este mai sigur decât pe străzi.

Se uitară unii la ceilalți.

Trebuie să mă întorc, zise Karen. Am rugat o vecină să aibă grijă de copii, dar... bănuiesc că aș putea-o ruga să rămână peste noapte cu ei.

Karen se uită la Simon și la paroh care încuviință din cap.

Dacă poți rămâne, Karen, o să pregătim două așternuturi pentru voi.

Aceasta dădu câteva telefoane și apoi lumea începu să se agite. Făceau chestia aia caracteristică adulților vorbeau ca și cum eu nu eram de față. Parohul zicea întruna că voi vandaliza biserica, până când Karen interveni:

Voi fi aici. Garantez eu pentru ea. Oricum nu este un copil violent. A avut ceva necazuri la școală, dar cred că fost și provocată. Nu va distruge nimic aici.

Eu am rămas nemișcată, jucându-mă cu pielea de la degetul mare. Mi-am ridicat privirea și am întâlnit-o pe a lui Karen. Nu avea nici o expresie pe față, dar știam că amândouă ne gândeam la camera mea de acasă pe care o distrusesem înainte să plec.

Soția parohului, Anne, își făcuse apariția ținând în brațe două pături și două perne și o ajută pe Karen să pregătească așternuturile pe jos. Adusese și niște mâncare: pachete și cutii pe care le așezase pe masă.

Apoi parohul, Simon și Anne ne urară noapte bună. Simon îi dădea explicații lui Karen despre clădire, iar eu m-am pierdut în visare pentru scurt timp. Când am revenit la realitate, el vorbea cu voce înceată, dar tot reușeam să înțeleg ce spunea.

– Dacă ai probleme, zicea el, dacă vei avea nevoie de ei, în sacristie există un set de chei. În sertarul pupitrului. Cheia de la ușa laterală are înfășurată în jurul ei o bandă galbenă.

– Bine, spuse Karen. Mulțumesc.

Traversară biserica în liniște și ieșiră pe ușa laterală. Dincolo de ei, am zărit crâmpeie din lumea de afară. Se adunaseră o mulțime de oameni și o grămadă de polițiști. Când ușa se deschise, un șir format din lumini rotunde se stinse, ca și orga de lumini dintr-o discotecă. Ce dracu' se întâmpla? Oamenii strigau, era un adevărat vacarm. Abatele clătină din cap, iar eu am ieșit din raza vizuală, ascunzându-mă în spatele ușii.

Simon fu ultimul care ieși, zornăind cheile pe care le ținea în mână. Se opri când să închidă ușa, lăsând o crăpătură de câțiva centimetri.

– Noapte bună, doamnelor! Somn ușor!

Zâmbi și apoi închise ușa. Se auzi un sunet de metal când învârti cheia în broască, era un sunet ciudat.

Dincolo de ferestre, cerul strălucea de parcă ar fi fost artificii, luminând și interiorul bisericii. M-am sprijinit cu spatele de ușă, ascultând zgomotul de afară.

– Așa, zise Karen. Ia să vedem ce ne-a pregătit Anne. O să fie foarte distractiv, nu-i așa? Ca la cort! Ai campat vreodată, Jem?

Capitolul 31

Am desfăcut pachetele cu mâncare. Anne ne adusese sendvișuri, prăjitură de casă, chipsuri. Karen pregăti ceaiul şi ne-am aşezat de-o parte şi de alta a mesei.

Aşteptam întrebările, momentul când Karen va dori să-i explic totul, însă pentru moment se mulțumi să clevetească despre gemeni și despre toată nebunia din presă se pare că jurnaliștii își aşezaseră tabăra chiar în fața ușii casei noastre. Am crezut că mă va întreba despre numere, despre toate zvonurile care circulau, dar, fireşte, ea îmi adresă o întrebare pe care orice mamă ar adresa-o:

Așadar, ce se întâmplă între tine și Terry Spider? Ați devenit mai mult decât prieteni, nu?

Nu voiam să discut despre el, nu cu ea, dar mi-am dat seama că îmi doream să fie de partea mea. Poate mă va ajuta să-l revăd. Așa că nu i-am spus să-și vadă de ale ei, ceea ce-mi doream de fapt.

Doar prieteni, am bombănit eu, prieteni buni.

Simțeam cum roşeața îmi revenea în obraji. Dumnezeule, e oribil când corpul te dă de gol. Ea observă acest lucru și zâmbi.

– Dar îți place de el, zise ea timid.

Simțeam că explodez pe dinăuntru. Da, îmi plăcea de el. Mă gândeam la el în fiecare minut din fiecare zi. Mă durea că nu era lângă mine. Îl iubeam. Erau toate acele lucruri pe care nu le puteam rosti cu vocea tare, decât, poate, în fața lui.

– Da, îmi place mult de el, am zis încercând să-mi controlez vocea tremurândă și dorind ca roşeața din obraji să-mi dispară și să-și recapete culoarea obișnuită. Trebuie să-l văd. Este important, Karen. Trebuie să-l văd.

Ea îmi zâmbi, era un zâmbet șiret, înțelegător.

– Cunosc sentimentul acesta. Și eu am fost tânără cândva. Oare despre câte regrete din tinerețea ei avea de gând să-mi vorbească în ziua aceea? O să-l revezi, Jem. Poliția l-a reținut pentru moment, dar nimeni nu crede că voi ați pus bomba. Poliția dorește să vorbească cu voi pentru că sunteți aici. Și-apoi mai sunt și mașinile furate și alte prostii pe care le-ați făcut în ultimele zile. Și încă tot nu am aflat ce măsuri au de gând să ia în legătură cu faptul că ai dus cuțitul acela la școală... Oftă. Nu spun că nu este o situație complicată, pentru că într-adevăr așa e, dar putem pune lucrurile în ordine. Nu trebuie decât să cooperezi cu poliția și apoi, în cele din urmă, te vor lăsa să-l vezi pe Spider.

– „În cele din urmă" nu este suficient, am lăsat să-mi scape.

Trebuie să înveți să ai răbdare. Știu că e greu...

Nu avem mult timp la dispoziție. Trebuie să-l văd înainte de cincisprezece!

Nu fi caraghioasă! Amândoi aveți cincisprezece ani. Aveți tot timpul din lume.

– Nu-i adevărat. Nu înțelegi.

Atunci ar fi mai bine să-mi explici.

Neavând de ales, i-am spus. I-am povestit despre numere, așa cum îi povestisem și lui Spider, în ziua în care explodase *Ochiul Londrei*. Părea stingherită și se juca cu folia în care fusese împachetată mâncarea. Când am terminat, ea râse scoase un fel de nechezat nervos.

– Fii serioasă, Jem! Doar nu crezi așa ceva?

– Nu este vorba despre ceea ce cred sau nu cred. Se întâmplă pur și simplu.

Ea pufni și își privi degetele care mototoleau necontenit staniolul.

– Nu este ceva aievea, Jem. Nu face parte din viața reală.

Ba da, Karen. Asta este viața mea de cincisprezece ani încoace.

Jem, uneori lucrurile sunt confuze. Știu cât ți-a fost de greu. Ai trecut prin atâtea momente nefericite și schimbări! Am știut aceste lucruri atunci când am hotărât să am grijă de tine. Uneori, când lucrurile sunt confuze, încercăm să le dăm un sens ca să le înțelegem, ca să le putem face față...

Tot nu pricepea.

Nu am inventat nimic! Crezi că mie îmi place să trăiesc așa?

– Bine. Liniștește-te! Știu că nu ai inventat nimic. Eu ziceam că uneori mintea poate să-ți joace feste.

Deci am nevoie de un psihiatru?

– Nu, ai nevoie de un cămin. Nu suferi de nimic grav, iar puțină stabilitate, chiar și dragoste te pot vindeca. Asta încerc să îți ofer eu.

Își ridică privirea neliniștită către mine. Era obișnuită ca eu să-i reproșez tot felul. Ideea e că, deși îmi venea să urlu din cauza frustrării, înțelegeam la ce se referea. Dacă cineva mi-ar fi spus povestea mea, aș fi crezut că îmi face o farsă sau că este nebun. Nu l-aș fi crezut. Lumea lui Karen era alcătuită din ordine și reguli. Era bine ancorată în realitate. Firește că tot ceea ce-i povestisem pentru ea nu avea nici un înțeles. Ea se uita la mine, așteptându-se să o lovesc, lucru pe care poate l-aș fi făcut acum câteva zile, însă acum nu-i mai vedeam rostul.

Știu asta, Karen, am zis. Știu că asta îmi oferi.

Buzele ei se uniră într-un zâmbet slab. Era un semn de recunoștință pentru efortul meu de a recunoaște adevărul.

– Mai vrei ceai, draga mea?

Am încuviințat din cap.

– Da. Mă duc să-mi dezmorțesc picioarele puțin până fierbe apa din ibric.

– Bine.

M-am ridicat și am intrat în biserică, surprinsă din nou de grandoarea ei, de spațiul de deasupra capului meu. Peste tot în pardoseală erau pietre inscripționate. Stăteam pe una dintre ele: aparținea cuiva care murise în urmă cu două sute treizeci de ani. Până și pereții semănau cu un mozaic. Cuvinte care rezistaseră sute de ani și care vorbeau despre oameni de care nu-și mai amintea nimeni. Eram înconjurată de oseminte și fantome.

M-am uitam în jurul meu, oprindu-mă ici și colo ca să citesc ce scria pe pietre. Ar fi trebuit să fiu speriată. Dar nu eram. Îmi plăcea îmi plăcea să văd numerele oamenilor. Dovada era cioplită în piatră: data nașterii, data morții. Numerele erau în ordine, însă cuvintele mă tulburau: „Răposat"; „Dormi în pace"; „Luat de

Creator"; „Plecat într-un loc mai bun". M-am oprit în fața acestei ultime pietre. Să fi însemnat oare o dorință, o convingere sau o certitudine? Dacă ar fi fost după mine, aș fi șters ultimele patru cuvinte și aș fi lăsat doar: „Dispărut".

Acest cuvânt reprezenta o certitudine. Cum ar putea altcineva să știe altceva?

Gândul mă purtă la mama unde era acum sau ce mai rămăsese din ea? Ce se întâmplase cu ea după ce mă puseseră în mașina aceea și mă duseseră de acolo? Oare fusese îngropată undeva sau incinerată? Oare avusese parte de o slujbă de înmormântare? Participase cineva? Sau drogații, boschetarii și scursurile societății sunt pur și simplu aruncați într-o groapă comună? Brusc mi-am dorit să existe undeva mormântul ei. Voiam ca viața ei mizerabilă să fi luat sfârșit într-un mod decent.

Apoi un fior îmi străbătu tot corpul. Oare ce vor face pentru Spider? Era imposibil de crezut că doar peste douăzeci și patru de ore va avea nevoie de o astfel de piatră funerară. Cum putea cineva atât de plin de viață și de energie să moară pur și simplu?

Simțeam cum mă cuprinde panica. Indiferent de ce-ar fi crezut Karen, viața lui Spider putea fi măsurată acum în ore, în minute chiar. Îi văzusem numărul de nenumărate ori. Nu se schimbase. Era adevărat. Avea să moară în pușcărie sau în vreo celulă de la sediul poliției. Din cauza bătăii probabil. Doar dacă nu era cumva bolnav. Poate că era chiar acum suferind sau bătut fără ca cineva să își dea seama că acea bătaie îi va fi fatală. Nu puteam să stau cu mâinile în sân în orele care mai rămăseseră și să aștept să vină cineva și să-mi dea vestea. Trebuia să fac ceva repede, să fac cumva să-i dea drumul.

– E gata masa! răsună vocea lui Karen în biserică.

M-am întors în sacristie, hotărâtă să găsesc o cale să-l revăd. Toată viața mea fusesem asemenea unei sticle purtate de valurile mării azvârlită când într-o casă, când într-alta, fără ca eu să am un cuvânt de spus în privința asta. Trebuia să iau taurul de coarne.

Am mâncat și ne-am pregătit de culcare. Karen continua să sporovăiască, încercând să facă totul mai plăcut. Eu eram atât de

obosită că aproape adormisem. Am lăsat-o să mă învelească și apoi am auzit-o vârându-se în așternuturile sale, de-abia respirând.

– Nu-i așa că-i confortabil? zise ea pe un ton vesel și entuziasmat.

– Ăă... nu prea. Dar e mai bine decât să dormi prin tufișuri.

– Asta ai făcut tu?

Îhî.

Ei bine, încearcă acum să dormi, iar mâine vom vorbi mai multe despre venirea ta acasă și despre dormitul într-un pat adevărat. Pătura ei foşni când ea începu să se foiască. Jem, trebuie să recunosc că ai dreptate, nu cred că aș putea dormi mai mult de o noapte aici pardoseala asta e așa de tare...

Dar, după vreo cinci minute, deja sforăia ușor. Era cufundată în somn.

Poate că m-ar fi cuprins somnul dacă aş fi fost singură, însă sforăiturile ei răsunau în încăpere. Eram din ce în ce mai iritată, dar și invidioasă. Cum reușise femeia asta să adoarmă buștean așa de repede? Mă gândeam neîncetat la zilele trecute şi la cele care vor veni. După vreo jumătate de oră, am simțit că trebuie să mă ridic de acolo, altfel aş fi omorât-o pe loc. Chiar și mie această variantă mi se părea una extremă, așa că am dat încet pătura la o parte și m-am ridicat în picioare.

Mi-am adus aminte de vorbele pe care Simon i le spusese în șoaptă lui Karen. M-am dus în vârful picioarelor până la masă şi am tras încet de unul dintre sertare. Cheile se aflau acolo -- un mănunchi mare de chei. Când am dat să le ridic, acestea s-au lovit unele de altele, scoțând un sunet metalic. Mi-am tras mâneca hainei şi le-am înfășurat în ea, înăbuşind acel sunet răsunător. Apoi am ieşit încet din sacristie și am pătruns în caverna întunecată a bisericii.

Capitolul 32

În biserică nu era întuneric beznă. Lumina felinarelor de pe stradă pătrundea prin vitralii. Odată ce ochii ți se obișnuiau cu întunericul, puteai observa forma lucrurilor: strane, statui, coloane, toate în nuanțe de gri. Știam că ușile din capătul celălalt și din lateral dădeau spre exterior, dar nu voiam să plec – eram convinsă că aveam mai multă putere de negociere cât timp mă aflam în interiorul bisericii. Dar îmi doream să explorez. Am ales o ușă care se afla într-un colț, lângă altar, și m-am apucat să încerc toate cheile.

A treia era cea bună. Am deschis ușa care dădea într-o încăpere mică plină de tot felul de vechituri cel puțin așa păreau: bucăți vechi de piatră și lemn. Aici era și mai întuneric, dar tot am reușit să disting o altă ușă în partea cealaltă a încăperii. Și încă o dată găsisem cheia potrivită. Și acolo era întuneric, dar puteam zări baza unor scări de piatră care urcau șerpuind în jurul unei coloane. Am ezitat pentru o clipă. Începuse să mi se facă frică. Nu eram convinsă că puteam urca acolo sus pe întuneric. Am pășit înăuntru și mi-am așezat mâna pe peretele rece de piatră. Am dat peste ceva noduros care semăna cu un întrerupător. L-am apăsat și lumina s-a aprins pe scări, pierzându-se în sus.

„Haide!“ mi-am zis, încercând să mă încurajez. Cuvintele mele își găsiră ecoul în piatră. De cele mai multe ori e semn rău dacă vorbești de unul singur, nu-i așa? Pare și mai ciudat când te afli într-o biserică.

Am luat-o pe scări în sus. Îmi simțeam picioarele slăbite, nici cu genunchiul nu stăteam prea bine, însă am luat-o ușor, treaptă cu treaptă. Nu vedeai în față decât câteva trepte și, odată ce baza

scărilor dispărea din vizor, aveai impresia că acestea urcau la infinit. Totul în jur era rece: piatra pe care o simțeam prin șosete, pereții, până și aerul era mai rece. Tocmai mă gândeam să mă întorc după pantofi şi după haină sau să mă întorc, pur şi simplu, când am ajuns la capătul scărilor. Acestea se terminau brusc cu un perete, însă în lateral se afla o uşă. Și încă o dată cheia își făcu treaba. Am deschis-o şi am fost întâmpinată de o rafală de aer rece. Am trecut pragul şi am zâmbit, nu m-am putut abține: mă aflam pe acoperiș.

Nu mi-e frică de înălțime, norocul meu, dar când am pășit pe acoperiș, mă cuprinse un val de greață și am simțit că amețesc. De-abia respiram din cauza urcatului pe scări. M-am așezat jos şi mi-am lăsat bărbia în piept. Aerul tăios îmi rănea plămânii. Am încercat să inspir pe nas ca să încălzesc aerul înainte să pătrundă în corp. Metoda aceasta ajută puțin. Încetul cu încetul, am început să-mi revin. Un zid mic de piatră împrejmuia acoperișul. La fel ca tot ce se afla aici, și acesta era cioplit cu un model, era prevăzut cu niște găuri mari. Chiar și stând jos, puteam vedea prin el acoperișurile care se aflau în jurul bisericii. M-am ridicat în picioare sprijinindu-mă de piatră.

Dumnezeule, ce frumos era! Până și eu trebuia să recunosc acest lucru. Era un alt gen de oraș. De aici, de sus, nu se vedea mizeria de la nivelul solului; nu vedeai decât acoperișuri și hornuri, turnuri, piețe și arcade. Lumina portocalie a felinarelor conferea căldură pietrei. Clădirile aproape că străluceau, în ciuda faptului că afară era foarte frig. Dâre de lumină se vedeau brăzdând străduțele. În curtea vecină cu biserica era adunată o mulțime impresionantă de oameni: unii stăteau pe bănci sau pe jos, alții erau adunați lângă un copac, iar printre ei se aflau polițiști. Incredibil cât de caraghioși puteau fi turiștii, să stea afară într-o noapte ca asta!

Turnul se înălța în partea cealaltă a acoperișului. Aplecându-mă, am traversat în fugă acoperișul până am dat de o altă ușă. Și încă o dată am găsit cheia potrivită. Am trecut pragul, bâjbâind după întrerupător. Am dat peste alte scări, dar de data aceasta erau mărginite de încăperi. Prima încăpere în care am intrat era plină de frânghii care atârnau din tavan. Capetele lor erau prinse laolaltă într-o parte a încăperii, dar nu mi-am dat seama ce sunt până când nu am văzut o poză pe perete sub care scria: „CLOPOTUL BISERICII

CLOPOTARI 1954". Erau frânghiile cu ajutorul cărora se trăgeau clopotele. Am simțit cum mă furnică degetele să dezleg una dintre frânghii și să trag zdravăn de un clopot.

Această încăpere avea mai multe uși.

Am ales una care dădea către alte scări. Urcam mereu, încercând fiecare ușă pe rând. Una dintre încăperi era diferită față de celelalte. Aceasta era traversată de o pasarelă din lemn, suspendată deasupra unei pardoseli din piatră care cădea în gol în ambele părți și avea muchii ciudate care ieșeau în relief. Mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama de ce arăta de parcă ar fi fost reversul unui acoperiș. Asta și era, de fapt – partea cealaltă a ventilatoarelor din tavanul bisericii. Mi se făcu părul măciucă – aveam impresia că mă aflu într-o lume secretă.

La capătul celălalt al pasarelei se afla o altă ușă. Aceasta dădea într-o încăpere micuță, o fundătură. Pe peretele îndepărtat se afla un disc mare, rotund și alb, luminat de lumina slabă a felinarelor de pe stradă. Pe margine avea niște gravuri și două bețe – limbile unui ceasornic. Mă aflam în spatele ceasornicului din turnul bisericii. Lângă pereți, de jur împrejur, se aflau bănci din piatră. M-am așezat pe una dintre ele, cu fața la ceasornic – zâmbeam; nu mai fusesem niciodată într-un loc atât de ciudat. Parcă m-aș fi aflat în interiorul lunii. Apoi una dintre rotițele de metal se învârti, iar minutarul se mută în față. Mai trecuse un minut și, simțind un gol în stomac, gândul meu zbură din nou la Spider.

Peste tot în lume ceasurile marcau fiecare secundă, fiecare minut și fiecare oră. Fără întrerupere. Erau mii, poate milioane de ceasuri. Dacă aș fi avut o piatră la îndemână, aș fi aruncat-o prin cadranul acela rotund și alb din sticlă și l-aș fi făcut țăndări. Aș fi zdrobit fiecare ceas, fiecare orologiu din lume. Dar oare ar fi folosit la ceva? Nu împușcați mesagerul, nu așa se spune?

Și cum stăteam așa am avut o revelație: dădeam vina pe cine nu trebuia. Căutam în exterior, când, de fapt, era limpede că altcineva se afla în mijlocul acestei povești. Eu. Doar eu puteam vedea numerele. Vedeam ceva ce altcineva nu putea vedea. Ochii mei, mintea mea, eu. Fie că erau reale, fie că erau imaginare, numerele și cu mine formam un singur tot.

Dacă n-aș fi eu, oare ele ar mai exista?

Pârghia care se afla lângă perete se puse din nou în mişcare, iar minutarul avansă din nou. Brusc, am simțit nevoia să ies de acolo. Aveam să mă sufoc dacă mai rămâneam încă un minut înăuntru. Am sărit în picioare şi am luat-o la fugă, traversând pasarela şi apoi pe scări în sus, până am ajuns în vârf.

Cu toate că era frig și pe scări, gerul de afară mă izbi în față. Nu era nimic acolo, doar acoperișul neted și un pavilion fără steag. Un alt zid din piatră înconjura marginea acoperișului. Priveliștea era încă și mai clară de aici – luminile portocalii ale oraşului se împrăştiau pe colinele dimprejur. Pe un acoperiș se afla o piscină, iar apa turcoaz era luminată de dedesubt. Și chiar sub mine se afla o altă piscină, pătrată şi verde, împrejmuită de statui. Aburii se ridicau încet din ea. De unde mă aflam, mi se părea că puteam să plonjez direct în ea. Să plonjez și să scap de toate: de amintiri, de durere, de vină. Nu trebuia decât să mă cațăr pe zidul cel mic şi să sar...

De undeva de jos răzbătu o voce până la mine:

Uite-o!

Toate fețele luminate care se aflau în curtea bisericii priviră în sus. De acolo de sus toți arătau la fel – o mulțime de marionete. Dintr-odată am înțeles nu erau turiști, ci se adunaseră acolo ca să mă aştepte *pe mine*.

Cineva țipă, iar teama lor ajunse într-o fracțiune de secundă la mine, contaminându-mă, făcându-mă să-mi fie teamă. Pământul începu să fugă de sub mine, iar oamenii să se mişte şi să se agite sub privirile mele.

Mi se înmuiară picioarele şi am coborât. Pe cine prosteam eu? Nu puteam sări de acolo îmi pieriseră şi puterile, şi curajul. Picioarele îmi tremurau atât de tare, încât nu reușeam să cobor nici măcar scările. Așa că le-am coborât pe fund, una câte una. Habar n-am cât mi-a luat să le cobor nu am închis uşa în urma mea, ci am coborât scările pe fund până jos în biserică, apoi m-am târât pe pardoseala rece până în sacristie.

M-am cuibărit în așternutul improvizat, lângă Karen, şi am strâns din ochi, dar numerele erau în continuare acolo: al mamei, al lui Karen, al vagabondului bătrân, al victimelor exploziei.

Și al lui Spider.

Capitolul 33

– E în regulă, Jem. Suntem doar noi: Simon și cu mine.

Am revenit la realitate din acel tărâm nesfârşit al viselor. Auzeam un glas de femeie care îmi vorbea şi, încetul cu încetul, am început să îmi amintesc evenimente trecute. M-am ridicat în fund, m-am frecat la ochi ca să-mi alung somnul și am înghițit acea chestie amăruie pe care o simțeam în gât. Anne se afla lângă masă, iar Karen se trezise deja.

– Am adus niște suc natural, zise Anne. Să pun și ibricul pe foc? Tu şi Karen puteţi să vă faceţi un ceai. Simon, doreşti și tu un ceai?

Vocea ei tremura, dar nu îmi dădeam seama de ce. Încerca să vorbească normal, să spună lucruri normale, însă tremurul din vocea ei trăda faptul că era speriată. De ce era oare speriată?

Mă simțeam stânjenită că toți acești oameni mă vedeau în pat. Eram în dezavantaj. Mi-am proptit picioarele în pardoseală şi m-am ridicat în picioare. Pentru o secundă, am văzut roşu, apoi negru în fața ochilor și m-am ținut de marginea mesei ca să nu cad.

– Te-ai ridicat cam brusc! Anne își încolăci doar pe jumătate brațele în jurul meu, sprijinindu-mă, deși mă ținea departe de corpul ei. Aveam senzația că, dacă ar fi avut la îndemână un clește, nu ar fi ezitat să-l folosească. Aşază-te aici, aşa. Nu pari a fi mâncat mare lucru în ultima vreme. Ia niște pâine prăjită. Poftim!

Și desfăcu un pachețel cu mâncare.

Înăuntru se aflau mai multe felii de pâine prăjită, tăiate în formă de triunghi. Nu puteam mânca nimic – simțeam că mi se face greață numai când mă uitam la ele. De-abia mă trezisem. Am împăturit folia, ascunzând feliile de pâine prăjită.

Ăă, nu mi-e foame încă. Poate mai târziu.

Bea nişte ceai atunci. Uite! Și aşeză pe masă patru căni, luând loc lângă Karen și lângă mine.

Simon rămase în picioare. Era mai palid ca oricând și nu dădea semne că ar avea intenția să se miște din loc. Își umezea întruna buzele, încruntându-se. În cele din urmă, izbucni:

– Ai fost văzută azi-noapte, Jem. Sus, pe turn.

– Ce-ai făcut?! izbucni Karen.

– Jem a urcat pe acoperiş, în vârful turnului. Cred că a luat cheile. Este un lucru periculos – să urci de una singură acolo. Acum toată lumea pune întrebări. Stephen va veni aici în curând.

– Când s-a întâmplat asta?

Am oftat.

După ce te-ai culcat. Nu-mi găseam locul. Aveam prea multe pe cap, așa că m-am gândit să arunc un ochi pe-aici. Tu nu te-ai plimbat niciodată de unul singur pe-aici? l-am întrebat pe Simon.

– Bineînțeles că m-am plimbat, răspunse el, dar e altceva. Tu ești doar un copil, iar eu sunt adult, eu sunt... un om responsabil.

Cum stătea acolo, mutându-și greutatea corpului de pe un picior pe altul și frângându-și mâinile, îmi era greu să-mi imaginez că cineva de vârsta lui putea fi atât de inocent și de vulnerabil.

Îmi era simpatic, recunosc, dar când am auzit cuvântul „responsabil" am izbucnit în râs. Ochii lui albaştri se măriră de uimire când mă auzi râzând şi apoi lăcrimară. Ce naiba făceam? Era salvatorul meu, cel care îmi oferise adăpost tocmai la momentul potrivit.

– Te rog să mă ierți, am zis eu repede, n-am vrut să râd. Nu trebuia să mă folosesc de cheile alea. N-am vrut să-ți creez probleme. El mă privea cu atenție, clipind repede și încercând să înlăture durerea pe care i-o pricinuisem. Simon, ai fost foarte bun cu mine. Aş fi avut probleme serioase dacă nu erai tu. El clipi, dar nu-și luă privirea de la mine. Nu m-am putut abține azi-noapte să nu explorez locul. Este uluitor!

Privirea lui deveni mai îngăduitoare.

– Da, așa este. El luă în mână cheile care se aflau pe masă. Mă duc să văd dacă toate ușile sunt închise, apoi mă duc să fac pregătirile.

Ieși repede din încăpere în timp ce Anne turna nişte ceai.

– Poliția se va întoarce în curând, zise ea. Ar trebui să mănânci ceva...

N-am zis nimic, ci am continuat să împăturesc folia peste feliile de pâine prăjită. Voiam să-i spun să mă lase în pace, că voi mânca dacă voi avea chef, însă vocea interioară îmi spunea să-mi țin gura pentru că femeia încerca să fie amabilă. Așa că n-am zis nimic, lucru care pentru mine era aproape imposibil. Probabil că Anne credea că sunt obraznică. Mi-am ridicat privirea înspre ea. Stătea acolo, jignită, ca și cum aș fi respins-o sau ceva de genul ăsta. Pentru numele lui Dumnezeu, nu era decât o felie de pâine prăjită!

Dar mai era ceva. Era prima oară când privirile noastre se întâlniseră și, cu toate că am încercat să ignor acest lucru, îmi apăru foarte limpede. Numărul ei. 06082011. Mai puțin de un an. Și brusc am înțeles de ce era agitată. Într-un fel sau altul, fie că înțelegea sau nu, îi era teamă să afle ce știam eu. Ea se uită la mine, cu privirea unui animal prins în capcană, apoi înghiți în sec și se întoarse.

Bineînțeles că polițiștii reveniră, la fel și Imogen, asistenta socială. Mai erau și alte persoane: bărbați în costume negre, care stăteau în fundul încăperii și ascultau. Karen asistă la interogatoriu, în timp ce polițiștii repetau mereu aceleași întrebări ca în ziua precedentă. Eu încercam să trag de timp ca să-mi dau seama ce urmăreau cu adevărat; da, îmi puneau întrebări despre ziua petrecută la *Ochiul Londrei* și despre Spider, dar mai voiau să afle și altceva. Cineva le spusese despre numere, moment în care polițiștii se retraseră pentru a face loc la masă bărbaților în costume.

– Am auzit lucruri despre tine, Jem. Lucruri interesante. Cum ar fi motivul pentru care ai fugit de la locul exploziei. Se spune că poți prezice viitorul. Că știi când oamenii vor muri. Este adevărat?

Am coborât privirea în pământ, fără să răspund. Unul dintre ei scoase un set de fotografii din servieta lui.

– Uită-te la fotografiile acestea și spune-mi ce vezi. Acesta cât mai are de trăit? Dar acesta? Îmi poți spune?

Ei continuară astfel până când am simțit în vocile lor agitația și frustrarea.

Apoi am vorbit.

Vă pot spune. Vă pot spune tot ceea ce vreți să aflați.

Se îndreptară de spate, schimbând o privire triumfătoare, apoi se uitară la mine.

– Da, am fost acolo, la *Ochiul Londrei* și sunt destul de sigură că l-am văzut pe individul care a plantat bomba. Ba chiar am vorbit cu el. Vi-l pot descrie. Vă pot spune despre tipul tatuat şi motivul pentru care ne urmărea. Vă pot spune totul şi despre fotografiile acestea. Erau de-a dreptul exaltați, nerăbdători. V-aş putea spune şi am s-o fac dacă îl aduceți aici pe prietenul meu, Spider. O să dau o declarație completă, apoi vrem o maşină, nişte bani – ajung o mie de lire – și să ne lăsați în pace să plecăm de aici.

Tipul în costum negru se aplecă în față.

– Nu cred că-ți dai seama în ce bucluc ați intrat, tu şi prietenul tău. Vi se aduc acuzații grave. Nu cred că eşti în măsură să negociezi.

Nu reuși să mă intimideze deloc. Mă gândisem la tot aveau nevoie de informațiile mele.

– De fapt cred că sunt. Știu că vreți să soluționați cazul cu bomba și că ați da orice să aflați dacă prim-ministrul mai are vreun viitor. O să fie în funcție pentru următorii zece ani sau va fi asasinat de vreun lunetist? Vă interesează, nu?

– Trebuie să ne consultăm în legătură cu asta.

Îşi dădu scaunul în spate, zgâriind pardoseala și ieşi împreună cu ceilalți. Karen rămase pe loc.

Ce faci? mă întrebă ea. Ce tot spui acolo?

Ți-am spus şi ieri, dar nu m-ai crezut.

Jem, trebuie să încetezi! Ai exagerat cu bazaconiile astea, Jem! Încetează să mai spui lucrurile astea. Hai să mergem acasă şi să am grijă de tine.

– Nu! Nici gând. Vreau să-l aducă pe Spider şi n-am de gând să mă clintesc de aici până nu-l văd.

Ea oftă şi eram convinsă că urma să-mi țină din nou o predică plictisitoare, când uşa se deschise din nou. Bărbații în costum se întoarseră.

Bine, zise unul dintre ei. Suntem de acord.

Am simțit fiori în stomac. Nu-mi venea să cred – câştigasem.

– O să-l aduceți pe Spider aici?

El încuviință din cap.

– După ce ne dai o declarație completă.

– Și o să ne dați o mașină și niște bani, așa cum am cerut?

El încuviință din nou din cap, însă felul în care cei doi polițiști, care se aflau în spatele lui, se uitară unul la celălalt mă făcu să devin suspicioasă.

Vreau totul în scris, am zis repede. Vreau să semnați – o înțelegere legală.

Și am și obținut-o. Era totul scris negru pe alb: eu le voi spune polițiștilor tot ce voiau să afle, iar ei îl vor aduce pe Spider la mine înainte de cincisprezece decembrie, ne vor da o mașină și ne vor lăsa să părăsim în siguranță biserica. Cum nu stăteam prea bine la capitolul citire, îmi luă ceva timp să parcurg documentul, dar mi se păru în regulă. Am rugat-o pe Karen să-l verifice, însă ea refuză.

– Este o prostie, Jem. Nu vreau să am de-a face cu asta. Ea mă urmări cu privirea când am semnat, apoi spuse: Eu mă întorc la băieți. Și ei au nevoie de mine. O să revin mâine.

Mă îmbrățișă strâns înainte să plece.

– Imogen și Anne vor rămâne aici, cu tine. Să mă suni dacă ai nevoie de ceva.

– Bine, am zis eu.

Să fiu sinceră, am simțit că mă mustră puțin conștiința când am văzut-o că pleacă. Chiar dacă nu ne prea înțelegeam poate nu ne vom înțelege niciodată ea era bine intenționată, acum îmi era foarte limpede. Însă trebuia să mă concentrez totul decurgea conform planului. Nu trebuia decât să le spun ceea ce voiau să afle, apoi era rândul lor să-și țină cuvântul.

Vor trebui să-l aducă pe Spider aici.

Capitolul 34

Le-am dat exact informațiile pe care și le doreau. Nu le-am spus chiar tot, firește. Nu era treaba lor să știe ce se petrecuse între mine și Spider. Însă le-am spus tot, plus niște „informații“ personale despre oamenii din acele fotografii.

Ei vorbiră cu mine, cu un reportofon pornit, apoi scriseră totul pe hârtie și mă puseră să semnez. Nu m-a deranjat că a trebuit să mă semnez. Făcea parte din plan, iar asta mă apropia și mai mult de ceea ce-mi doream.

– Așadar, când îl voi vedea pe Spider? am întrebat eu după ce am semnat declarația.

Va mai dura puțin   încă îl interoghează. A fost dus înapoi în Londra, la secția de poliție Paddington Green.

– Stați puțin...

– Nu, e în regulă, draga mea. Duc declarația ta la Londra, văd cum avansează lucrurile acolo, apoi mă întorc. Îl voi aduce și pe Dawson aici.

Așadar, nu va dura decât câteva ore. Oricum n-aveam ce face în această privință.

Bărbații în costum își adunară lucrurile, își închiseră servietele și plecară. Înainte să iasă din biserică, dădură mâna cu mine de parcă am fi fost parteneri de afaceri. „E semn bun, mi-am zis. Asta demonstrează că am încheiat o înțelegere.“ Trebuia să am încredere în ei   ce altă variantă aveam?

Era deja ora prânzului, iar Anne, soția parohului, îmi adusese omletă cu pâine prăjită, ținută la cald sub o folie argintie. Ea nu mâncă împreună cu mine, ci stătu prin preajmă de parcă ar fi

așteptat ceva. În cele din urmă începu să-mi vorbească oarecum stânjenită:

Jem, aș putea să-ți vorbesc?

Am ridicat din umeri. Nu mă deranja deloc. Se duse către ușă şi o închise, astfel încât am rămas singure în sacristie, doar noi două. „Vrea să mă convingă să plec. Îi creez prea multe neplăceri soțului ei, m-am gândit eu." Însă mă înșelasem.

– Lumea zice... lumea zice că știi când mor oamenii. Pe chipul ei își făcură apariția niște riduri când se încruntă, căutându-mi privirea.

Am încercat să nu mă uit la ea, însă nu i-am putut evita privirea, dorința ei de contact vizual fiind prea puternică. 06082011.

– Cum? am zis eu, dorindu-mi să nu mă fi întrebat.

Sunt bolnavă, Jem. Am o boală. Nu i-am spus lui Stephen, așa că te rog... să nu...

Faptul că rostise numele parohului, al soțului ei, îl făcea să pară mai uman; mă făcu să mă gândesc că poate mă înşelasem în privința lui mai devreme. Da, el mai avea de trăit încă vreo treizeci de ani, dar poate nu avea să fie răsfățat tot restul vieții. Poate va avea parte de nopți singure, poate va cumpăra mâncare la pachet sau își va fierbe singur nişte ouă într-o casă goală.

Vezi tu... trebuie să aflu. Cât mai am de trăit. Ca să pot pune lucrurile în ordine, să mă asigur că Stephen și copiii vor fi bine.

Copiii?!

Alt șoc.

Ei bine, sunt măricei acum. Au nouăsprezece şi douăzeci şi doi de ani. Dar vreau să mă asigur că totul va fi în regulă, să plătesc taxele de şcolarizare, știi tu. Cred că își dădea seama că habar nu aveam la ce se referea, căci râse încurcată. Mda, poate că nu ştii, dar aş fi mai fericită să ştiu că nu rămân de izbelişte. Mai fericită... nu fericită...

Vocea ei devenea din ce în ce mai stinsă.

– Nu pot să vă spun. N-ar fi potrivit.

– Dar ştii, nu-i aşa?

Mi-am muşcat buza.

Știi, repetă ea. N-ar trebui să-mi fie atât de teamă, nu? „Întru adevăr și slobozenie vei cunoaște viața de veci..." Îi apărură lacrimi în colțul ochilor, gata să izbucnească și să i se rostogolească pe obraji. Oare de ce nu mă simt mai împăcată?

Eram ultima persoană pe care ar fi trebuit să o întrebe acest lucru. Rămase nemișcată o vreme, pierdută în gânduri. Mi-am adus brusc aminte de Britney și de faptul că familia ei ajunsese să se împace cu gândul că fratele ei era bolnav.

Cred că ar fi mai bine să-i spuneți, i-am zis.

– Lui Stephen?

Am încuviințat din cap.

– Știu. Am tot amânat. Mai întâi, pentru că nu pare a fi adevărat dacă păstrez secretul. Uneori reușesc să îndepărtez gândul că sunt bolnavă, asta timp de o oră ei bine, preț de câteva minute. Și-apoi mai e ceva – nu vreau să-i frâng inima. Vocea îi tremura. Știu că este puțin cam plin de sine – sever, uneori , dar am fost de neclintit împreună; am făcut echipă bună. Cum se va descurca fără mine?

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, iar ea se aplecă în față și își duse batista la ochi, ca și când ar fi vrut să le oprească să mai iasă.

Am așteptat până s-a oprit din plâns și s-a ridicat din nou în picioare.

– Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, am zis.

Și chiar îmi părea rău cu adevărat. Mă simțeam complet inutilă.

– Vai, dar m-ai ajutat. M-ai ajutat. Faptul că ți-am spus totul mă ajută să fac față mai ușor. Îmi dă curaj.

Ea îmi luă mâinile, iar eu mi-am înăbușit imboldul de a mi le retrage. Nu eram în stare să zic nimic. Nu voiam decât să-mi dea drumul, să nu-i mai simt durerea. După un timp, îmi dădu drumul. Se ridică în picioare, își netezi fusta și clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să îndepărteze disperarea. Se duse și deschise ușa.

– Mulțumesc, Jem. Domnul să te binecuvânteze!

Din punctul meu de vedere, nu contribuisem cu nimic. Când începuse să plângă, fusese un moment extrem de stânjenitor, dar și foarte greu să nu te înduioșeze. Lacrimile ei provocate de gândul morții oglindeau teama mea de a rămâne singură. Două fețe ale aceleiași monede.

Brusc, am simțit că mă sufoc între pereții sacristiei. Aveam nevoie de spațiu ca să pot respira. Am început să mă plimb prin biserică. Înăuntru se aflau destul de mulți oameni şi am avut sentimentul că mă urmăreau cu privirea în timp ce mă apropiam de pietrele funerare, încercând să nu calc pe numele celor îngropați acolo.

După câteva minute, o femeie care purta o eşarfă înfăşurată în jurul capului, se apropie de mine. Mă aflam în capelă, acolo unde intrasem să mă încălzesc în dimineața în care Simon mă lăsase să intru în biserică.

Scuză-mă, începu ea pe un ton şovăielnic. Tu ești Jem, fata despre care vorbește toată lumea?

Nu ştiu, i-am răspuns. Sunt Jem, dar nu ştiu ce vorbeşte lumea.

– Ai apărut la știri, s-a vorbit despre vânătoarea ta, iar pe internet au apărut tot felul de povești despre tine. Stătea în fața mea, dar picioarele începeau să o lase. Te deranjează dacă mă așez? Sunt puțin... obosită.

Să fiu sinceră, mă deranja. Îmi dădeam seama încotro se îndrepta această conversație și n-aveam chef de așa ceva. Voiam să fiu lăsată în pace. N-am zis nimic, iar ea se aşeză, foarte aproape de mine, pe băncuța din piatră, capitonată.

– Vezi tu, continuă ea, se spune că poți prezice viitorul. Viitorul oamenilor. De aceea ai fugit de lângă *Ochiul Londrei*.

Se opri din vorbit și se uită la mine, iar eu i-am întâlnit privirea şi i-am văzut, într-adevăr, viitorul sau cel puțin sfârșitul. Mai avea doi ani de trăit. Și mi-am zis: „Ce idioată ești, Jem!“ N-ar fi trebuit să spun nimănui – ar fi trebuit să păstrez secretul până la sfârșitul zilelor mele.

– Nu-s decât niște zvonuri, am bolborosit eu. Știți cum sunt oamenii.

– Dar există totuşi ceva, nu? Ai ceva aparte. Îmi analiza chipul de parcă ar fi găsit răspunsul întipărit pe el. Poți? mă întrebă. Poți prezice viitorul?

Am început să mă foiesc. Am încercat să nu mă uit la ea, să-mi țin privirea în pământ şi să nu spun nimic. Nu am îndepărtat-o. Ea își ridică mâna și apucă cu degetele de un capăt al eșarfei, apoi o desfăşură, lăsând să i se vadă scalpul, aproape chel. Mai avea pe ici, pe colo câteva smocuri de păr. Părea șocant de dezgolită.

Își întinse mâna ca să o atingă pe a mea. Voiam s-o resping, să-i spun să mă lase în pace. Nici nu vă pot explica în cuvinte cât mi se părea de ciudat să vină un străin și să se așeze foarte aproape de mine, să vrea să mă atingă. Îmi petrecusem toată viața asigurându-mă că între mine și ceilalți era suficientă distanță. Îmi construisem un scut. Orice contact fizic cu cineva mă făcea să mă strâmb, să-mi arăt repulsia, să mă depărtez. Cu excepția lui Spider, firește.

Totul fusese altfel cu el.

Însă dorința arzătoare a acestei femei mă oprise – poate că în străfundul ființei mele eram un om bun. Mi-am așezat mâna peste a ei și i-am îndepărtat-o cu blândețe. Dar ea mi-o ținu strâns între degete și îmi simți cicatricea. Îmi întoarse palma în sus și i se tăie respirația când văzu urma roșie și adâncă lăsată de gardul cu sârmă ghimpată.

– Ce s-a întâmplat?

Ai în palmă semnul crucii.

Era prea mult.

– Glumiți! am zis. M-am tăiat într-un gard cu sârmă ghimpată. Atâta tot.

Ea continuă să-mi legene mâna într-a ei.

Te rog, spune-mi ce știi! Pot să fac față.

Am clătinat din cap.

– Nu vă pot spune nimic. Îmi pare rău. Mă simțeam prinsă în capcană, inutilă. Îmi pare rău, trebuie să... simt nevoia să...

Ea înțelese aluzia și se ridică în picioare, adunându-și geanta și eșarfa. Începu să și-o înfășoare din nou în jurul capului.

Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, am zis eu și chiar îmi părea rău.

Ea își strânse buzele și încuviință din cap. Era prea copleșită de emoții ca să mai poată vorbi.

Am lăsat-o acolo, să-și înfășoare eșarfa în jurul capului, și m-am întors în biserică. Simon era întors cu spatele la mine și vorbea cu un bătrân la jumătatea culoarului. Când mă văzu, bătrânul se opri în mijlocul propoziției și, dându-l la o parte pe Simon, se îndreptă către mine.

Era atât de slab, încât i se vedeau oasele prin piele, iar ochii îi erau aproape goi. Am încercat să nu mă uit la el, dar i-am zărit

numărul în timp ce se apropia clătinându-se spre mine. Mai avea de trăit doar patru săptămâni.

Mi-am dat seama după expresia de pe fața lui ce voia de la mine. O dată, adevărul. Iar eu știam că nu îi puteam spune, astfel încât, înainte să apuce să spună ceva, m-am întors cu spatele și m-am îndreptat repede înspre sacristie. Când am ajuns lângă ușă, am auzit o voce.

– Lăsați-ne să vă ajutăm, domnule. Haideți și așezați-vă aici. Doriți un pahar cu apă?

Simon împreună cu un ușier interveniseră repede, îndrumându-l cu blândețe pe bătrân să se așeze în strană.

Am închis ușa în urma mea, ușurată.

Capitolul 35

Cred că uşierii, poate cei de la poliţie, ţinuseră lumea la distanţă. Oamenii îmi aduceau de mâncare şi încercau să-mi vorbească. I-am lăsat să-mi scoată din picioare pantofii, să mă acopere cu o pătură, dar am stat ghemuită toată după-amiaza, închisă în lumea mea, fără să scot un cuvânt. Într-un final, când începu să se întunece, aceştia plecară rând pe rând. Toţi în afară de Anne care se oferise să-mi ţină companie peste noapte.

După ce clopotele bisericii bătuseră ora opt, am auzit-o umblând cu nişte oale. M-am întors în aşternutul meu improvizat.

– Am adus nişte supă într-un termos. Vrei să guşti?

Aveam o senzaţie de greaţă şi eram dezorientată. M-am ridicat încet în fund.

– Nu ştiu.

Îţi torn puţin să vezi dacă îţi place.

Se aşeză la masă, cu o farfurie în faţa ei. M-am ridicat încet în picioare şi m-am alăturat ei. Nu prea îmi era foame, dar am gustat puţină supă. Era delicioasă, gătită în casă. Încet-încet am terminat-o.

– Mă bucur să văd că mănânci, zise ea după ce am terminat. Duci o povară grea, nu-i aşa? Trebuie să fie îngrozitor pentru tine.

Am încuviinţat din cap.

– Mi-aş fi dorit să nu fie aşa. Mi-aş fi dorit să nu pot vedea numerele.

– E greu, nu-i aşa? Dar poate ar trebui să consideri asta ca pe un har.

Am pufnit:

– Vreţi să spuneţi că cineva mi l-a dat? Trebuie să fi făcut ceva al naibii de îngrozitor să-l merit.

– Poate ți l-a dat Dumnezeu. Poate tu nu-l consideri un har, dar noi, ceilalți, așa îl percepem.

Mă pierduse.

– Nu înțeleg.

– Ești un martor, Jem. Ești martor al faptului că suntem cu toții muritori. Că zilele noastre aici, pe pământ, sunt numărate, că timpul nostru este limitat.

Dar toată lumea știe treaba asta.

Știm, dar alegem să uităm este prea greu de acceptat. Asta m-ai făcut să realizez mai devreme. Alegem să uităm.

– Mie-mi spuneți! Nu pot să merg nicăieri, nu pot să mă uit la nimeni, nu pot să fac nimic fără să nu-mi aduc aminte. *Mie* îmi face mult rău. Nu mai pot face față.

– Dumnezeu te iubește, Jem. El îți va da putere.

Oh, gata, ajunge! Se prea poate să mă mai fi potolit în ultima săptămână, dar vechea Jem nu dispăruse de tot.

Ce tot vorbiți? Dacă Dumnezeu mă iubește așa de mult, atunci de ce a lăsat-o pe mama să moară din cauza unei supradoze, de ce m-a dat unor oameni cărora nu le pasă de mine, de ce a făcut să-mi sucesc glezna sau să-mi pun mâna în găinaț de pasăre sau să-mi iasă ditamai coșul pe bărbie?

Ți-a dat harul vieții.

Nu știam ce să mai zic.

Am reușit să îmi înfrânez imboldul de a-i spune că de fapt a fost mama împreună cu unul dintre nenumărații cartofori și că plătea cele douăzeci de lire ca să-și satisfacă năravul. Că eram rezultatul unei tăvăleli rapide într-un apartament infect; o tranzacție de afaceri. Dar Anne nu voia să audă asta, iar eu nu voiam s-o necăjesc. Am scos doar un mormăit și n-am mai spus nimic.

A mai mâncat fiecare câte o farfurie cu supă, apoi ne-am dus la culcare. Gândul mă purtă la oamenii din biserică și la Anne. Oare dacă aș fi avut ocazia să aflu când urma să mor, aș fi profitat de ea? Răspunsul ar fi trebuit să fie nu. De ce ți-ai dori să duci povara asta cu tine? Dacă ai ști, asta ar schimba cu siguranță totul. Și dacă faptul de a-ți cunoaște data morții te-ar duce la disperare și te-ai sinucide înainte de vreme? Oare s-ar putea întâmpla așa ceva?

Oare ai putea păcăli numerele și să mori mai devreme? Poate Spider avea dreptate -- dacă puteau fi schimbate?

Indiferent cum puneam problema, tot nu le puteam spune oamenilor numerele. Știusem mereu acest lucru, în subconștient, dar acum, când secretul meu ieșise la iveală, mi se părea și mai important acest lucru. Cu siguranță că nu existau chiar atât de mulți oameni care și-ar dori să afle, mi-am zis eu, pe punctul de a adormi.

A doua zi se formase o coadă de vreo cincizeci de oameni.

Simon veni să mă anunțe în timp ce Anne și cu mine luam micul dejun. De fapt Anne mânca, eu n-am putut decât să beau niște ceai.

S-au adunat mulți oameni azi aici, Jem.

Era exact ce nu voiam să aud. Eram obosită, mă simțeam stoarsă de puteri și-apoi nu mă interesa decât un singur vizitator era ziua în care poliția trebuia să mi-l aducă pe Spider.

Ce vor de la mine? Nu-s decât un copil.

El ridică din umeri.

– Îi putem ține departe de tine. Oamenii noștri îi pot sfătui.

Anne fu de acord.

Chiar așa. Suntem obișnuiți să ne ocupăm de oamenii cu probleme. După ce voi strânge de pe-aici, voi veni să dau o mână de ajutor.

Avea o înfățișare atât de banală! Purta bluză pe gât, fustă din catifea reiată și cizme, iar părul îi arăta oribil, tuns scurt și făcut permanent. Însă ea nu era o femeie banală. Era pregătită să asculte necazurile altor oameni în vreme ce se lupta cu propriile probleme. Nici măcar eu nu îmi permiteam să o iau peste picior. Jos pălăria. Era mai mult decât aș fi putut face eu.

– Mi-e indiferent. Nu pot să-i văd. Nu vreau asta. N-am nimic să le spun.

E în regulă. Ne ocupăm noi.

Simon se duse să se ocupe de problemă. Anne își făcu de lucru spălând ceștile și farfuriile din care mâncaserăm micul dejun.

Jem, trebuie să te gândești ce vei face în continuare, zise ea. Unde vrei să pleci. Locul acesta nu este potrivit.

Știu ce vreau să fac în continuare – vreau să-mi petrec timpul alături de prietenul meu. Și-apoi... apoi... habar n-am...

Adevărul era că nici măcar nu mă gândisem ce avea să urmeze după data de cincisprezece. După ziua aceea.

Karen va veni în curând. Cred că cel mai bine ar fi să te întorci acasă împreună cu ea. Te poate ajuta cu chestiunile legale, dacă vei fi acuzată de ceva. Te cunoaşte, Jem. Chiar ţine la tine.

– Nu mă mai întorc acolo.

Ai doar cincisprezece ani. Nu ești destul de mare ca să-ți porți singură de grijă. Nu încă.

Să nu discutăm despre asta, vă rog. Nu ştiu ce voi face până nu vine Spider.

Dintr-odată mi-am dat seama că nu mă mai spălasem de când dormisem la Britney. Voiam să arăt bine pentru el. Am intrat în baia mică, m-am dezbrăcat şi m-am spălat cum am putut eu mai bine cu săpun şi apă de la chiuvetă. Măcar eram curată în hainele puțin cam largi ale lui Britney. Apa mă mai învioră reuşisem să scap de acel sentiment de oboseală și greață. De-abia așteptam să-l văd – nu mai fusesem așa de nerăbdătoare niciodată.

Karen îşi făcuse din nou apariţia în sacristie. Când am ieşit din baie, în picioarele goale și cu un prosop înfăşurat în jurul capului, ea veni la mine și mă îmbrățișă.

– Cum te simți, Jem? Arăți puțin mai bine decât data trecută.

Mă îndepărtă puțin de ea, dar își ținu în continuare mâinile pe umerii mei.

Oamenii de afară sunt nerăbdători să te vadă. E o nebunie, dar cred că ar trebui să te gândești bine înainte să faci ceva, deoarece...

Nu apucă să-și termine propoziția că ușa fu trântită de perete și un individ de vârsta a doua, plin de bijuterii, dădu năvală înăuntru și se îndreptă către mine.

– Salut, Jem, mă bucur să te cunosc! Sunt Vic Lovell.

Traversă încăperea cu mâna întinsă, dând-o practic la o parte pe Karen cu umărul, îmi apucă mâna şi o scutură cu putere. Într-o clipă, umplu toată încăperea cu prezența lui, cu energia lui. Nu voia ajutorul meu. Urmărea altceva.

Începu să vorbească înainte să-și dea jos haina:

Și-acum, Jem, sunt aici să vorbim despre viitorul tău, care pare foarte promițător. Am primit niște oferte nemaipomenite pentru

tine și, dacă jucăm această carte cu grijă, vei duce o viață fără griji. Fără exagerare. Te așteaptă ziarele, emisiunile de radio și de televiziune. Sunt sigur că putem obține un contract important cu revistele. Vom fi acoperiți pentru vreo două luni, apoi trebuie să scoatem o carte și sunt deja o grămadă de editori care ard de nerăbdare să vorbească cu tine. Nu-ți face griji, nu-ți cer să te așezi la masă și să te apuci de scris, există oameni care te pot ajuta nu trebuie decât să le povestești, iar ei se vor ocupa de tot. Dar cel mai important lucru este să semnezi un contract cu mine, astfel încât să mă pot ocupa de toate astea în locul tău. Dacă nu ai grijă, ai putea fi supraexpusă sau ai putea rata o ofertă importantă, însă, dacă totul va fi organizat așa cum trebuie, după cum îți spuneam, te vei aranja pe viață.

În sfârșit tăcu. Îmi zâmbi larg, dând din cap ca să mă încurajeze.

Poftim?! am zis.

– Ce zici? Vrei să fim parteneri?

Încă buimacă din cauza atacului său verbal, am ridicat din umeri și-am zis:

– Știu și eu?

Și începu din nou:

– Dar eu știu. E colosal, nu-i așa? Poate că nu înțelegi cu adevărat ce vreau să spun. Te pot îmbogăți, Jem. Vorbim aici de sute de mii de lire. Ești tânără, ai o poveste incredibilă și întreaga lume vorbește despre tine. Ai spart gheața, Jem. Aceasta este clipa ta. Poți avea tot ce-ți dorești – haine, petreceri, mașini, călătorii. Spune ce vrei și vei avea. Lumea vrea să audă despre tine. Ești pe val.

– Și *tu* ce vrei?

M-am uitat la haina lui maronie, la inelul din aur cu sigiliu și la ceasul Rolex pe jumătate acoperit de manșeta albă a cămășii sale scrobite.

Vreau să te ajut.

– Și ție ce-ți iese...?

Un procent, firește. Mă fixă cu ochii lui cenușii. N-aveam cum să nu-i văd numărul – chiar dacă era la vârsta a doua, mai avea încă treizeci de ani la dispoziție să hărțuiască, să convingă și să încheie contracte. Nu reprezint o fundație de caritate. Vom fi implicați amândoi, Jem.

Nu. Cară-te!

– Ce-ai spus?!

– Cară-te! N-am nevoie de așa ceva – n-am nevoie de ajutorul tău. Cuvintele mele erau pline de dispreț. N-am nevoie de banii tăi. Nu vreau faimă. Nu vreau să fiu vedetă.

Se uită la mine ca și cum s-ar fi uitat la o nebună.

– Habar n-ai ce spui. N-ai cum să dai cu piciorul la așa ceva. Ar fi nebunie curată.

– Știu ce fac. Știu ce vreau. Vreau să pleci.

Își ridică mâinile.

– Hai să nu ne grăbim. Ești sub presiune aici, știu asta. Te las să te consulți cu mama ta. Te las puțin să te gândești. Aștept afară.

Karen urmărise toată scena dintr-un colț al încăperii. Gândul mă purtă la căsuța ei din Londra, al cărei tapet se dezlipea de pe peretele igrasios din bucătărie. Se chinuise toată viața, neavând prea mulți bani. Oare ce-ar fi însemnat pentru ea dacă eram de acord cu propunerea? Știam că nu mai avea de trăit decât câțiva ani. Poate individul ăsta va avea grijă ca ultimii ei ani de viață să fie cei mai frumoși.

– Ce părere ai, Karen?

Ea clătină din cap.

Știi care-i părerea mea. S-a ajuns deja mult prea departe. Dacă o să începi să dai interviuri și să scrii cărți, situația se va înrăutăți.

– Dar aș putea să-ți cumpăr tot felul de lucruri – o casă mai spațioasă, cu o grădină mai mare pentru băieți.

Expresia de pe chipul ei deveni mai îngăduitoare.

– Nu-i așa că le-ar plăcea asta? zise ea. Dar nu trebuie să-mi cumperi nimic, Jem. E bine și așa. Lumea lui este o utopie, nu e reală. Te cunosc, Jem – nu asta îți dorești cu adevărat, nu-i așa?

Poate că într-adevăr mă cunoștea. I-am zâmbit.

– Ai dreptate. E de rahat.

Karen deschise gura ca să-mi facă observație în legătură cu limbajul folosit, dar se răzgândi, veni la mine și mă îmbrățișă.

– Nu vreau nimic din toate astea, am zis. Vreau ca totul să dispară. N-ar fi trebuit să spun niciodată nimănui.

– E în regulă. Nu-ți face griji.

Mă ținea în continuare la pieptul ei, însă eu m-am îndepărtat ușor.

– Dar nu va fi în regulă, nu-i așa? Chestia asta va continua să ia amploare. Acum că s-a aflat, nu va mai lua sfârşit.

– Cred că tu i-ai putea pune capăt.

– Cum?

Se uită fix în ochii mei:

Spune-le... spune-le că ai inventat totul. Că nu este adevărat.

Capitolul 36

Ultima oară când trebuise să mă ridic în picioare și să mă adresez unui grup de oameni fusese la școală: „Cea mai frumoasă zi din viața mea". Oare când a fost asta? Acum o lună? Nu-mi mai aduceam aminte. În ziua respectivă, stătusem în fața clasei și spusesem adevărul sau cel puțin adevărul așa cum îl percepeam eu. Nu prea ieșise bine. Acum mă pregăteam să stau în fața unei mulțimi de străini, în fața celor bolnavi și a celor muribunzi, a jurnaliștilor, a oamenilor precum impresarul acela și Dumnezeu mai știe în fața cui și să spun că am mințit. Urma să neg adevărul care mă bântuise toată viața.

Bine, să-i dăm drumul!

Karen mă strânse de mână.

Bravo! zise ea.

Cred că era convinsă că voi spune adevărul. Nu mă crezuse niciodată, iar acum era bucuroasă că aveam de gând să mărturisesc totul.

Am ieșit din sacristie și am pătruns în biserică. Erau adunați acolo mai bine de cincizeci de oameni. Păreau a fi cu sutele. Se plimbau pe-acolo, aproape de ușa sacristiei. De îndată ce mi-am făcut apariția, zumzetul se intensifică, iar oamenii începură să vină spre mine. Karen mă conduse printre ei până în fața altarului, unde ne așteptau Anne și Stephen, parohul.

Jem dorește să dea o declarație, le zise Karen. Unde este cel mai bun loc?

– Păi... începu să vorbească Stephen, când impresarul cel insistent își croi drumul cu coatele și interveni:

Te-aș sfătui să nu dai o declarație publică. Avem nevoie de presă ca să ne ocupăm de povestea asta. Ar fi mai bine să negociem în particular. Hai să ne întoarcem în sacristie.

Își așeză mâna pe brațul meu. Am încercat să mă descotorosesc de el, însă mă ținea destul de strâns.

Ia-ți mâna de pe mine! am strigat. Nu îți aparțin și nu am de gând să fac nici o afacere cu tine.

Păru uluit şi nedumerit în acelaşi timp, ca și cum nu înțelegea ce-i spuneam.

– Ai fost atentă la ce ți-am spus adineauri? întrebă el.

– Da, am fost atentă. Însă *tu* nu ai fost. Nu m-ai lăsat să scot o vorbă. Nu mă interesează. Și-acum i-ați mâna de pe mine sau te mușc.

Își luă mâna de pe brațul meu, dar nu se mișcă din loc. În schimb, se aplecă mai aproape de mine.

– Nu-mi vine să cred că dai cu piciorul la o astfel de șansă. Ești ori foarte naivă, ori foarte idioată.

Vocea lui era aproape imperceptibilă, însă Karen și ceilalți îl auziseră.

– Nu e nici una, nici cealaltă, zise Karen pe un ton hotărât. Se comportă normal și a luat o hotărâre. Și-acum aș vrea s-o lași în pace!

Vic se retrase, însă nu ieși din biserică, ci rămase în spatele mulțimii urmărind totul.

Vrei să ne spui ceva, nu-i așa? mă întrebă Stephen.

Da. Cred că a sosit timpul să... să încetez să vă mai fac să vă pierdeți vremea.

Anne îi aruncă lui Karen o privire îngrijorată, însă Stephen încuviință din cap ușurat.

– Prea bine. Mă bucur. Tărăşenia asta a durat destul. Poți vorbi de aici.

În partea unde stătea de obicei corul se afla o treaptă joasă, dar când m-am urcat pe ea, mă aduse la nivelul majorității oamenilor din mulțime.

Mi-am ridicat privirea către amvon.

Ce ziceți de locul acela? Există și un microfon.

Se făcu roşu la față.

– Ar fi complet nepotrivit... începu el să vocifereze, apoi se gândi mai bine. Oh, prea bine, dacă terminăm mai repede cu...

Îmi arătă drumul pe scări în sus și, dintr-odată, m-am trezit acolo, în amvonul de lemn întunecat al Catedralei Bath. El porni microfonul și mă prezentă. Vocea lui tună peste stranele din biserică.

– Doamnelor și domnilor, vă rog să ocupați loc. Tânăra... musafiră... a bisericii noastre ar vrea să vă adreseze câteva cuvinte.

Își întinse brațele, invitându-mă să trec în față și să vorbesc, apoi el se retrase pe scări în jos.

Peste mulțime se așternu tăcerea.

Am făcut greșeala de a privi în jos. Mă întâmpină o mare de chipuri – o mare de numere. Nu pregătisem nimic: nici cuvinte de duh, nici discurs, nici introducere, nici cuprins, nici încheiere. Doar un singur lucru: o minciună sfruntată.

Am inspirat adânc de câteva ori.

Bună, am început. Eu sunt Jem. Dar știți asta, de aceea vă aflați aici. Nici o reacție. Am înghițit în sec și am continuat: De fapt nu prea știu de ce ați venit aici. Nu-s decât un copil, același copil de acum o lună, de acum un an, când nimeni nu voia să știe de mine. Cred că singura diferență este că am spus chestii despre faptul că știu când vor muri oamenii. Bănuiesc că ați venit aici sperând că vă voi spune acest lucru. Dar trebuie să vă mărturisesc... trebuie să vă mărturisesc... că este o minciună. Am inventat totul.

Se auzi un murmur colectiv.

Am căutat atenție. Și a funcționat. Îmi pare rău. Sunt o escroacă. Ați fost păcăliți. Acum puteți merge cu toții la casele voastre – n-aveți ce vedea aici.

M-am întors și-am dat să cobor scările. Oamenii începură să vocifereze – nu asta doriseră să audă. Erau strigăte nervoase. Se auzi un țipăt de agonie care acoperi celelalte strigăte. M-am întors și am scanat cu privirea mulțimea. Femeia care țipa era cea care avea înfășurată în jurul capului o eșarfă, cea care îmi atinsese mâna cu o zi în urmă. Deși era nedrept să caute în privirea mea răspunsuri, simțeam că o dezamăgisem. M-am întors la microfon.

- La ce te așteptai de la mine? Mă uitam la ea, vorbindu-i direct, iar peste mulțime se așternu din nou tăcerea. Dacă vrei, pot să-ți spun ce ai venit aici să afli.

Am făcut o pauză și mi-am umezit buzele.

– Vei muri! Ea își duse mâinile la gură, iar ochii i se măriră din cauza șocului. Un murmur traversă biserica. La fel și tipul de lângă tine. Și cel din spate. La fel și eu. Cu toții vom muri! Toți cei din biserică și toți cei din exteriorul ei. N-aveți nevoie să vă spun eu

asta. Dar mai e ceva. Se deschise o ușă, undeva în spate de tot. Niște oameni, îmbrăcați în uniforme de polițist, își făcură apariția. Sunteți cu toții în viață. Chiar acum, azi, sunteți vii și plini de viață. Vi s-a mai dat încă o zi. Cu toții am primit încă o zi. Bărbații se îndreptară spre naos și începură să înainteze către altar. În mijlocul lor se afla un tip, mult mai înalt decât toți, caraghios de înalt, de fapt, care își mișca mâinile și picioarele într-un ritm știut doar de el. Nu era aievea. Sau era? Inima mi-a stat în loc, v-o jur, însă buzele mele continuară să se miște. Știm cu toții că într-o bună zi va veni sfârșitul, dar nu trebuie să lăsăm acest lucru să ne doboare. Nu ar trebui să lăsăm acest gând să ne împiedice să ne trăim viața. Spider se opri pe loc, cam la jumătatea bisericii. Stătea și se uita la mine, cu acel zâmbet larg și tâmp întipărit pe față. Îi vorbeam lui acum, căci pentru mine nu mai exista nimeni în biserică, doar el. Mai ales dacă am găsit pe cineva care ne iubește – acesta este cel mai important lucru dintre toate. Dacă l-ați găsit pe acel cineva, atunci ar trebui să prețuiți fiecare secundă alături de acea persoană...

El își aruncă brațele în aer și scoase un strigăt de bucurie. Alți oameni prezenți acolo începură să aplaude.

M-am îndepărtat cu spatele de microfon și am coborât scările împleticindu-mă. Nu-mi păsa cine se uita la mine, câte aparate de filmat sau de fotografiat erau ațintite asupra mea. Am fugit spre el, printre aplauze, urale, oameni derutați. Era cât pe ce să alunec pe pardoseala lustruită. Spider nu se mișcase, ci aplauda, apoi își deschise larg brațele. M-am aruncat în brațele lui, iar el și le petrecu pe după mine, legănându-mă în stânga și-n dreapta, înainte să mă strângă tare la pieptul lui. Mi-am înfășurat picioarele în jurul lui, lipindu-mă de el ca un melc.

– Ce se întâmplă, frate? mă întrebă el râzând. Te-am lăsat singură câteva zile și te-ai făcut predicator? Vino – se aplecă înspre mine –, vino aici, n-am mai sărutat niciodată un vicar. Și m-a sărutat tandru în fața tuturor. Mi-a fost dor de tine, zise el cu respirația întretăiată.

Și mie mi-a fost dor de tine, am zis.

Și sus de tot, deasupra noastră, în turnul cu clopot, frânghiile și pârghiile se puseră în mișcare și minunatele clopote ale bisericii începură să anunțe ora.

Capitolul 37

– Ești bine? m-am uitat în ochii lui căutând semne de boală. Nu era nici unul, doar numărul lui, omniprezent, neschimbat.

– Da, doar puțin obosit. N-am putut dormi în celula aia. Își trecu mâinile mari peste față. M-am tot gândit la tine. M-am întrebat unde erai. Habar n-aveam că te-ai ascuns într-o biserică.

– E o nebunie, nu? Și eu m-am tot gândit la tine. Simțeam că înnebunesc când mă gândeam că ești închis într-o celulă. Dar acum s-a terminat. Ai ieșit. Ne aduc mașina aici?

Spider se încruntă.

Despre ce vorbești? Ce mașină?

– Asta a fost una dintre condițiile mele – să te aducă pe tine, o mașină și niște bani, și-apoi să vorbesc. Să ne putem vedea de drum mai departe, către Weston. E la mai puțin de patruzeci și opt de kilometri de aici.

Nu, ai înțeles greșit. N-au terminat cu mine – nu m-au acuzat încă. M-au adus aici pentru câteva ore, probabil datorită înțelegerii voastre, apoi mă vor duce înapoi. Cred c-o să te ia și pe tine.

Dar au fost de acord – au semnat o înțelegere! E totul legal!

– Și ce-o să faci? O să-i dai în judecată? El clătină din cap. Nu poți avea încredere în nimeni, Jem, ar trebui să știi asta. Cu excepția mea, firește.

– Dar au mințit. Ticăloșii! Și-acum ce-o să facem? Cum o să scăpăm de-aici?

El oftă.

Nu cred că vom scăpa, Jem. S-a terminat – mai avem câteva ore. Va trebui să profităm din plin. Așa cum ai zis tu, acolo, sus.

– Dar nu-i corect, Spider. N-o să mai reuşim acum. N-o să mai ajungem la Weston. Voiam să mă plimb pe plajă cu tine și să mâncăm cartofi prăjiți cu pește, așa cum mi-ai zis...

A trebuit să mă opresc, căci mă înecam cu propriile cuvinte. El își așeză brațul în jurul meu.

– Nu te întrista. Nu trebuie să facem toate astea azi. Le putem face altă dată. Să fim realiști, de data asta mă vor închide, probabil și pe tine, dar pot să aștept. Te voi aștepta dacă și tu...

Bineînțeles că te voi aştepta. Am așteptat cincisprezece ani ca să te întâlnesc. Mai pot aștepta alți cincisprezece ani dacă e nevoie, dar...

Cum aş fi putut să-i spun? „Dar timpul s-a scurs. Nu mai există ziua de mâine."

– Dar ce?

Doar că... doar că... nu știu. Nu cred c-o să funcționeze.

– Bineînțeles c-o să funcționeze. Uneori lucrurile sunt foarte simple – eu te iubesc, iar tu mă iubeşti. E tot ce avem nevoie. Indiferent ce se va întâmpla, vom trece peste.

Oare de ce lucrurile nu pot fi așa? El mă iubea, eu îl iubeam, însă numărul din mintea mea îmi spunea că el va muri în acea zi. Iar numerele nu fuseseră niciodată greșite. Când m-am sprijinit de el și i-am simțit mirosul de mosc, m-a cuprins brusc o senzație de greață. Nu era nimic în neregulă cu Spider. Nu zăcea bătut într-o celulă a poliției. Nu era bolnav. Tatuatul murise, și nu mai era nimeni pe urmele noastre cu o armă sau cu un cuțit.

Singura lui amenințare eram eu. Eu făcusem toate acestea să se întâmple – eu îl adusesem la mine în data de cincisprezece decembrie 2010: 12152010. I-am văzut numărul și am știut că mesajul lui se va adeveri. Atâta timp cât existam eu, avea să existe și numărul. Eu reprezentam numărul, iar numărul mă reprezenta pe mine. Nu știu dacă altcineva, în alt colț al lumii, le putea vedea sau dacă numerele pe care le vedea erau identice cu cele pe care le vedeam eu, dar odată ce îmi apăreau, gata. Nu se mai schimbau și nu dispăreau. Anne avusese dreptate: eram martor, dar poate nu într-un sens general. Eram martor la sfârșitul anumitor oameni în anumite zile.

Nu era decât o singură cale de a mă ocupa de problemă. Singura cale de a scăpa de numere era să elimin persoana care le vedea.

M-am ridicat încet și am privit în jur. Nu mă așteptam să găsesc cheile în sertarul din sacristie, dar știam că Simon avea întotdeauna o copie la el. Vorbea cu Anne pe un culoar lateral, iar la șold îi atârna un mănunchi de chei. Am luat-o în grabă către el și m-am repezit la chei. I le desprinsesem de la cordon înainte să-și dea seama ce făcusem. L-am împins deoparte și am luat-o în fugă înspre ușa turnului. Erau o grămadă de chei, dar am nimerit-o pe cea potrivită de la a doua încercare. Nu am privit nici măcar o dată în urma mea. Am deschis repede ușa, i-am trecut pragul și am închis-o la loc cu putere, blocând toate vocile care strigau, chiar și pe cea pe care îmi fusese dor s-o aud. Mai ales pe cea pe care îmi fusese dor s-o aud. Însă aceasta îmi răsuna în minte în timp ce urcam scările în spirală.

– Jem, ce naiba...? Jem!

Când am pășit pe acoperiș, ploaia măruntă începu să mă învăluie. Am închis ușa care dădea înspre scări și am traversat acoperișul, luând-o către turn. În câteva secunde, hainele îmi erau ude leoarcă, iar blugii îmi atârnau grei pe picioare. De îndată ce ajungeam în turn, știam ce aveam de făcut. Neluând în seamă celelalte uși, am urcat până am găsit încăperea în care se afla clopotul. Am traversat-o, luând-o din nou pe scări în sus. Nu m-am mai obosit să închid ultima ușă celelalte trei sau patru uși le vor da de furcă o vreme. Când vor ajunge la mine, va fi mult prea târziu. Respiram repede și greu, iar pieptul mă durea din cauza efortului. Picioarele îmi tremurau de la atâta urcat, iar vântul sufla atât de tare, încât era cât pe ce să mă răstoarne. Mi-am așezat ambele mâini pe parapetul din piatră încercând să mă liniștesc.

De undeva de jos se auzeau strigăte. Nu voiam să mă uit în jos. Mi-am plimbat privirea peste acoperișuri și peste dealurile din depărtare.

Am așteptat până când mi-am mai revenit. Adrenalina îmi curgea încă prin vene. Privind în continuare în depărtare, m-am săltat pe zidul de piatră, folosindu-mă de toată forța pe care o mai

aveam în mâini. Am rămas câteva secunde ghemuită, ca să-mi păstrez echilibrul, apoi, întinzându-mi brațele, m-am ridicat în picioare.

În piscina de pe acoperișul din fața mea erau o mulțime de înotători care sfidau furtuna de afară. Am știut atunci că nu aveam să fiu niciodată ca oamenii aceia. N-aveam să fiu niciodată altcineva decât cea care eram în acel moment o fată care, timp de cincisprezece ani, adusese moartea și distrugerea asupra celor din jurul ei. O fată care fusese destul de proastă încât să înceapă să creadă în dragoste și care știa acum că exista o singură cale de a-l salva pe băiatul pe care-l iubea.

Poate, în cele din urmă, îmi văzusem și eu numărul.

Se reflectase în ochii lui Spider în tot acest timp.

12152010.

Ziua în care urma să-mi iau rămas-bun de la tot.

Capitolul 38

Degetele de la picioare îmi erau covrigite în încălţăminte de parcă aş fi vrut să mă apuc cu ele de piatra udă. Am încercat să stau cât am putut de dreaptă, să înfrunt sfârșitul cu demnitate, însă vântul şi ploaia parcă voiau să-mi facă în ciudă. Știau cât de mică și de neînsemnată eram în univers şi voiau să-mi arate acest lucru biciuindu-mă şi udându-mă până la piele. Cum stăteam acolo, pe margine, mă simțeam puternică, însă vântul care bătea din faţă încerca să mă doboare şi să mă arunce din nou pe acoperişul neted din spatele meu. Puteam să mă aplec în faţă şi să nu cad, asta dacă nu-și schimba brusc direcția; vântul scădea în intensitate şi-atunci dădeam din braţe, încercând să-mi păstrez echilibrul şi să mă apuc cu vârful degetelor de la picioare de margine.

Cred că greşeala mea a fost aceea că plănuisem totul. Nu urcasem acolo ca să sar pur și simplu, aşa cum ar fi trebuit. Nu era cazul meu. Eu stăteam acolo cu mintea plină de gânduri. Dacă voi sări, oare vântul mă va trimite înapoi pe acoperiș? Cât timp îmi va lua să cad? Oare voi simți ceva când mă voi izbi de caldarâm? Oare voi ajunge jos sau voi ateriza pe acoperișul țuguiat? Oare chiar aşa trebuia să se întâmple? Oare atât dura viaţa mea, cincisprezece ani, nimic mai mult? Oare aveam totuși un viitor care mă aştepta pe undeva, iar eu trişam?

Am încercat să mă concentrez, să-mi adun gândurile într-unul singur, cel mai important: dacă aș sfârşi acum, dacă aş găsi curajul s-o fac, atunci aş putea curma suferința multor oameni. Mai mult, l-aș fi putut salva pe Spider. Poate că, dacă nu ar mai fi nimeni care să-i vadă numărul, atunci acesta ar înceta să mai apară.

Trebuia s-o fac într-un mod grandios, ca și cum aş fi plonjat într-o piscină. M-am ridicat pe vârful picioarelor şi am deschis larg brațele. Am început numărătoarea inversă. Numerele aveau să mă însoțească până la sfârşit. „Trei... doi..."

– Jem!

Am aruncat o privire peste umăr. Vai, Dumnezeule, era acolo, țâșnind pe ușă şi alergând haotic, dezordonat, în stilul lui caracteristic.

– Jem, te rog, nu!

În vocea lui se simţea groaza.

– Pleacă, Spider! Lasă-mă în pace! Trebuie să fac asta.

– Dar de ce? Nu înțeleg... te rog, nu face asta. Dumnezeule, te rog, nu!

Se apropia încet de mine.

Pleacă!

Țipătul meu fu purtat de vânt. El se opri şi își ridică mâinile.

– Nu va fi chiar aşa de rău, Jem. În închisoare. Putem face față. Apoi uităm de toate şi o luăm de la capăt. Te rog, Jem, vom reuşi.

– Nu despre asta e vorba. Nu pot să-ți explic. Îmi pare rău, îmi pare rău. Trebuie s-o fac.

Mă legănam acum pe marginea acoperişului.

Nu înțeleg, Jem. Nu înțeleg de ce vrei să mă părăsești. De ce vrei să faci asta? Începu să se apropie din nou. În ciuda faptului că bătea vântul şi ploua, îi puteam simți mirosul de transpirație mă inundă, trimițându-mă cu gândul la prima noastră întâlnire de sub pod şi la noaptea petrecută în hambar. De ce vrei să mă părăseşti, Jem? Nu înțeleg.

Îi eram datoare măcar cu o explicaţie, nu?

– Trebuie să opresc numerele, Spider. Eu sunt singura care le vede. Se află în interiorul meu. Nu pot scăpa de ele. Nu mai strigam acum, ci vorbeam în şoaptă, ca pentru mine: Trebuie să fac asta. Este singura cale.

Însă el nu pricepu. Era plin de optimism.

– Nu trebuie să se sfârşească totul aşa, Jem. Acum putem fi împreună.

Cuvintele lui erau atât de ademenitoare – era singura persoană din lume care ştia exact ce să-mi spună, care ştia exact ce îmi doream să aud.

Am început să plâng.

Nu-i aşa că şi tu vrei asta, Jem? Știu că vrei. Nu cred că nu a însemnat nimic pentru tine. Te rog să nu-mi spui asta...

Plângea şi el acum.

Nu-i suport pe bărbații care plâng. Nu le stă bine, nu-i aşa? Chipurile lor nu sunt făcute pentru asta, parcă s-ar schimonosi; sunt demni de milă.

Acum se afla aproape de mine, atât de aproape. Dacă şi-ar fi întins brațul lung, m-ar fi putut înşfăca. Nu-mi doream asta – trebuia să duc totul la bun sfârșit – ar fi fost cel mai important lucru realizat de mine.

„Trei... doi..." şi totuşi, să-l simt din nou, să-i simt brațele în jurul meu pentru ultima dată – gândul acesta plăcut mă făcea să ezit.

Aşteaptă, aşteaptă un minut, te rog!

Trebuie s-o fac, Spider. Nu ai cum să înțelegi.

Stropii de ploaie se amestecau cu lacrimile care îmi curgeau pe obraji, cu baloanele de muci care îmi ieşeau din nări.

Nu înțeleg. Nu înțeleg, frate. Între noi a fost ceva. Mai poate fi. Tu și eu, Jem.

Nu există „fericiți până la adânci bătrâneți". E o minciună, Spider. Nu li se întâmplă oamenilor ca noi.

Se lăsă în genunchi şi se ghemui, prinzându-se cu mâinile de părul ațos. Plângea și spunea chestii în același timp. Nu-l auzeam prea bine. Ar fi trebuit să sar atunci, cât timp nu era atent, atunci ar fi fost momentul, însă îmi doream să aflu ce voia să spună. Nu era genul care să renunțe foarte uşor.

Ce este? Ce s-a întâmplat, Spider?

Îşi ridică privirea spre mine.

– Nu pot trăi fără tine, frate. Nu mi-ar mai rămâne nimic. Se ridică în picioare şi îşi întinse mâna. Dă-mi mâna, Jem! Ajută-mă să urc.

„E un şiretlic, mi-am zis. Vrea să mă păcălească." N-am zis nimic, n-am reacționat în nici un fel.

De ce nu vrei să mă ajuți? mă întrebă el. Vin lângă tine.

Și, cu o mișcare lejeră, se urcă pe zid, lângă mine. Încercă să-și mențină echilibrul, luptând împotriva vântului. Oho, e fabulos! Pe față îi apăru din nou acel zâmbet larg; nu se putea abține. Uită-te și tu, frate! Se vede până în depărtare. Iu-hu! Strigătul lui de bucurie fu purtat de rafalele de vânt.

– Ești nebun. Am știut asta întotdeauna, i-am zis.

El mă luă de mână.

– Super, frate, super! Dacă într-adevăr vrei să faci asta, atunci sar și eu. O facem împreună. Te iubesc, Jem. Nu-mi mai doresc pe nimeni și nimic altceva.

Știți cum este să auzi aceste cuvinte? Să-l auzi pe cel pe care îl iubești spunându-ți că te iubește și el? Dacă nu știți, atunci sper să aflați într-o bună zi.

– M-am simțit minunat alături de tine, Jem. Aceste ultime săptămâni au fost cele mai frumoase din viața mea. Nu pleca fără mine. Te iubesc.

Era pregătit să moară. Ne puteam arunca împreună de pe acoperiș. Se părea că numărul lui era corect, iar eu puteam să-mi unesc destinul cu al lui.

Apoi mi-am zis brusc: „La naiba cu numerele! La naiba cu tot!" Câți oameni au norocul să-și întâlnească jumătatea? Poate dacă am sta înăuntru și ne-am feri de pericole, am putea păcăli numerele. Dacă avea dreptate Karen? Dacă totul era doar în mintea mea? Dacă numerele nu aveau nici o semnificație? Dacă nu le-aș băga în seamă, poate, în cele din urmă, ar dispărea. Spider și cu mine am putea trăi fericiți „până la adânci bătrâneți".

– Și eu te iubesc, Spider. Nu pot trăi fără tine. Hai să intrăm, înghet de frig.

El îmi zâmbi, îmi dădu drumul la mână și își strânse pumnul. Încheieturile degetelor noastre se atinseră.

– De acord, zise el.

Da, de acord.

Mi-am îndoit genunchii, mi-am așezat mâinile pe piatră și am coborât ușor pe acoperiș. Când mi-am ridicat privirea, Spider dansa de-a lungul parapetului, cu o lejeritate incredibilă, bucurându-se de

moment, ca și atunci când dansase pe traversele căii ferate de lângă canal, în prima zi când ne cunoscuserăm.

Dă-te jos de-acolo, caraghiosule. O să-ți rupi nenorocitul ăla de gât!

Se întoarse cu fața la mine, cu un zâmbet larg și tâmp pe buze și se pregăti să sară înapoi pe acoperiș. Ochii noștri se întâlniră și ne privirăm îndelung; îmi transmitea aceeași căldură și dragoste pe care i le transmiteam și eu. Totul avea să fie bine.

Și-apoi, piciorul îi alunecă pe piatra udă și își pierdu echilibrul. Se clătină o secundă pe margine, nedezlipindu-și privirea de la mine și dând cu disperare din brațe... apoi dispăru, căzând pe spate, cu o expresie de uimire întipărită pe față.

Totul se întâmplă atât de repede, ca într-un vis. Nu am țipat, cu toate că, de undeva de jos, se auzi un strigăt. Am privit mută cum s-a prăvălit peste margine și a căzut în gol, zbătându-se și încercând să se prindă cu mâinile de ceva fix.

Nu se izbi de pământ. Căderea îi fu frântă de acoperiș atât căderea, cât și spinarea lui. Rămase nemișcat, cu brațele și picioarele depărtate și cu privirea ațintită în sus. M-am uitat în ochii lui pentru ultima oară. Erau încă deschiși și uimiți, dar el nu se mai uita la mine. Nu mai era nimeni acolo.

Numărul lui dispăruse.

Capitolul 39

Plouase cu găleata tot drumul până acolo, însă se oprise când am găsit noi un loc de parcare. Am luat-o de-a lungul pontonului. Vântul mătura marea în jurul nostru. Norii traversau în viteză cerul de parcă ar fi fost o peliculă care se derula cu repeziciune.

Karen mă întreba mereu:

Ești bine?

Mda, sunt bine.

Era greu să-mi imaginez o perioadă de timp când fusesem mai puțin bine, dar știți ce voiam să spun. Nu voiam decât să mă lase în pace.

Pe la jumătatea drumului, Val mă luă de braț. Nu avea nevoie să-mi pună întrebări idioate; ştia prin ce treceam. Aşteptase până fusesem externată din spital ca să facă asta. Ceremonia de incinerare se desfăşurase în lipsa mea nu aveau cum să amâne acel moment la nesfârşit, evident –, însă ea păstrase urna cu cenuşa lui înăuntru până când a considerat că eram pregătită să fac față.

Venise să mă viziteze la spital. La început, nu am putut să vorbesc nici cu ea, nici cu altcineva. Mintea mea încerca în continuare să înțeleagă ce se întâmplase. Nici în ochii ei nu m-am putut uita. Mă rugase să am grijă de el; avusese încredere în mine. Iar eu o dezamăgisem. Îl luasem de lângă ea cu toate că ştiam că nu avea să se mai întoarcă. Dar cu toate acestea nu era supărată pe mine... Numai Dumnezeu știe de ce. În schimb era supărată pe el.

– Ce-a făcut, caraghiosul? A trebuit să se dea iar în spectacol, nu-i aşa? Dacă pun mâna pe el, îl strâng de gât... Mâinile îi tremurau în poală în timp ce se juca cu țigara neaprinsă. Nu este vreo încăpere pentru fumători aici, Jem? Nu mai rezist...

Revenise, în ciuda faptului că la prima ei vizită nu fusesem în stare să scot o vorbă și în ciuda stării pe care o aveam în ultima vreme. Eram tăcută, revoltată, nemulțumită și tristă. La a doua întâlnire, am reușit să scot un cuvânt. Petrecusem zile în șir încercând să îl alcătuiesc în gând, încercând să-mi aduc aminte cum începea, cum trebuia să-mi rotunjesc buzele pentru a forma sunetele. Îmi vorbea, dar nu auzeam ce-mi spunea, deoarece eram foarte concentrată să rostesc cuvântul acela. Se opri din vorbit când văzu că mă aplec în față și încerc să rostesc ceva.

– Îîî... îîî...

– Ce este, Jem?

Se aplecă și ea în față, trimițându-mi în nări respirația ei care puțea a fum de țigară.

– Îmi... pare... rău.

– Nu este vina ta, draga mea. Nu este vina nimănui. Adică nu-i decât vina lui. De unde era să știi? Întotdeauna făcea lucruri nechibzuite, nu?

Voiam să-i spun că *știusem*. Totul se întâmplase exact cum mă gândisem eu că avea să se întâmple, atât de repede, încât nu mă putusem împotrivi și totuși atât de încet, fiecare minut ducând inevitabil la următorul. Avusesem atâtea ocazii să schimb lucrurile, să aleg alt drum. Mă gândisem numai la asta. Trebuia să fi avut grijă de el. Trebuia să fi... să fi... să fi...

– Știi, m-am întâlnit cu el la secția de poliție, zise ea. Am fost acolo când l-au interogat. N-au vrut să mă lase – fusesem și eu interogată, dar am insistat. Răspundeam pentru el. Doar pe mine mă mai avea. În afară de tine. Trase cu indexul de unghia îngălbenită a degetului său mare. Pielea de dedesubt era foarte roșie, aproape că sângera. Mi-a zis că vă îndreptați către Weston. M-a surprins, să fiu sinceră. Nu știam că mai ținea minte. Știi, l-am dus acolo când era mic. Un fel de vacanță. Mă bucur că și-a adus aminte...

Tăcu apoi și-am rămas așa amândouă, în timp ce într-un scaun din colțul încăperii cineva se legăna înainte și înapoi, înainte și înapoi.

– M-am tot gândit, Jem. Când îți vei mai reveni, l-am putea duce împreună acolo, la Weston. Să ne luăm rămas-bun așa cum se cuvine. Dar numai după ce te mai întremezi. Nici o grabă, draga mea!

Nu observasem să se fi îmbunătățit ceva. Pentru mine fiecare zi era la fel: plictisitoare, lipsită de evenimente, sufocantă. Totuşi, după câteva săptămâni, toți din jurul meu ziceau că sunt mulțumiți de progresele pe care le făcusem. Reuşeam să formulez propoziții, atunci când aveam chef, şi să iau câteva înghițituri de mâncare la fiecare masă. Dar tot mă trezeam în toiul nopții, chinuită de coşmaruri, prea speriată să pot țipa sau să pot plânge. Stăteam întinsă ore în şir, fără să pot pune geană pe geană. În timpul zilei, asistentele medicale mă încurajau să desenez, să încep să dau frâu liber sentimentelor. Nu mă deranja să stau la o masă cu nişte coli de hârtie şi creioane colorate în față puteam să stau aşa ore în şir.

Karen venea în mod regulat să mă viziteze. Mă înclin în fața ei, căci, indiferent cât de urât mă purtam cu ea, nu mă lăsa de izbelişte. Într-o bună zi ea îmi spuse:

Jem, doctorul spune că ești gata pentru o schimbare. Vino acasă, draga mea. Vino acasă cu mine. Lasă-mă să am grijă de tine o vreme.

Îmi păstrase camera liberă.

– O voi aranja eu. Putem s-o luăm de la capăt. Ce culoare ți-ar plăcea?

Şi astfel m-am întors în Sherwood Road, la pereții zugrăviți în crème caramel, o culoare caldă, asemănătoare mierii, culoarea pietrei din care era construită Catedrala Bath. Am rămas în cameră ascultând muzică şi zgâindu-mă pe pereți până când, într-o zi, am auzit-o pe Karen ieşind cu gemenii ca să îi ducă la şcoală. Atunci am început să desenez. Am început cu patul, deasupra căruia am desenat un înger care veghea asupra mea şi mă ferea de rău; apoi am continuat până când se aflau peste tot, pe pereți şi pe tavan: creaturi cu aripi care urcau şi cădeau. Unii dintre ei nu aveau chipuri sau un braț, sau un picior. Unul dintre ei avea membre ridicol de lungi şi păr ațos, în stilul afro – îl aşezasem sus, cu aripile desfăcute, ca şi cum ar fi zburat de-a curmezişul tavanului. Am mai desenat unul mai mic şi chel, chiar lângă şipca de bordură. Stătea cocoşat şi cu aripile înfăşurate în jurul lui.

Când Karen îmi aduse cina, scăpă tava din mână. Pe pereți se împrăştiară spaghete Bolognese.

Am luat un şerveţel de hârtie şi am început să şterg mizeria.

Uite ce-ai făcut, mi-ai stricat desenele, vaco!

După acel episod m-am întors din nou la spital şi, când am venit din nou „acasă", pereţii aveau altă culoare Bluebell Haze. Trebuia să fie mai liniştitoare, se pare. Pe sub vopsea, se mai vedeau vag îngerii pe care îi desenasem eu, iar acest lucru mă liniştea. Nu mai aveam atât de multe coşmaruri, ştiind că se aflau acolo.

Cred că trecuseră vreo cinci sau şase luni când am hotărât să mergem pe pontonul Weston-Super-Mare.

Am zăbovit o vreme acolo, în tăcere, până când Val spuse:

Ei bine, zise ea, desfăcând capacul urnei, vrei s-o faci tu, Jem?

Ăă, nu ştiu. Ce trebuie să fac?

Trebuie să goleşti conţinutul. Îţi întinzi braţele şi goleşti conţinutul.

Simţeam cu mi se adună lacrimile. Am încercat multă vreme să le opresc, însă acum îşi făcură apariţia ca nişte cuţitaşe.

– Nu pot. Nu pot s-o fac. Fă-o tu, Val!

Ea strânse tare din buze, încercând să fie calmă, şi făcu un pas în faţă.

– Aşteaptă un minut, zise ea. Din ce direcţie suflă vântul? N-aş vrea ca el... mă rog, cenuşa să vină peste noi.

Karen îşi linse un deget şi îl ţinu sus, în aer.

Suflă din direcţia aceea. Ţine urna în partea asta, va fi în regulă.

Ai dreptate.

Val trase adânc aer în piept. Îşi sprijini corpul de balustradă şi întinse urna de partea cealaltă cât putu mai departe.

– Adio, Terry, dragul meu. Adio, băiatul meu scump!

Cuvintele ei se înecară într-un suspin când întoarse urna cu gura în jos. Cenuşa începu să curgă. Majoritatea căzu pe apă, însă o rafală de vânt luă o parte din ea şi o azvârli înspre noi. Aceasta ne pătrunse în păr şi în haine.

– La naiba, mi-a intrat şi în ochi! O vezi, Karen?

Val se desprinse de balustradă împleticindu-se, ţinând într-o mână urna goală, iar cu cealaltă frecându-se la ochiul stâng.

Lasă-mă să văd, Val.

În timp ce Val clipea și suspina adânc, iar Karen îi analiza cu atenție fața și o tampona cu o batistă, eu urmăream cum un firicel de cenușă se îndepărta de noi, învârtindu-se. Era tot ce mai rămăsese din el.

M-am uitat la haină și mi-am trecut mâna peste abdomenul umflat. Și din nou am simțit că se mișcă ceva în interior. Nu aflasem sigur, dar aveam sentimentul că avea să fie băiat. Se agita întruna, fără să obosească. Întocmai ca tatăl lui.

O dungă subțire de cenușă mi se adună pe degete în timp ce îmi treceam mâna peste haină. Am adunat-o cu cealaltă mână și am așezat-o în palmă.

Spider.

Cum am putut face asta? Să-l aruncăm, pur și simplu? Aveam nevoie de el, să fie cu mine.

– Întoarce-te! am strigat eu înspre mare. Întoarce-te, nu mă părăsi!

Karen și Val se uitară în jurul lor, apoi, într-o secundă, fură lângă mine.

E în regulă, draga mea, zise Karen. Te-ai descărcat.

Dar nu înțelegeți, nu eram pregătită. Nu sunt pregătită încă să-mi iau rămas-bun.

Val mă cuprinse cu brațul ei.

Nu vei fi niciodată. Nu este niciodată momentul potrivit.

Nu mă mai puteam opri din plâns, nici ele. Ne-am așezat brațele una în jurul celeilalte, formând un triunghi trist. Hainele ne fluturau în briza mării. Mi-am așezat brațul în jurul taliei lui Val, dar îmi țineam pumnul strâns. Țineam în palmă ultimele particule care mai rămăseseră din Spider.

Erau în siguranță.

Cinci ani mai târziu

Nu mai merg în locurile unde se adună puștanii. Cred că pot spune că am trecut într-o altă etapă a vieții. Acum mă puteți găsi în locurile de joacă pentru copii, pe plajă, la căminul cultural sau așteptând în fața școlii. Se întâmplă în fiecare zi, nu? Adolescenți ca mine devin părinți. Iar copiii noștri vor deveni adolescenți, și-apoi părinți. Și tot așa.

Nu mai sunt deosebită. Timpul petrecut alături de Spider m-a făcut să mă schimb și nu doar în ceea ce privește aspectele evidente ale vieții: să mă maturizez, să mă îndrăgostesc, să fac dragoste și toate celelalte. Am avut atunci ceea ce nu avusesem vreme de cincisprezece ani: un prieten adevărat, cineva cu care să râd în hohote, care să mă învețe să am încredere în oameni, să mă mai deschid puțin. Acea perioadă mi-a schimbat și perspectiva asupra vieții – fusesem atât de pătrunsă de numere, încât le lăsasem să mă subjuge. Acum îmi dau seama de acest lucru. Numerele nu mă mai lăsau să trăiesc. Însă Spider și toți ceilalți Britney, Karen, Anne, Val – schimbaseră acest lucru, făcându-mă să-mi dau seama că îmi iroseam timpul pe care îl mai aveam la dispoziție.

Aș vrea să vă pot spune că am realizat ceva cu viața mea – că m-am făcut neurochirurg sau profesoară –, dar oricum nu m-ați crede, nu-i așa? Dacă privesc în urmă, am realizat două lucruri. Primul e că am stat cu Karen și am avut grijă de ea până când a făcut atac cerebral. Dar știam că mai avea de trăit doar trei ani, așa că nu ar trebui să vă surprindă.

Încercam să-mi găsesc o locuință; de fapt tocmai mă aflam în apartamentul pe care mi-l oferise Serviciul de Asistență Socială,

când am primit un telefon de la spital. Karen căzuse pe stradă. Suferise un atac cerebral sever, care o lăsase parțial paralizată pe o parte. Nu mai putea vorbi bine – își păstrase luciditatea, însă de-abia putea rosti cuvintele. Mi se dăduse voie să am grijă de ea. Gemenii îi fuseseră luați cei de la Serviciul de Asistență Socială le găsiseră alt cămin – fapt care îi frânsese inima. Toată lumea a fost de acord să locuiesc la ea și să o îngrijesc.

Îmi era greu, foarte greu, să am grijă atât de Adam, cât și de Karen – s-o îmbrac, s-o hrănesc, s-o duc la toaletă. Parcă aveam doi copii. Nu vă pot spune de câte ori a fost cât pe ce să renunț. Mi-am făcut chiar și bagajele. Însă, în cele din urmă, nu m-a lăsat inima s-o fac. Știam că nu mai avea mult de trăit. Și-apoi, ea fusese alături de mine în perioada sarcinii și după ce l-am adus pe Adam acasă. Mă ajutase atât de mult, arătându-mi cum să mă ocup de el, având grijă de el când eu simțeam că nu mai sunt în stare. Așa că am considerat că îi eram datoare.

Către sfârșit, am avut parte de câteva zile proaste. Cu toate că nu mai vedeam numerele, încă le țineam minte. Acestea dispăruseră în perioada sarcinii - când eram fie internată, fie externată din spitalul de psihiatrie, îndopată cu medicamente, sedată. Nu îmi mai aduc aminte când anume s-a întâmplat, doar că, într-o bună zi, mi-am dat seama că nu le mai vedeam. Dispăruseră. M-am întristat că am pierdut ceva ce fusese parte din mine atâta vreme. Însă m-am simțit și ușurată. Dispăruse ceva de care mă temusem mereu – clipa în care îmi voi privi în ochi copilul și îi voi vedea data morții. În acea zi am conștientizat faptul că puteam să înfrunt viitorul, indiferent de ce ar fi adus cu el. Puteam da naștere copilului lui Spider și puteam avea o viață împreună.

Oricum nu uitasem numerele pe care le văzusem deja. Astfel încât știam când avea să părăsească lumea Karen. Firește că ea nu avea de unde să știe, iar boala și handicapul ei începuseră să o copleșească. Fusese foarte deprimată în ultimele săptămâni. Disperată, chiar. Continua să facă atacuri cerebrale. De fiecare dată când își mai revenea puțin, mai apărea unul, înlăturând toate progresele pe care le făcuse până atunci. Era înspăimântată din cauza asta, sunt convinsă.

Mă imploră să o ajut să pună capăt suferinței. Extenuată, de-abia rostise acele cuvinte:

Te rog, Jem. M-am săturat.

Privirea ei mă implora. I-am spus să nu fie prostuță. Ce ne-am fi făcut fără ea? Adam o iubea pe bunica lui. Începu să lăcrimeze. Și ea îl adora, însă nu mai era în stare să gândească limpede – se afla într-un loc întunecat, pustiu.

Oboseala care se adunase îngrijind-o mă ajunsese și pe mine din urmă. Stăteam noaptea întinsă în pat, chinuită de gânduri îngrozitoare. „Dar dacă așa trebuia să se întâmple? Dar dacă eu eram aceea care avea s-o ajute să-și pună capăt zilelor?"

Pe măsură ce se apropia ziua morții, deveneam din ce în ce mai agitată. Ea nu mai vorbea despre nimic altceva decât despre asta. Ultima oară când am ajutat-o să meargă la toaletă, ne-am chinuit îngrozitor amândouă până când a reușit să se așeze pe closet. Când reuși în cele din urmă să își găsească o poziție confortabilă, începu să plângă amarnic, simțindu-se rușinată. Poate că lăsasem lucrurile să avanseze prea mult. Poate ar fi trebuit să cer ajutorul celor de la Serviciul de Asistență Socială. Acum, când privesc în urmă, îmi dau seama că acea situație ne depășise pe amândouă.

Am așezat-o din nou în pat. Era încă supărată. Amândouă eram. Reuși să se întoarcă pe-o parte și să apuce cu mâna o pernă.

– Nu trebuie decât s-o ții, Jem.

Încercă să și-o așeze pe față, însă nu reuși.

– Nu, Karen. Termină!

Te rog, Jem. Am obosit.

I-am luat perna din mâini. Ar fi fost atât de ușor s-o fac, s-o apăs pe fața ei și să mă las cu toată greutatea. Asta își dorea.

Dar Adam intră în cameră.

– Mami, mi-e sete. Vreau ceva de băut.

Cuvintele lui mă treziră din visare. Am ajutat-o pe Karen să se aplece în față și i-am ridicat perna ca să se poată rezema de ea.

– Cred că și nouă, dragul meu. Hai să facem niște ceai.

Am pus pentru Adam niște suc natural într-o sticlă și niște ceai într-o alta pentru Karen – după cum am mai spus, parcă aveam doi copii. M-am așezat lângă ea și i-am dus sticla la gură.

– Aşa, întotdeauna face bine o gură de ceai, am zis.

Ea reuşi să-mi zâmbească pe jumătate, cu partea sănătoasă a feţei.

– Vrei şi nişte biscuiţi?

Ea încuviinţă din cap, iar eu am înmuiat un biscuit în ceaşca mea până s-a îmbibat cu ceaiul aromat, apoi i-am dat să muşte din el. Apoi se întâmplă. Ea se înecă. Am lăsat totul jos din mână şi am lovit-o pe spate. Ea se lupta, încercând să respire. Nu o puteam ajuta cu nimic. Am fugit pe coridor şi am apucat telefonul. Salvarea a apărut după zece minute, dar a fost prea târziu. Murise.

Adam văzuse tot. Ar fi trebuit să îl trimit de-acolo, însă fusesem prea ocupată să o ajut pe Karen.

– Ce-a păţit bunica? întrebă el.

Ne-am dus în camera de zi, m-am aşezat pe canapea şi l-am luat în braţe.

– Nu mai e, dragul meu. A murit.

– La fel ca tati?

Îi povesteam mereu lui Adam despre tatăl lui. Voiam să ştie lucruri despre el, să ştie cât fusese de special.

– Da, la fel ca tati.

Vedeţi voi, acesta era un alt lucru pe care încercam să-l fac. L-am crescut pe Adam, fiindu-i şi mamă, şi tată. Ştiu că nu sunt singura care face acest lucru. Sunt mii, milioane de părinţi singuri, dar când e vorba de tine şi ştii că ai avut o copilărie nu prea fericită, e mare lucru să te uiţi la fiul tău de cinci ani şi să ştii că e sănătos şi fericit. Dacă m-ar fi întrebat cineva acum cinci ani dacă aş putea fi mama cuiva, şi să mă şi pricep la această meserie, i-aş fi râs în nas. Dar ştiţi ceva? Chiar mă descurc. Sunt mamă. Sunt mama lui Adam şi mă mândresc cu asta.

Bănuiesc că fiecare spune despre copilul său că este deosebit. Dar eu ştiu că Adam chiar este aşa. Seamănă mult cu tatăl său. Val spune că este copia fidelă a lui Spider când acesta era mic şi o cred. E înalt pentru un copil de vârsta lui un lungan încă de pe vremea când era în scutece. Şi nu stă niciodată locului. Nu-l poţi pierde din ochii nici măcar un minut, că îşi şi bagă nasul peste tot. De aceea îl scot mereu afară. M-ar înnebuni dacă l-aş ţine în casă toată ziua. Este genul de băiat care trebuie să-şi consume energia, dându-se pe

leagănele sau pe toboganele din parc. Acesta este unul dintre motivele pentru care ne-am mutat la Weston după moartea lui Karen. Spider avusese dreptate: există atâta spațiu aici. Ne petrecem o după-amiază întreagă pe plajă, parcurgând kilometri întregi, iar la sfârșitul zilei Adam este obosit și gata de culcare, ca un băiețel cuminte.

Îi este foarte greu să stea nemișcat și nu prea reușește să se concentreze. Mi-au spus asta și profesorii de la școală. Mai bine se cațără pe ceva sau joacă fotbal decât să stea cuminte și să citească dintr-o carte. A cam rămas în urmă cu toate, nu că m-ar deranja acest lucru sunt convinsă că, în cele din urmă, va reuși să recupereze. Nu este prost.

La școală repetaseră întruna alfabetul și numărătoarea, de la unu la zece. Nimeni nu se aștepta să învețe. Dar săptămâna trecută se întâmplă ceva. Ieși de la școală și îmi spuse că profesoara dorea să-mi vorbească. Mi-am zis: „Of, nu, oare ce-a mai făcut de data asta?“ Însă nu fu de rău, cel puțin nu așa cum m-am așteptat eu – nu se bătuse, nici nu fusese obraznic.

Am intrat împreună în sala de clasă, iar profesoara lui mi-a arătat un desen pe care îl făcuse el. Era frumos, viu colorat – în culorile verii. În desen erau doi oameni care se țineau de mână, unul înalt și celălalt scund. Se aflau pe o fâșie de nisip, cu soarele și cerul deasupra lor și cu zâmbete largi pe fețe.

– Noi am mai vorbit despre desenul acesta, nu-i așa, Adam? îl întrebă ea.

El încuviință solemn din cap.

Sunteți tu și cu mama ta, nu-i așa? îl întrebă ea.

Da, răspunse el. Eu și mami pe plajă.

Cred că a cam încurcat literele și numerele, zise ea, dar sunt foarte bucuroasă să văd că desenează foarte frumos. Deasupra capului siluetei mai înalte, stătea scris ceva în formă de arc, asemenea unui curcubeu. Cred că ai vrut să scrii *Mami*, nu-i așa, Adam?

El clătină din cap și se încruntă.

– Nu, doamnă, răspunse el. V-am mai spus. Nu este numele ei. Este numărul ei. Este numărul special al mamei.

Mulțumiri

Doresc să le mulțumesc tuturor prietenilor mei, familiei mele și colegilor care s-au arătat interesați de cărțile mele: lui Jonathan pentru încurajare și pentru comentariile sale legate de prima ciornă; lui Dylan și lui Sparky pentru că m-au trezit dimineața ca să mă apuc de scris; lui Charles pentru că mi-a arătat Catedrala Bath; nemaipomeniților oameni de litere de la „Festivalul de laj Frome“ și, bineînțeles, lui Barry, Imogen și tuturor angajaților de la Chicken House.

La editura RAO va apărea

Martyn Pig
Kevin Brooks

Faceți cunoștință cu Martyn Pig. Numele e rău, într-adevăr, dar viața îi e chiar mai rea... Viața lui Martyn e îngrozitoare, dar mereu a fost așa. Mama l-a părăsit. Tatăl îl urăște. Dar cel puțin lucrurile n-au cum să fie mai rele de-atât. Sau cel puțin așa își imaginează el. Când tatăl lui moare într-un accident stupid, Martyn își dă seama că, pentru prima dată în viață, are de ales. Sigur, ar putea să anunțe ce s-a întâmplat și să se mute la oribila mătușă Jean. Sau ar putea să scape de cadavru și să-și vadă de viață. Așa că Martyn pune la cale un plan perfect pentru a ascunde trupul tatălui său. La urma urmei, ce-ar putea să meargă prost?